DEMO ATTINEN JÄRJESTÖVÄKI

K munistin erikoisnumeroa
N edustajakokouksen merkeissä

okakuussa, toinen marraskuussa 80-sivuisena.

— esitetty NKP(b)n edustajakokous ja sen maailmanhistoriallinen merkitys.
— talletettu kokouksen rikas ja arvokas aineisto lukijoittemme käyttöön.
— helpotettu XIX edustajakokouksen päätösten käsittelyä järjestöissämme.

Tutustu huolella arvokkaisiin asiakirjoihin.

NE TULEVAT

— antamaan marxilaisen arvion tilanteen kehityksestä, rauhan ja sosialismin voiton ehdoista.
— julistamaan maailmalle sosialismin suurta elinvoimaa, sosialistisen järjestelmän etevämmyyttä kapitalismin rinnalla.
— aseistamaan kaikkien maiden työtätekeviä taistelussa rauhan ja sosialismin lopullisen voiton puolesta.

Erikoisnumeron hinta on sama kuin tavallisenkin, siis 60 markkaa.

☆

Demokraattiset järjestöt ja järjestöjen jäsenet. Tehkää erikoisnumerotilauksenne ajoissa. Molemmat numerot voi tilata samalla kertaa osoitteella: Kommunistin konttori, Helsinki, Kotkankatu 9, puh. 70 491.

Hinta 60:—. Helsinki 1952, Kustannusosakeyhtiö Yhteistyön Kirjapaino

Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää!

Kommunisti

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

SKP 1918

NKP(b)n XIX EDUSTAJAKOKOUKSEN AINEISTOA

Lokakuu 10 1952

JULKAISIJA: SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE

PIKAOSTOKSILLE PIKAMYYMÄLÄÄN!

Hämeentie — Kaikukatu
Kluuvikatu — Hallitus-katu
Tilkanmäki
Mechelininkatu 19
Eerikinkatu — Hietalahdenkatu
Bulevardi 28
Munkkiniemen Puistotie 15
Mannerheimintie 70
Kirstinkatu — Vaasanrinne

Pikamyymälämme ovat erittäin uudenaikaisia, valoisia, hygienisiä ja hyvin järjestettyjä.

Te voitte tehdä niissä kaikki ruokatavaraostoksenne miellyttävästi yhdellä kertaa. Niistä saatte myös tarvitsemanne puhdistusaineet, teknokemialliset tuotteet, talouspaperit ym.

Elanto

Kommunisti

8. VUOSIKERTA · 1952

LOKAKUU N:o 10 (177)

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Lokakuun vallankumouksen 35-vuotispäivä

Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen 35-vuotispäivää ajatellessa nousevat väistämättömästi mieleen toveri O. W. Kuusisen sanat Neuvostoliitosta: ”Neuvostovaltion pelkkä olemassaolo jo innostaa kapitalistimaiden työläisiä heidän taistellessaan riistäjien ikeen alta vapautuakseen. Kehittyneimmät työläiset, kommunistit ja rehelliset sosialistit, ajaessaan sosialismin asiaa, ammentavat erikoista voiton varmuutta siitä tietoisuudesta, että kansojen taistelulla imperialismin ja kansainvälisen taantumuksen nujertamiseksi on nykyisin varmana tukena voittaneen sosialismin suuri maa. Senvuoksi heidän syvällinen kiintymyksensä sosialismin ja kommunismin asiaan on eroittamattomasti liittynyt yhtä syvälliseen kiintymykseen Neuvostoliittoa kohtaan.”

Eikähän toisin voisi ollakaan. Lokakuun vallankumouksella ja valtavalla sosialistisella rakennustyöllään Neuvostoliiton työtätekevät ovat bolshevistisen puolueen johdolla näyttäneet, että Marxin-Engelsin oppi on mahdollista toteuttaa myös käytännössä, näyttäneet, miten sosialismi muutetaan haaveesta ja teoriasta todellisuudeksi ja siten viitoittaneet tien, mitä kulkien kaikki kansat voivat löytää hyvinvoinnin ja onnen.

Bolshevikkipuolue ja Neuvostoliiton työtätekevät ovat näyttäneet, että *”proletariaatti v o i menestyksellisesti hallita maata i l m a n porvaristoa ja porvaristoa v a s t a a n, että se voi menestyksellisesti johtaa koko kansantaloutta i l m a n porvaristoa ja porvaristoa v a s t a a n, että se v o i menestyksellisesti rakentaa sosialismia huolimatta kapitalistisesta ympäristöstä”* (Stalin, Teokset 10 osa, siv. 260, Harv. Stalinin).

Jo yksistään sillä, että proletariaatti näkee käytännössä mahdolliseksi kukistaa kapitalismi ja rakentaa sosialismi on valtava vaikutus vallankumouksellisen liikkeen kehittymiselle eri maissa. Merkitys on vielä suurempi kun neuvostovalta on olemassaolollaan osoittanut, että ei vain emämaiden proletariaatti saavuta vapauttaan sosialistisen vallankumouksen avulla, vaan myöskin siirtomaiden riippuvaisessa asemassa oleville kansoille se tuo vapauden. Neuvostoliiton esimerkki on elävä todistus siitä, että voidaan elää ilman kansallisuussortoa ja -vihaa, kansat voivat yhteistyössä ja yhteisymmärryksessä rakentaa ja kehittää omaa elämäänsä, kohtaamatta vastarintaa väkirikkaamman ja voimakkaamman kansan puolelta, saaden päinvastoin siltä mitä ratkaisevinta tukea ja apua.

*

Lokakuun vallankumous oli vakava isku imperialistiselle järjestelmälle 1/6 maapalloa astuessa sosialismin tielle. Sen vaikutus alkoi nopeasti tuntua myös kansainvälisellä areenalla. Imperialistit eivät voineetkaan enää yksin määrätä kansainvälisessä politiikassa. Oli noussut uusi mahtitekijä, joka oli ja on otettava huomioon. Toveri Stalin määritteli sen seikan mainiosti jo v. 1927 sanoessaan:

"Lokakuun vallankumous on kohottanut määrättyyn asteeseen koko maailman sorrettujen luokkien voiman ja ominaispainon, miehuullisuuden ja taisteluvalmiuden pakottaen hallitsevat luokat ottamaan ne huomioon u u t e n a vakavana tekijänä ... Kun ennen ei ollut olemassa y l e i s m a a i l m a l l i s t a julkista foorumia, mistä olisi voitu julistaa ja muotoilla sorrettujen luokkien toiveita ja pyrkimyksiä, niin nyt sellainen foorumi on olemassa ensimmäisen proletariaatin diktatuurin ominaisuudessa. ... Ei voida kieltää sitä, että yksinpä "bolshevistisen valtion" pelkkä olemassaolokin panee taantumuksen mustille voimille suitset suuhun, helpottaen sorrettujen luokkien taistelua vapautuksensa puolesta".

Jo 35 vuoden ajan on Neuvostoliitto ollut ihmisten mielipiteiden "vedenjakajana". Välinpitämättömästi siihen ei voi suhtautua, joku kanta siihen on otettava. Sitä mukaa kuin tietoisuus sosialismin maan oloista ja järjestelmän etevämmyydestä leviää ihmisten tietoisuuteen, sitä mukaa kasvaa sen ystävien valtava joukko. Vihollisten ja vastustajain luku sensijaan pienenee, mutta sitä häikäilemättömämmäksi he käyvät. Neuvostovallan historia kertoo vihollisten lukuisista yrityksistä aseellisella taistelulla, taloudellisella saarrolla, tuholais- ja vakoilutoiminnalla ym. keinoin kukistaa neuvostovalta. Näennäisesti liittolaissuhteessakin ollen amerikkalaiset, englantilaiset ja ranskalaiset kapitalistit toisen maailmansodan aikana tekivät kaikkensa heikentääkseen Neuvostoliittoa ajaen linjaa: "uuvuttakoot toistensa voimia",

"surmatkoon mahdollisimman paljon toisiaan", kuten eräät valtiomiehet sen ilmaisivat.

Sanontatapa "koirat haukkuvat, mutta karavaani kulkee eteenpäin" sopii Neuvostoliittoon kuin tehtynä sitä varten. Ei Neuvostoliittoa ole murskattu ja heikennetty, sen viholliset ovat joko murskaantuneet tai heikentyneet. Toisen maailmansodan raskain taakka tuli Neuvostoliiton kannettavaksi. Sen taloudelliset tappiot nousivat 679 miljardiin ruplaan, hitleriläiset miehittivät siitä alueen, jonka väestön väkiluku oli ennen sotaa 88.000.000 ja joka tuotti 33 % koko maan teollisuustuotannosta. Hitleriläisten miehittämä alue käsitti 47 % Neuvostoliiton viljelysalueista ja puolet maan karjakannasta. Sellaiset menetykset olisivat johtaneet minkä tahansa kapitalistisen valtion häviöön. Neuvostovaltio osoittautui lujaksi ja kestäväksi ja kuten toveri Stalin sanoi v. 1946: "Neuvostoliiton yhteiskunnallinen järjestelmä on osoittautunut elinkelpoisemmaksi ja kestävämmäksi kuin muut yhteiskuntajärjestelmät, Neuvostoliiton yhteiskuntajärjestelmä on osoittautunut paremmaksi yhteiskuntajärjestyksen muodoksi kuin mikään muu neuvostojärjestelmästä poikkeava yhteiskunnallinen järjestelmä."

*

Taistelullaan toisessa maailmansodassa Neuvostoliitto vapautti ihmiskunnan fasismin hirmuvallasta ja pelasti Euroopan sivistyksen tuholta. Sen vapaustaistelun ansiosta monet kansat saivat mahdollisuuden astua sosialismin tielle. Itä-Euroopan useissa maissa muodostuivat kansandemokraattiset järjestelmät ja niitä seurasivat Saksan Demokraattisen tasavallan sekä Kiinan kansantasavallan muodostaminen. Neuvostoliiton merkityksestä esim. 475-miljoonaisen Kiinan kansan vapautumiselle on toveri Maotsetung sanonut mm.:

"Jos ei olisi ollut olemassa Neuvostoliittoa, jos ei olisi ollut voittoa fasisminvastaisessa toisessa maailmansodassa, jos — mikä on erikoisen tärkeä meille — Japanin imperialismia ei olisi murskattu, jos Euroopassa ei olisi ilmestynyt uuden demokratian maita ... niin kansainvälisten taantumusvoimien painostus olisi tietenkin ollut huomattavasti voimakkaampi kuin nyt. Olisimmeko me voineet saavuttaa voittoa sellaisten olosuhteiden vallitessa? Tietenkään emme."

Tänä päivänä on selvää, että Neuvostoliiton apu ei ole ollut merkittävä vain kansandemokraattisten valtioiden muodostamisessa. Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden keskinäiset suhteet ovat malliesimerkki siitä, miten läheisiksi voivat suhteet eri kansojen välillä muodostua ja miten tehokasta apua suurvalta pitemmälle kehittyneenä voi pienemmille valloille antaa, jos suhteet rakentuvat oikealle, keskinäisen kunnioituksen perustalle. Samaan aikaan kun USA "marshall-

avulla" orjuuttaa ja köyhdyttää Länsi-Euroopan voimakkaimpiakin kapitalistimaita lohkaisten niiden riippumattomuudesta palan toisensa jälkeen, samanaikaisesti Neuvostoliitto auttaa kansandemokratian maita kehittämään raskasta ja muuta teollisuutta ja siten muuttumaan yhä riippumattomimmiksi ja itsenäisemmiksi. Viidennen 5-vuotissuunnitelman luonnoksessakin sanotaan, että viides 5-vuotissuunnitelma "tulee edistämään Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden taloudellisen yhteistyön jatkuvaa lujittumista ja laajenemista". Neuvostoliitto lähettää sekä keskinäisen kaupan että lainojen muodossa kansandemokratian maille kokonaisten tehtaiden ja tuotantolaitosten koneistoja ja siten jouduttaa niiden talouden kehittymistä. Se auttaa sellaisten valtavien laitosten rakentamista kuin on Nova Huta Puolassa, Stalinin nimelle omistettu metallitehdas Unkarissa, Tonava-Mustameri kanava Romaniassa, Dimitrovgrad-kaupunki Bulgariassa ym. Siten kehittyy myös kaikkien sosialismin tielle astuneiden maiden yhteinen suunnitelmallisuus kansantalouden kehittämisessä.

*

Tämän hetken suurin liike on kansainvälinen rauhanliike. Toveri Zhdanov määritteli kansojen hartaimman toiveen v. 1946 pitämässään puheessaan seuraavasti:

"Mitä ovat vapauttarakastavat kansat odottaneet ja mitä he odottavat tälläkin hetkellä? Kansat halajavat pysyväistä ja pitkäaikaista rauhaa, jonka aikana voitaisiin parantaa toisen maailmansodan aiheuttamat haavat ja turvata jokaiselle kansalle, pienelle ja suurelle, mahdollisuus vapaaseen kehitykseen, turvata rauhallinen ja turvattu olemassaolo jokaiselle ihmiselle. Juuri sitä haluavat kiihkeästi "tavalliset" ihmiset."

Ne sanat pitävät täysin paikkansa tänäkin päivänä, jolloin sadat miljoonat ihmiset ovat selvästi ilmaisseet tahtonsa rauhan säilymiseen. Rauhanpuolustajain liike kehittyy ja laajenee ja valmistautuminen Kansojen rauhankongressiin, joka kokoontuu joulukuun 5 päivänä nostaa sen uudelle, entistä korkeammalle tasolle. Mikä onkaan luonnollisempaa, että rauhanliikkeen etukärjessä on Neuvostoliitto, joka syntymänsä ensi hetkestä on tinkimättömästi ajanut rauhansäilymisen asiaa, jonka ensimmäinen asetus oli asetus rauhasta ja jonka hallitus ainoana hallituksena v. 1917 nosti äänensä sotaa vastaan, rauhan puolesta. Jo Lenin heti vallankumouksen ensi vuosina korosti sitä, että "kun Neuvostovalta tekee ehdotuksensa rauhasta, sen sanoihin ja ilmoituksiin tulee suhtautua ehdottomalla vakavuudella" ja sitä, että "koko politiikkamme ja propagandamme on suunnattu ei siihen, miten kansat saadaan sotaan, vaan siihen, että asetetaan loppu sodalle".

Leninin ja Stalinin heti Lokakuun vallankumouksen tapahduttua määrittelemää politiikkaa seuraten on neuvostovallan ulkopolitiikkaa hoidettu. V. 1939 Stalin määritteli sen sisällön seuraavasti:

"Neuvostoliiton ulkopolitiikka on selvää ja ymmärrettävää: Me olemme rauhan ja asiallisten suhteiden lujittamisen puolesta kaikkiin kansoihin, olemme ja tulemme olemaan tällä kannalla, mikäli maat säilyttävät samanlaiset suhteet Neuvostoliittoon, mikäli ne eivät yritä loukata maamme etuja."

Siltä pohjalta lähtien, mikä pohja johtuu itse sosialistisen järjestelmän luonteesta, Neuvostoliiton taholta on tehty lukuisia ehdotuksia kansainvälisten kiistakysymysten ratkaisemiseksi neuvottelujen tietä, aseistuksen supistamisesta, atomi-, bakteri- ym. joukkotuhoaseiden käytön kieltämisestä jne. Useampaan kertaan toveri Stalin on myös korostanut sosialistisen ja kapitalistisen järjestelmän rauhanomaisen rinnakkainolemisen mahdollisuutta. Siten Neuvostoliitto antaa koko voimansa, jotta maailma voisi välttyä uudelta tuhoisalta maailmansodalta. Ratkaisevalla panoksellaan rauhanvoimien hyväksi Neuvostoliitto antaa maailman kaikille rauhanpuolustajille uskoa rauhanvoimien väistämättömään voittoon.

*

Tuskin milloinkaan ennen on Neuvostoliiton olemassaololla ollut niin suurta vaikutusta kuin tällä hetkellä. Kun kapitalismin etummaisin maa USA, joka kaiken lisäksi on itseasiassa 80 vuoden ajan saanut suhteellisen rauhallisissa oloissa kehittää kansantalouttaan, on vuosikymmenien aikana voinut kohottaa tuotantoaan vain muutamalla kymmenellä prosentilla ja Neuvostoliiton teollisuustuotanto on samanaikaisesti moninkertaistunut, kun niin USAssa kuin muissakin kapitalistimaissa taloudellisen pulan ja rahatalouden vararikkotilan merkit tulevat yhä selvemmin näkyviin Neuvostoliiton teollisuuden kehittyessä eteenpäin ennennäkemättömällä vauhdilla, niin ei voi olla syntymättä vertauskohtaa, jolla kansat punnitsevat kapitalistisen ja sosialistisen järjestelmän etevämmyyttä. Kun USAssa ja kaikissa kapitalistimaissa supistetaan demokraattisia oikeuksia ja salataan kansalta hallitusten suunnitelmat, Neuvostoliitossa on vedetty koko kansa käsittelemään ja sanomaan sanansa hallituksen ja johtavan puolueen suunnitelmista ja politiikasta. Kun USAssa ja kaikissa kapitalistimaissa työtätekevien elintaso jatkuvasti alenee, Neuvostoliitossa on sodanjälkeisenä aikana suoritettu 5 yleistä hintojen alennusta ja uusi 5-vuotissuunnitelma edellyttää työläisten reaalipalkan nousua 35 %lla ja talonpoikien tulojen kasvua 40 %lla. Kun USAssa hävitetään elintarvikkeita ja ajetaan ihmisiä kadulle "ylituotannon" estämiseksi mullistetaan Neuvostoliitossa valtavilla alueilla luonto, että ihmisille tulisi tuotteita enemmän

ja enemmän. Kun USAn ja kapitalistisen lännen kulttuuri rappeutuu kukoistaa Neuvostoliitossa kansallinen kulttuuri mitä loistavimpana. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen (bolshevikkien) XIX edustajakokous, joka hahmoitteli Neuvostoliiton kehityksen uudet suuntaviivat, näyttää tietä maailman kaikille työtätekeville, näyttää, mitä merkitsee kun kansa valitsee rauhan, sosialismin ja kommunismin tien.

*

Kaikkien maiden kommunistisille puolueille, siinä luvussa meidänkin kommunistinen puolueemme, on NKP(b)n taisteluhistoria esimerkkinä ja opetuksena rohkeasta, hellittämättömästä ja kansan eduille uskollisesta politiikasta. Tänä päivänä on jokaiselle Neuvostoliiton ja Lokakuun vallankumouksen historiaa seuranneelle päivänselvä asia, että ilman bolshevistista puoluetta ei Lokakuun vallankumousta ja Neuvostoliittoa yleensäkään olisi olemassa. Bolshevistinen puolue sai oikealla politiikallaan Venäjän sorretut joukot valitsemaan oikean tien, tulemaan omasta kokemuksestaan vakuutetuksi puolueen tunnusten oikeudesta. Oikeilla tunnuksillaan ja organisaatiotyöllään bolshevistinen puolue sai köyhän talonpoikaiston liittoon työläisten kanssa, siten ratkaisten vallankumouksen kohtalon. Bolshevistisen puolueen valtava organisaatio- ja aatteellinen kasvatustyö ilmeni jatkuvasti niin jälleenrakennustyön kuin sodankin vuosina ja erikoisella voimalla puolueen osuus ilmenee nyt — sosialismista kommunismiin siirtymisen kaudella. XIX edustajakokoukselle tehty ehdotus uusiksi säännöiksi osoittaa, että puolueen tehtävät ja sen osuus koko maan kehityksessä ovat kasvaneet ja siksi myös vaatimukset jokaiselle puolueenjäsenelle kasvavat. Neuvostoliiton Kommunistinen puolue antaa meille malliesimerkin siitä, miten suurimmatkaan saavutukset eivät saa huimata päätä, miten vaativainen puolueen on itsensä suhteen oltava ja miten tärkeätä on jatkuvasti lujittaa yhteyksiä työtätekeviin joukkoihin, taistella puolueen yhtenäisyyden ja lujuuden puolesta. XIX edustajakokouksen aineisto antaa meille suuriarvoisen avun oman puolueemme kehittämisessä ja lujittamisessa.

*

Toveri Stalin on sanonut: *"Vain lapsellisiksi käyneet ihmiset voivat luulla, että tykistön lait ovat historian lakeja voimakkaampia, että... laukauksilla voidaan historian pyörä kääntää taaksepäin"*. Lokakuun vallankumouksen jälkeinen 35-vuotistaival on mitä selvimpänä todistuksena siitä, että mikään mahti ei voi kääntää historian pyörää taaksepäin. Ovat toteutuneet Leninin sanat:

"Se, mitä Venäjän vallankumouksella on valloitettu, ei ole enää otettavissa pois. Sitä ei mikään voima voi ottaa niin kuin mikään voima maailmassa ei voi ottaa takaisin sitä, mitä Neuvostovaltio on luonut. Se on maailmanhistoriallinen voitto."

I. POMELOV:

Neuvostoliiton työväenluokka — johtava voima taistelussa kommunismin puolesta

II

Rinnan niiden perusteellisten muutosten kanssa, joita maamme työväenluokka on Leninin-Stalinin puolueen johdolla toteuttanut, — joita käsiteltiin kirjoituksen ensimmäisessä osassa, — on myös siinä itsessään tapahtunut koko joukko erilaisia muutoksia.

Näitä työväenluokan uusia kasvoja tov. Stalin kuvailee esitelmässään "Neuvostoliiton perustuslakiehdotus". Tov. Stalin osoitti Neuvostoliiton luokkarakenteessa ja talouselämässä tapahtuneet muutokset ja niissä sosiaalisissa ryhmissä havaittavat muutokset, jotka muodostavat neuvostolaisen sosialistisen yhteiskunnan. Puhuessaan työväenluokasta tov. Stalin korosti, ettei se ole enää entinen proletariaatti, — luokka, jolla ei ollut tuotantovälineitä ja joka oli kapitalistiluokan riiston alainen, — vaan aivan uusi työväenluokka, jota ihmiskunnan historia ei aikaisemmilta ajoilta tunne. Se ei suinkaan ole vailla tuotantovälineitä, vaan päinvastoin hallitsee niitä yhdessä koko kansan kanssa. "Se merkitsee, — sanoi tov. Stalin, — että Neuvostoliiton proletariaatti on muuttunut kokonaan uudeksi luokaksi, Neuvostoliiton työväenluokaksi, joka on tuhonnut kapitalistisen talousjärjestelmän, vahvistanut sosialistisen omistusoikeuden tuotantovälineisiin ja ohjaa neuvostoyhteiskuntaa kommunismin tiellä."

Kuten Lenin ja Stalin osoittivat, antoi proletaariaatin diktatuuri työväenluokalle edellytykset itsekasvatukseen ja karaistukseen, edellytykset kasvaa sellaiseksi voimaksi, joka pystyy hallitsemaan maata. Kuljettuaan voitokkaan taistelujen tien oli työväenluokka oleellisimmalta osaltaan vapautunut kapitalistiselta yhteiskunnalta periytyneistä pikkuporvarillisista ennakkoluuloista ja omaksunut marxilais-leniniläisen ideologian ja uuden sosialistisen suhtautumisen työhön, uuden tietoisen työkurin. Kommunistinen puolue, suorittaessaan suurisuuntaista poliittista valistustyötä kansanjoukkojen keskuudessa, kohottaa jatkuvasti työläisten tietoisuutta, poliittista ja työaktiivisuutta. Erikoisen suurta huomiota on puolue kiinnittänyt työväenluokan reservien, nuorten työläis-

ten, kasvattamiseen Neuvostoliiton työväenluokan sankarillisten perinteiden hengessä suureen kommunistiseen tietoisuuteen. Puolue on opettanut heitä pyrkimään yhä uusiin ja uusiin saavutuksiin.

Työväenluokkamme kasvaa lukumääräisesti, mikä on erittäin suurimerkityksellistä kommunismin rakentamiselle. Työväenluokka on yhteiskunnan olennainen tuotantovoima, edistyksellinen luokka, joka toimii kaikkien työtätekevien etujoukkona. Sen lujittaminen on kommunismin rakentamisen johtavan perusvoiman lujittamista.

Myöskin työläisten teknillinen ja kulttuuritaso on kohonnut. Neuvostotyöläinen on koonnut monipuolista tuotantokokemusta, kehittänyt erinomaisia työtapoja ja kohottanut yleissivistystään. Nämä seikat kuvastuvat erittäin voimakkaasti sosialistisessa kilpailussa stahanovilaisessa liikkeessä.

Sosialistiset tuotanto-olosuhteet suovat työläisille edellytyksiä opiskeluun, kulttuuritietojen harrastamiseen ja omaksumiseen. Päinvastoin kuin kapitalistisessa tuotannossa, missä työn koneellistaminen johtaa työläisen ammattitaidon alenemiseen ja ammattitaitoisen työvoiman korvaamiseen vähemmän ammattitaitoisella työvoimalla, suoritetaan sosialistisessa tuotannossa työn koneellistaminen työläisen etuja ja hänen ammattitaitonsa kehittymistä silmälläpitäen. Kun kapitalismin oloissa työn tuottavaisuutta nostetaan hiostus- ja näännytyssysteemiä soveltamalla, saavutetaan Neuvostoliitossa työn tuottavaisuuden kasvu tuotannon tekniikkaa parantamalla ja koneellistamalla siten, että itse työprosessi helpottuu.

Neuvostoliiton työväenluokka on saavutuksillaan tehnyt tyhjiksi porvarillisen propagandan valhekeksinnöt siitä, etteivät muka neuvostotyöläiset pystyisi omaksumaan tekniikkaa eivätkä käyttämään koneita. Sosialismin oloissa työväenluokka omaksuu kaikkein vaativimman ja nykyaikaisimman tekniikan paljon nopeammin, syvällisemmin ja paremmin kuin kapitalismin aikana.

Kommunistinen puolue ja neuvostovaltio ovat luoneet kaikki edellytykset työtätekevien monipuoliselle kehittymiselle. Työväenluokan teknillisen ja kulttuuritason kasvua insinöörien ja teknikkojen tasolle edistetään niin laajassa mittakaavassa suoritettavalla valistustyöllä kuin myös siten, että jokainen neuvostolainen tehdas ja kaivos toimii samalla kommunistisen työn kouluna. Osallistumalla sosialistiseen kilpailuun, työskentelemällä ja opiskelemalla työläiset edistävät henkistä kasvuaan, kohottavat poliittista ja yleissivistyksellistä tasoaan ja ammattitaitoaan. Melkein kaikissa tuotantolaitoksissa toimivat työläisnuorison iltakoulut, stahanovilaiskoulut ja -kurssit. Suuremmat teollisuuslaitokset ovat järjestäneet instituuttien ja teknikumien iltakursseja. Laajalti on tullut käytäntöön myös yksilöllinen opetus työryhmissä ja kursseilla, mikä systeemi on vuoden 1951 aikana antanut 7 miljoonalle työläiselle ja virkailijalle mahdollisuuden saada ammattiopetusta. Jokaiselle ammattitaidottomalle työläiselle on avoinna tie eteenpäin, ammattitaitoisten tovereitten joukkoon, ja jokaisella ammattitaitoisella työläisellä on tilaisuus kohottaa ammattitaitoaan ja siirtyä korkeampaan ammattiluokkaan. Yhdistämällä työn tuotantolaitoksessa opiskeluun ilta- taikka kirjekoulussa työläinen voi saavuttaa korkeimman mahdollisen ammattitaidon.

Valtio ja ammattiliitot käyttävät vuosittain suuria summia työläisten teknillisen ja kulttuuritason kohottamiseen. Tälle työlle omistetaan paljon huomiota ja tarmoa.

Maassamme toimii laaja kulttuuri- ja oppilasverkosto, joka suorittaa kansan keskuudessa tieteellistä ja poliittista valistustyötä, tehden tunnetuksi uusien työmenetelmien keksijäin saavutuksia. Pelkästään ammattiliittojen käytössä on 8700 kerhoa, kulttuuritaloa ja -palatsia, 11.400 suurta kirjastoa, yli 95.000 kerhohuonetta, 7600 elokuvateatteria ja yli 1000 kulttuuripuistoa.

Kommunistinen puolue ja neuvostovaltio huolehtivat kaikkien työtätekevien kasvatuksesta, heidän ruumiillisten ja henkisten lahjojensa kehittämisestä ja auttavat heitä tulemaan entistä aktiivisemmiksi kommunistisen yhteiskunnan rakentajiksi. Toveri Stalin on asettanut meille tehtävän tehdä kaikista työläisistä ja talonpojista kulttuuri-ihmisiä, ja tätä tehtävää toteutetaan parastaikaa menestyksellisesti.

*

Työväenluokalla on johtava asema ylimenokaudessa sosialismista kommunismiin, koska yhteiskuntamme muodostavasta kahdesta veljesluokasta se on edistyksellisin ja parhaiten valmentautunut luokka kommunismin perustamista silmälläpitäen. Työväenluokan johtava asema kuvastuu siinä, että Neuvostoliiton perustuslaki vahvistaa työväenluokan diktatuurin, jota neuvostovaltio edustaa. Esitellessään "Neuvostoliiton perustuslakiehdotus" toveri Stalin antaa vastaiskun porvarillisille arvostelijoille ja sanoo:

"Minun täytyy tunnustaa, että uuden perustuslain luonnos todella jättää voimaan työväenluokan diktatuurin järjestelmän, samalla kun se säilyttää muuttumattomana Neuvostoliiton kommunistisen puolueen nykyisen johtavan aseman."

Sosialismin voiton ja uuden perustuslain hyväksymisen mukana työväenluokan diktatuuri Neuvostoliitossa lujittui entisestään. Sosialistisen talousjärjestelmän lujittuminen, neuvostoyhteiskunnan luokkarakenteen muuttuminen, talonpoikaiston siirtyminen kolhoosielämän tielle merkitsivät sitä, että työväenluokan diktatuuri muuttui vielä jous-

tavammaksi, vielä voimakkaammaksi yhteiskunnan valtiollisen johdon systeemiksi.

Leninismi opettaa, että koko siirtymiskaudelle kapitalismista kommunismiin on ominaista yksi valtiomuoto — työväenluokan diktatuuri. Syvästi erheellisiä ovat joidenkin tovereiden luulot siitä, että työväenluokan diktatuurin aika olisi jo ohi Neuvostoliitossa. Tällaisten mielipiteiden puoltaminen merkitsee sellaisten tosiseikkojen kieltämistä kuin kapitalistinen ympäristö, luokkaeroavaisuudet, kapitalismin jäännökset ihmisten mielissä.

Tarkastellessaan neuvostovaltion rakentamisessa saavutettujen kokemusten hyväksikäytön mahdollisuutta toveri Stalin tuli siihen tulokseen, että on välttämätöntä säilyttää valtio kommunismissakin, mikäli kapitalistinen ympäristö jatkuu. Neuvostovaltio on tärkein väline kommunistisen yhteiskunnan rakentamisessa, tärkein ase sen puolustamisessa ulkoista hyökkäystä vastaan.

Ei pidä myöskään unohtaa luokkaeroavaisuuksien olemassaoloa, jotka on vielä voitettava. Riistäjäluokkien hävittäminen ei merkitse vielä luokkaeroavaisuuksien hävittämistä. Vaikka Neuvostoliitossa työväenluokka ja kolhoositalonpoikaisto ovat luonteeltaan sosialistisen yhteiskunnan luokkia, niin silti niiden välillä on vielä luokkaeroavaisuuksia. Nämä eroavaisuudet ovat ennenkaikkea riippuvaisia sosialistisen omistuksen eri muodoista. Työväenluokka on kytketty korkeimpaan sosialistiseen omistussuhteeseen ja sen muotoon — yleiskansalliseen omaisuuteen, johon myös kommunistiset tuotantosuhteet tulevat perustumaan, mutta talonpoikaisto on sidottu osuuskuntakolhoosilaiseen omaisuuteen, erillisten kollektiivien omaisuuteen, joka vastaisuudessa pitää nostaa yleiskansallisen omaisuuden tasolle. Tämä on aikaa vievä ja mutkallinen kysymys.

Työväenluokka, joka työskentelee yleiskansallisen, valtiollisen luonteen omaavissa sosialistisissa tuotantolaitoksissa, esittää johtavaa osaa sosialistisessa tuotannossa ja tuottaa tuotantovälineitä kaikille kansantalouden aloille. Työväenluokka antaa talonpojille ja heidän yhteistiloilleen tuotannollista apua, turvaten heille kone- ja traktoriasemien välityksellä traktoreiden, kombainien ja muiden koneiden saannin, jolloin kolhoosituotannon teknilliset varusteet jatkuvasti kasvavat, mikä on erittäin suurimerkityksellistä kolhoosien kehitykselle. Uusimman tekniikan juurruttaminen maatalouteen on eräs kolhoosien yhdistämiskampanjan aiheuttaja, koska pienten maatalousartellien peltojen pienuus on haittana tekniikan käytölle. Kolhoosien yhdistäminen loi paremmat mahdollisuudet maatalouden kehitykselle, kolhoosien yhteiskunnallisen talouden kasvulle ja kolhoosilaisten hyvinvoinnin nousulle.

Meidän valtavat saavutuksemme ovat työväenluokan johtaman työväestön ja talonpoikaiston väOn

lisen liiton ansiota. Toveri Stalin sanoo: "Kaikkien maiden porvaristo väittää, että talonpoikaisto ei kykene astumaan sosialismin tielle. Maamme kolhoositalonpoikaisto on käytännössä osoittanut, että se kykenee menestyksellisesti kulkemaan sosialismin tietä." (Leninismin kysymyksiä, sivu 610). Neuvostoliiton talonpoikaisto on aivan uusi talonpoikaisto, jollaista maailmanhistoria ei aikaisemmilta ajoilta tunne. Tultuaan neuvostovallan varmaksi tueksi se esittää aktiivista osaa neuvostoyhteiskunnan kehityksessä. Kolhoosilaiset olennaiselta osaltaan pitävät huolta kolhooseistaan, yhteiskunnallisten rikkauksien kartuttamisesta ja valtion eduista. Mutta talonpoikien, entisten yksityisomistajien, tietoisuudessa kytevät vielä vanhan yksityisomistuksellisen ideologian jätteet. On vielä koko joukko sellaisia kolhoosilaisia, jotka eivät välitä enempää valtion kuin omankaan kolhoosin eduista, vaan huolehtivat yksinomaan omasta yksityistaloudestaan.

Työväenluokan valtiollinen johtoasema yhteiskunnassa on tärkein ehto neuvostovaltion jatkuvalle lujittumiselle ja kommunismin rakentamiselle.

Yhteiskuntamme kulku eteenpäin ei suinkaan tapahdu tasaisesti, vaan taistellen vanhaa yksityisomistuksellista ajatusmuotoa vastaan, porvarilliselta järjestelmältä perittyjä katsomuksia ja tottumuksia vastaan. Vaikka kansamme johdossa kulkevatkin edistykselliset ihmiset, niin on meillä myös takapajuisiakin yksilöitä. Löytyypä muutakin ainesta kuin pelkästään takapajuista, on suorastaan kielteisiä tyyppejä. Pahuutta on elämässämme myös riittämiin ja valheellisia ihmisiä aivan tarpeeksi. Meidän kulkumme eteenpäin riippuu suuressa määrin kansanjoukkojen sosialistisen tietoisuuden kasvusta, työtätekevien kommunistisen kasvatuksen onnistumisesta, mikä kuvastuu heidän poliittisessa ja tuotannollisessa aktiivisuudessaan. Työväenluokan diktatuuri on välttämätön ehto, jotta saataisiin kapitalismin jätteet voitetuiksi ja pystyttäisiin lopullisesti nujertamaan ne vahingolliset perinteet ja tottumukset, jotka ovat jääneet perinnöksi porvarilliselta yhteiskunnalta, jotta kyettäisiin nostamaan kaikkien työtätekevien tietoisuus sellaiselle tasolle, että työ muodostuisi kaikille heille välttämättömäksi elinehdoksi.

Sosialistinen kaupunki auttaa kulttuurin kehitystä kolhoosikylässä lähettämällä sinne sivistyneistökaadereita, tuoden maaseutuväestön keskuuteen edistyklisen tieteen, kirjallisuuden ja taiteen saavutuksia. Neuvostovaltio on järjestänyt maaseudulle laajan kulttuuri- ja valistuslaitosverkoston. Puolue ja hallitus parantavat jatkuvasti kansanvalistustyön tasoa, kirjojen myyntiä, elokuva- ja radiopalvelua maaseudulla.

Yhteiskunnan valtiollinen ohjaus työväenluokan suorittamana on ensimmäinen ehto Neuvostoliiton kansojen ystävyyden säilymiselle ja vastaiselle lujittumiselle. Työväenluokka ja sen internationalistinen puolue on se voima, joka yhdistää sosialistiset kansallisuudet toisiinsa ja johtaa heitä. Kansojen ystävyyden lujittumisen nimessä on kitkettävä pois ne nationalistiset jätteet, joita tapaa siellä, missä niitä vastaan ei taistella. Kommunistinen puolue ja neuvostovaltio kiinnittävät suurta huomiota kansanjoukkojen kasvattamiseen proletaarisen internationalismin hengessä.

Työväenluokan puolue — kommunistinen puolue — on olennainen, johtava ja ohjaava voima työväenluokan diktatuurin systeemissä, se on koko kansan tunnustettu johtaja. Bolshevikkien puolue toteuttaa työväenluokan lopullista päämäärää, josta on tullut koko neuvostokansan päämäärä. Se yhdistää riveihinsä aktiivisimmat ja tietoisimmat kansalaiset työväenluokan samoinkuin muidenkin työtätekevien joukosta. Bolshevikkien puolue on työtätekevien etujoukko taistelussa sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän lujittumisen ja kehityksen puolesta. Se johtaa kaikkia työtätekevien joukkojärjestöjä, niin yhteiskunnallisia kuin myös valtiollisiakin.

Toveri Stalin osoittaa, että näkyvimmin todistaa puolueen johtoasemaa se seikka, ettei ainoatakaan tärkeätä poliittista tai järjestökysymystä ratkaista neuvostolaisissa ja muissa työtätekevien joukkojärjestöissä ilman puolueen opastusta. Puolueen politiikkaa, sen suunnitelmia ja kehoituksia toteutetaan työtätekevien joukkojärjestöissä ja niiden kautta koko kansan keskuudessa suurella tarmolla ja päättäväisyydellä.

Työväenluokka kulkee puolueen politiikan toteuttamisen puolesta käytävän yleiskansallisen kamppailun eturivissä, minkä kamppailun päämääränä on kansan hyvinvoinnin parantaminen ja kommunismin rakentaminen. Työväenluokka omaksuu ensimmäisenä puolueen ja hallituksen toimenpiteet, esiintyy aloitteentekijänä yhteiskunnallis-poliittisessa ja tuotantoelämässä, uusien sosialististen työmenetelmien alullepanijana. Työläiset olivat aikoinaan järjestäneet ensimmäiset lauantaitalkoot, joissa Lenin havaitsi alun kommunistiselle suhtautumiselle työhön. Työläiset olivat aloittaneet myös sosialistisen kilpailun, jota toveri Stalin sanoo kommunistiseksi menetelmäksi rakentaa uutta elämää turvautumalla joukkojen luovan tarmon kehittämiseen mahdollisimman korkealle. Työläiset olivat aloittaneet stahanovilaisliikkeen, nykyajan mahtavimman liikkeen. Työläisten luomisinto kasvaa jatkuvasti. Vuonna 1951 on omaksuttu lähes 700.000 työläisten, insinöörien ja teknikkojen tekemää keksintöä ja rationalistista ehdotusta tuotantoprosessin parantamiseksi.

Sodanjälkeisenä aikana työläiset ovat rikastuttaneet kilpailua monilla uusilla muodoilla, jotka edesauttavat sosialistisen tuotannon jatkuvaa kehitystä. Tällä hetkellä luonteenomaisin sosialistisen kilpailun muoto on kamppailu kollektiivisen stahanovilaistyön aikaansaamiseksi, tuotantolaitosten työn laadun parantamiseksi, raaka-aineiden ja sähkön säästämiseksi, tuotteiden määrän lisäämiseksi ja tuotantokustannusten pienentämiseksi. Stahanovilaisten ja uusien tuotantomenetelmien keksijäin rivit yhä laajenevat. Sosialistisen kilpailun ja stahanovilaisliikkeen jatkuva kehitys on varmin tie työväenluokan teknillisen ja kulttuuritason nousuun.

Työväenluokka johdattaa esimerkillään kolhoositalonpoikaistoa ja kaikkia työtätekeviä uusiin työsaavutuksiin. Työväenluokan alullepanema sosialistinen kilpailu on omaksuttu laajoissa kolhoosilaisjoukoissa. Neuvostomaaseudun työtätekevät taistelevat tarmokkaasti runsaan sadon ja yhteiskunnallisen karjatalouden kehittämisen puolesta. Työläiset, kolhoosilaiset ja sivistyneistö eivät säästä voimiaan ja työtään synnyinmaamme kukoistuksen ja kommunismin voiton hyväksi. Kollektiivikirjeissään toveri Stalinille he tiedoittavat saavutuksistaan ja asettavat itselleen uusia sosialistisia tavoitteita. Työtätekevien kirjeet toveri Stalinille ovat selvänä osoituksena neuvostokansan moraalisesta ja poliittisesta yhtenäisyydestä, sen uskollisuudesta Leninin-Stalinin puolueelle. Ne osoittavat koko kansan tahtoa toteuttaa stalinilainen kommunismin rakentamista edellyttävä suunnitelma.

Työväenluokan ja kommunistisen puolueen johtava asema takaa menestyksellisen kulun eteenpäin, kommunismia kohti.

*

Neuvostoliiton sankarillisen työväenluokan saavuttamat voitot muodostuivat yleismaailmallisiksi suurtapahtumiksi, jotka nostivat kansainvälisen työväenliikkeen uudelle portaalle.

Suuri Lokakuun vallankumous merkitsi perusteellista käännettä historiassa. Se aloitti uuden aikakauden, kapitalismin kukistumisen ja sosialismin voiton aikakauden. Toveri Stalin osoittaa, että se on aiheuttanut perusteellisen käänteen maailman proletariaatin vapausliikkeessä ja perusteellisen muutoksen koko maailman riistettyjen joukkojen taistelukeinoissa ja järjestömuodoissa, arkioloissa ja traditioissa, kulttuurissa ja ideologiassa. Se antoi kuolettavan iskun kapitalismille.

Neuvostoliiton työväenluokka mursi maailman imperialismin rintaman, perusti Neuvostoliiton, kommunismin kehdon ja tukikohdan, ja tuli tällöin kaikkien maiden työläisten etujoukoksi. Koko maailman proletariaatti

näkee Neuvostoliiton työväenluokassa etujoukkonsa ja bolshevistisessa puolueessa kommunistisen mallipuolueen. Leninissä ja Stalinissa se näkee omat suuret johtajansa ja opettajansa. Kaikkien maiden työtätekevät katsovat luottamuksella Neuvostoliittoa, kansojen vapauden ja riippumattomuuden tyyssijaa, rauhan, demokratian ja sosialismin linnaketta. Paljastaessaan vallankumouksellisen Venäjän vihollisia, porvarillisen lännen palvojia, jotka panettelivat Venäjän vallankumouksellista menneisyyttä, Venäjän kansaa ja Venäjän työväenluokkaa, toveri Stalin kirjoitti:

”Kaikkien maiden vallankumoukselliset työläiset osoittavat yksimielisesti suosiotaan Neuvostoliiton työväenluokalle ja ennenkaikkea Venäjän työväenluokalle, neuvostotyöläisten etujoukolle. He tunnustavat sen johtajakseen, joka noudattaa vallankumouksellisinta ja aktiivisinta politiikkaa, jollaisen noudattamisesta muiden maiden proletaarit milloinkaan ovat uneksineet.” (Kootut, nid. 13, siv. 24—25).

Lokakuun vallankumous, sosialismin rakentaminen, Neuvostoliiton loistava voitto suuressa isänmaallisessa sodassa aikaansaivat perusteellisen muutoksen kansainvälisessä tilanteessa, imperialistisen systeemin luhistumisen useissa Euroopan ja Aasian maissa, joissa lujittui kansandemokraattinen järjestelmä. Nämä tapahtumat aiheuttivat myös työväenliikkeen kasvun kapitalistisissa maissa, suurisuuntaisen vapaustaisteluliikkeen synnyn riippuvaisissa ja siirtomaissa. Ja nyt on vanhalla kapitalistisella maailmalla, siinä vallitsevine kansaan kohdistuvine sortoineen ja riistoineen, vastassaan uusi sosialistinen maailma, missä 800 miljoonaa ihmistä rakentaa vapaata, onnellista elämää. Demokratian, sosialismin ja kansainvälisen rauhanleirin johdossa kulkee Neuvostoliitto. ”. . . se, mistä miljoonat rehelliset ihmiset kapitalistisissa maissa ovat uneksineet ja uneksivat, on jo toteutettu Neuvostoliitossa”, kirjoitti toveri Stalin v. 1936. — ”Se mikä on voitu toteuttaa Neuvostoliitossa, voidaan varmasti toteuttaa myös muissa maissa” (Leninismin kysymyksiä, 11. painos, sivu 533).

*

Kapitalismi on jo elänyt aikansa, siitä on muodostunut ihmiskunnan edistykselle jarru. Lenin tehtyään syvällisen analyysin monopolistisesta kapitalismista osoitti, että imperialismi on kapitalismin korkein ja viimeinen muoto, ettei voida kulkea eteenpäin ilman, että suuntaudutaan sosialismia kohti, että imperialistisen porvariston herruuden vallitessa työtätekevät ovat tuomitut kurjuuteen, työttömyyteen, nälkään, verisiin imperialistisiin sotiin. ”Kapitalistit ovat johtaneet ja johtavat kaikki maat turmioon”, — kirjoitti Lenin.

Historia todistaa yhä vakuuttavammin sen, että kapitalistit ovat johtaneet ja johtavat perikatoon kaikki maat, missä heidän herruutensa on vielä säilynyt. Monopolistinen pääoma on viimeisten vuosikymmenien aikana aiheuttanut useita talouspulia, jotka johtivat tuotantovoimien suunnattomaan romahdukseen. Se on synnyttänyt mustimman taantumuksen — fasismin. Se on sytyttänyt kaksi maailmansotaa ja valmistelee parastaikaa uutta, vielä verisempää sotaa. Ranskan, Englannin ja muiden kapitalististen Euroopan maiden porvaristo pettää maittensa kansallisia etuja, kauppittelee niiden riippumattomuutta amerikkalaisille maailmanvallantavoittelijoille ja vierittää, USAn imperialistien käskystä, kansojensa harteille sotamenojen sietämättömän taakan. Kapitalistisissa maissa vallitsee pelko huomisesta päivästä ja taloudellisen vararikon uhka.

Toveri Stalin puheessaan NKP(b)n XVIII edustajakokouksessa, tehdessään yhteenvetoa bolshevistisen puolueen ja Neuvostoliiton työväenluokan kulkemasta taipaleesta, sanoi:

”Tärkein yhteenveto on se, että maamme työväenluokka, hävitettyään riiston ja pystytettyään sosialistisen järjestelmän, on osoittanut koko maailmalle asiansa olevan oikean. Tämä on tärkein toteamus, koska se lujittaa uskoa työväenluokan voimaan ja sen lopullisen voiton väistämättömyyteen.”

Työväenluokka ja Neuvostoliiton kommunistinen puolue ovat rikastuttaneet ihmiskuntaa monipuolisilla kokemuksillaan taistelussa yhteiskunnan sosialistisen uudestisyntymisen puolesta. Tämä kokemus, joka on teoreettisesti kuvailtu Leninin ja Stalinin teoksissa, on kansandemokratian maiden työväenluokan voittamaton ase uuden elämän luomisessa, kapitalististen maiden työläisten ase taistelussa elinetujen puolesta, siirtomaiden kansojen ase vapaustaistelussa imperialismia vastaan.

Neuvostoliiton kokemus vahvisti marxilais-leniniläisen asettamuksen siitä, että tie sosialismiin käy proletariaatin diktatuurin kautta. Kansandemokraattinen järjestelmä Keski- ja Kaakkois-Euroopassa vastaa proletariaatin diktatuuria.

Neuvostoliiton työväenluokan kokemus on osoittanut, että proletariaatti kykenee saavuttamaan voiton, kun sen johdossa on vallankumouksellinen marxilainen puolue, uuden tyypin puolue, joka on vapaa opportunismista, joka on omaksunut marxilais-leniniläisen teorian. Tällainen mallipuolue on Leninin-Stalinin puolue. Rajantakaisten maiden kommunistiset puolueet, ottaen oppia NKP(b)n kokemuksista, lujittuvat ja karaistuvat.

Kapitalististen maiden kommunistiset puolueet johtavat proletariaatin taistelua taantumuksen hyökkäilyä vastaan, imperialistien sota- ja nälkiinnyttä-

mispolitiikkaa vastaan. USAn hallitsevat piirit ovat tyrkyttäneet Japanille ja Saksalle erillissopimukset, ne herättelevät henkiin japanilaista ja saksalaista militarismia, ne pyrkivät estämään välirauhan solmimista Koreassa. Amerikkalaiset maahanhyökkääjät käyttävät kemiallista ja bakteeriasetta, toimeenpanevat verisiä julmuuksia Kojen saarella ja muilla kiinalaisten ja korealaisten sotavankien leireillä. USAn hallitsevien piirien ja niiden satellittien politiikka on uhkana rauhalle.

Mutta sellaisen mahtavan rauhanlinnakkeen kuin Neuvostoliiton olemassaolo, samoinkuin ystävyyden ja rauhan aatteiden levittäminen kansanjoukoissa, kasvattavat sellaisia voimia, jotka pystyvät vastustamaan hyökkäystä. Työväenluokan johtama yleisdemokraattinen rauhanliike lujittuu. Maailman rauhanneuvoston päätösten innoittamina rauhanpuolustajat tehostavat valppauttaan, voimistavat taisteluaan rauhan ja kansojen turvallisuuden lujittamiseksi. Kapitalististen maiden työväenluokka antaa vastaiskun imperialistien juonitteluille, heidän hyökkäyksilleen työtätekevien elinehtoja ja demokraattisia järjestöjä vastaan.

Neuvostoliiton työväenluokan kokemus opettaa kaikkien maiden proletaareja olemaan uskollisia proletaarisen internationalismin asialle. Neuvostoliiton työtätekevät ja työväenluokka toimivat esimerkkinä internationalistisen velvollisuutensa täyttämisessä. Lujittamalla Neuvostoliittoa — kansojen turvallisuuden ja rauhan linnaketta, kommunismin tyyssijaa — maamme työtätekevät täyttävät kunniakkaan ja pyhän velvoituksensa kaikkien maiden työtätekeviä kohtaan. Leninismi opettaa kaikkien maiden proletaareja olemaan uskollisia Neuvostoliiton ystäviä, puolustamaan sitä sosialistisena isänmaanaan.

Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden yleismaailmalliset historialliset saavutukset todistavat edistyksen, rauhan, demokratian ja sosialismin voimien voittamattomuutta. Tulevaisuus kuuluu työväenluokalle ja työtätekeville. Tulevaisuus on kommunismi, johon meitä johtaa bolshevistinen puolue, ja suuri johtajamme ja opettajamme, toveri Stalin.

TOIVO KARVONEN:

Neuvostoliiton uusi viisivuotissuunnitelma

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen XIXn edustajakokouksen keskeisin kysymys on ehdotus uudeksi viisivuotissuunnitelmaksi. NKPn johtavaa osuutta maan yhteiskunnallisen ja tuotannollisen elämän kehittämisessä osoittaa se, että ehdotuksen yhteiskunnallisen tuotannon jatkuvan kohottamisen uusista tavoitteista ja tuotannon tulosten yhteiskunnallisesta jaosta ja käytöstä tekee Kommunistinen puolue.

Laajakantoisen yhteiskunnallisen tuotantosuunnitelman käsittely ja hyväksyminen kommunistisen puolueen edustajakokouksessa on tärkeä senkin vuoksi, että puolue hyväksyttyään suunnitelman velvoittaa kaikki jäsenensä työskentelemään suunnitelman toteuttamiseksi ehdotetussa muodossa. Tämä seikka on erittäin merkittävä huomioonottaen Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen tavattoman laajan vaikutuksen ja erikoisen suuren arvovallan puolueeseen kuulumattomienkin neuvostokansalaisten keskuudessa. Puolue ohjaa ja järjestää laajasuuntaisia kamppailuja tuotannon kohottamiseksi ja suunnitelmien toteuttamiseksi yksityisissä teollisuuslaitoksissa, eri teollisuusaloilla ja yksityisten työntekijäin kesken.

Nyt ehdotettu viides viisivuotissuunnitelma ei ole irrallinen, Neuvostoliiton koko yhteiskunnallisen tuotannon yleissuunnitelusta poikkeava, vaan noudattaa päälinjoiltaan periaatetta, jonka Lenin jo neuvostovallan ensi vuosina hahmoitteli. Leninin ajatuksen ydin sisältyy hänen itsensä laatimaan tiivistettyyn määritelmään "kommunismi on yhtä kuin Neuvostovalta plus koko maan sähköistäminen". Generalissimus Stalin on myöhemmin selvästi hahmoitellut tämän tunnuksen sisällön koko laajuuden. Laajan sähköasemien verkoston kautta on luotava riittävät energiavarastot nykyaikaisen raskaan- ja koneteollisuuden kehittämiseksi, joka kykenee uudelleen järjestämään maatalouden sekä luotava riittävä ns. kevytteollisuus ja kehittää maatalouden tuotantoa koneteollisuuden luomalta uudelta pohjalta kansalaisten kulutustarpeiden tyydyttämiseksi ja elintason kohottamiseksi.

Neljännen viisivuotissuunnitelman menestyksellinen toteuttaminen on luonut mahdollisuudet uudelle viisivuotissuunnitelmalle,

järjestyksessä viidennelle, jonka tarkoituksena on turvata kaikkien kansantalouden alojen jatkuvan kasvun sekä kansan aineellisen hyvinvoinnin, terveydenhoidon ja sivistystason kohoaminen.

Teollisuustuotannon nousu. Kuten uuden 5-vuotissuunnitelman luonnoksesta näkyy on teollisuuden kohdalta yleiseksi tavoitteeksi asetettu teollisuuden tuotannon kohottaminen 70 %lla. Lähinnä siten, että tuotantoa vuosittain tuotantotarvikkeita tuottavan teollisuuden osalta kohotetaan 13 %lla ja kulutustarvikkeita tuottavan teollisuuden kohdalta noin 11 %lla.

Neuvostoliiton teollisen tuotannon määrän kohoaminen laskettuna vuoden 1926-27 ruplissa on ollut seuraava:

Vuonna 1913 silloisen Venäjän teollisuuden tuotannon bruttoarvo oli noin 16 miljardia ruplaa. Vuonna 1940 205 miljardia ruplaa ja v. 1950 saavutettiin 240 miljardia ruplaa. Vuonna 1955 V:n viisivuotissuunnitelman tavoitteena on saavuttaa 408 miljardin ruplan arvo teollisuuden tuotannossa.

Teollisuuden tuotannon kohoaminen indeksinumeroina:

Jos v. 1929 merkitään 100:ksi, niin Neuvostoliiton teollisuuden tuotanto v. 1940 oli 534, v. 1950 924 sekä v. 1955, jos teollisuuden tuotanto kohoaa vain 70 % ja saavuttaa asetetun tavoitteen, on indeksiluku 1569. Yhdysvaltain teollisuuden tuotannon indeksiluku, jos v. 1929=100, oli v. 1950 194.

Sähkövoiman tuotanto. Kun tsaari-Venäjän sähkövoimalaitokset v. 1913 tuottivat yhteensä vain 1,9 miljardia kwt sähkövoimaa, tuottivat Neuvostoliiton sähkövoima-asemat vuonna 1950 90,3 miljardia kwt. V. 1955 eli seuraavan viisivuotisjakson sähköenergian tuotanto kohoaa 162 miljardiin kilowattituntiin, eli 92 %:lla edelliseen viisivuotissuunnitelmaan verraten. Siis suunnilleen samanlainen harppaus, joka vuosina 1940—50 tapahtui 10 vuodessa tapahtuu nyt 5 vuodessa. Sähkövoimantuotanto, kaiken teollisuustuotannon pääasiallinen ja tärkein energianlähde, jatkaa siis kohoamisvauhtiaan entistä voimakkaammin. Mainittakoon, että v. 1951 lopussa Neuvostoliiton sähkövoimantuotanto oli saavuttanut luvun 104 miljardia kwt.

Teräksen ja sularaudan tuotanto. Vuonna 1913 silloinen Venäjän teräksen tuotanto oli vain 4,2 milj. tonnia, mutta kohosi neuvostovallan aikana niin, että v. 1950 IV:n viisivuotissuunnitelman tuloksena saavutettiin 27,3 milj. tonnin tuotanto. Vuoden 1955 tulos kohoaa 45 milj. tonniin. Vuonna 1951 on jo saavutettu teräksen tuotannossa 31,3 milj. tonnia, joten huomataan, että Neuvostoliiton teräksen tuotanto on jo jonkinverran edellä suunnitelmastaan. **Takkiraudan tuotanto** nousi v. 1950 22,1 milj.

tonniin ja saavuttaa v. 1955 34 milj. tonnia eli 64 % kohoamisen vuodesta 1950. Neuvostoliitto on jo nyt IV:n viisivuotissuunnitelman päätyttyä teräksen ja takkiraudan tuotannossa toinen maa maailmassa, ja huomattavasti edellä kaikkia muita maita paitsi Pohj. Amerikan Yhdysvaltoja. Vuonna 1955 Neuvostoliiton teräksentuotanto kohoaa yhä edelleenkin huomattavassa määrässä muihin maihin nähden. Kaikki muut maat jäävät siitä yhä enemmän jälkeen näiden tärkeiden teollisuuden perusaineiden tuotannossa ja välimatka Yhdysvaltoihin nähden lähenee uhkaavasti.

Öljyntuotannon kehitys vuodesta 1913 lähtien on ollut seuraava: Venäjän naftantuotanto v. 1913 oli 9 milj. tonnia, v. 1950 oli tavoitteena 35,4 milj. tonnia, mutta todellisuudessa saavutettiin 37,8 milj. tonnin tuotantomäärä ja v. 1955 on tarkoitus kohottaa naftan tuotantoa 85 % eli saavuttaa 70 milj. tonnin tulos naftan tuotannossa. Vuoden 1951 loppuun mennessä oli jo päästy 42,3 milj. tonniin.

Kivihiiliteollisuuden tuotanto, joka v. 1913 oli 25 milj. tonnia oli v. 1940 166 milj. tonnia. Tavoitteena v. 1950 eli IV viisivuotissuunnitelmassa oli 250 milj. tonnin määrä. Todellisuudessa saavutettiin v. 1950 260 milj. tonnia ja ylitettiin IV:n viisivuotissuunnitelman tavoite huomattavasti. Vuonna 1955 on tarkoitus saavuttaa 375 milj. tonnin määrä, eli kohottaa tuotantoa 43 %:lla vuoden 1950 tasosta. Vuoden 1951 päättyessä oli hiiliteollisuudessa saavutettu 284 milj. tonnin tuotanto, joten hiiliteollisuus on runsaasti edellä suunnitelmasta.

Teollisen tuotannon yleisen kohoamisen yhteydessä tapahtuu viidennen viisivuotissuunnitelman aikana myös huomattava kohoaminen ns. kulutustarpeiden tuotannon alalla. Kulutustarvikkeita tuottava teollisuus nousee myöskin n. 70 %:lla viisivuotissuunnitelman aikana.

Maatalouden alalla on päätehtävänä kaikkien maatalouskasvien satoisuuden kohottaminen, karjakannan jatkuva lisääminen ja karjatalouden tuottoisuuden kasvu. Kolhoosien yhteistaloutta kehitetään ja parannetaan neuvostotilojen sekä kone- ja traktoriasemien työtä parhaimman tekniikan soveltamisella maatalouteen. Viisivuotiskaudella lisätään kaikkien maataloustuotteiden tuotantoa mm. seuraavasti: leipäviljan kokonaissatoa 50 %, vehnän ja raakapuuvillan 65 %, sokerijuurikkaan ja tupakan 75 %, perunan 45 % jne. Leipäviljan hehtaarisadoista annetaan suunnitelmassa yksityiskohtaisia tavoitteita eri viljelysseuduille sekä tavallisille viljelysalueille että ns. kastelualueille. Kastelualueilla edellytetään satoisuuden yleensä olevan n. 10—20 % pa-

remman kuin muualla. Karjataloudessa lisätään lihan ja rasvojen tuotantoa 80—90 %, maidon tuotantoa 50 %, villan tuotantoa yli kaksinkertaisesti ja kananmunien tuotantoa 6—7-kertaisesti. Karjakantaa lisätään koko maataloudessa 20 %, kolhooseissa enemmän kuin muualla.

Suojametsäistutustöitä laajennetaan kollektiivitalouksissa vähintään 2 1/2 miljoonaa hehtaaria sekä suoritetaan valtion metsien kylvöjä suunnilleen saman suuruisella alueella. Kastelukanavajärjestelmää laajennetaan uusien viljelysalueiden valtaamiseksi. Maatalouden koneellistamista lisätään huomattavasti mm. sähkökäyttöisten maatalouskoneiden entistä suuremmassa määrin käyttöön ottamisella. Maatalouden tuotannon suunnittelun lisääntymisen turvaamiseksi varataan valtion pääomasijoituksia maatalouteen yli kaksi kertaa enemmän kuin edellisellä viisivuotiskaudella ja siitä kasteluun ja maanparannustöihin neljä kertaa enemmän kuin aikaisemmin.

Teollisuus- ja maataloustuotannon kasvun pohjalla lisätään valtionkaupan ja osuusliikkeiden tavaranvaihtoa vähittäiskaupassa n. 70 %. Tärkeimpien tavaroiden myyntiä väestölle pyritään lisäämään tuotannon lisääntymistä vastaavasti. Tavarankuljetusta lisätään uusien rautateiden, joki- ja ilmaliikennelinjojen, uusien maanteiden rakentamisen, niiden kuljetuskyvyn lisäämisen ja kuljetuskaluston jatkuvan parantamisen kautta. Samalla lisätään ja parannetaan muita yhdysliikenne- ja yhteysvälineitä.

Sosialistisen tuotannon keskeytymättömän kasvun ja yhteiskunnallisen työn tuottavuuden kohoamisen pohjalla lisääntyy Neuvostoliiton kansantulo 60 %:lla. Sen kautta turvataan myös työläisten, virkailijain ja talonpoikain tulojen jatkuva lisääntyminen. Suunnitelman aikana toteutetaan joukkokulutustarvikkeiden vähittäishintojen alentamista siten, että se muodostaa pääasiallisen keinon työläisten ja virkailijain realipalkkojen korottamiseksi n. 35 %:lla ja talonpoikain tulojen lisäämiseksi n. 40 %:lla, samalla lisätään sosiaalivakuutukseen meneviä määrärahoja n. 30 %. Asunto-olojen parantamiseksi lisätään asuinrakennustoimintaa. Kaupungeissa ja asutuskeskuksissa saatetaan käyttöön valtion asuinrakennustoiminnan linjalla uusia asuntoja yhteiseltä lattiapinta-alaltaan 105 miljoonaa neliömetriä. Tämä lisäksi lisätään kunnallista rakennustoimintaa ja edistetään yksityistä rakentamista valtion halpakorkoisten lainojen avulla.

Väestön terveydenhoito-olojen parantamiseksi laajennetaan sairaaloiden, lääkintäasemien, lepokotien, synnytyslaitosten, parantoloiden ja lastentarhojen verkostoa ja lisätään potilassijojen lukumäärää niissä 20—40 %.

Kulttuurikasvatuksen alalla siirrytään viisivuotiskaudella kaupungeissa ja suurimmissa teollisuuskeskuksissa seitsenvuotisesta oppikoulusta yleiseen kymmenluokkaiseen oppikouluun ja luodaan edellytykset yleisen kymmenluokkaisen oppikoulusivistyksen täydelliseen käytäntöönottamiseen koko maassa seuraavan viisivuotiskauden aikana. Uusien kaupunki- ja maaseutukoulujen rakentamista lisätään n. 70 %:lla. Kasvavan kouluverkoston turvaamiseksi välttämättömällä opettajavoimalla lisätään vastaanottoa kasvatusopillisiin korkeakouluihin 45 %:lla edelliseen viisivuotiskauteen verraten.

Suunnitelmassa kiinnitetään lisäksi laajasti huomiota muiden kansansivistysmuotojen kehittämiseen sekä korkeakoulujen ja tieteellisten oppi- ja tutkimuslaitosten laajentamiseen ja kehittämiseen sekä niiden oppilaspäässtön lisäämiseen. Terveydensuojelun, opetustyön, tieteellisen sekä kulttuuri- ja valistuslaitosten suunniteltua kehitystä vastaavasti lisätään pääomasijoitusten määrää näihin tarkoituksiin n. 50 % edelliseen viisivuotissuunnitelmaan verraten.

Edellisten viisivuotissuunnitelmien tuloksien perusteella ei ole epäilystä siitä, etteikö tätäkin viisivuotissuunnitelmaa toteuteta ja oleellisilta kohdiltaan suuresti ylitetäkin, jos Neuvostoliitto saa sen rauhassa läpiviedä. Suunnitelma itse ja neuvostokansojen nyt jo näkyvä valtava innostus sen toteuttamiseksi on takeena siitä, että Neuvostoliitto jatkaa horjumatonta rauhanpolitiikkaansa ja että mikäli asia Neuvostoliitosta riippuu rauha maailmassa säilyy.

Meille Suomen kansalle Neuvostoliiton välittömänä naapurina on ensiluokkaisen tärkeätä seurata naapurimaamme valtavaa tuotannollista kehitystä. Meille on monessa suhteessa erittäin merkityksellistä ja erikoisesti oman maamme tuotannollisten mahdollisuuksien kehittämisen kannalta edullista, että naapurimaassamme, johon meidät yhdistää välittömästi maantiede, ovat olemassa ja yhä kasvamassa käytännöllisesti katsoen kaikki yhteiskunnallisten tuotantotarpeiden resurssit. Ehtona siihen, että ne koituvat myös meidän hyväksemme on mitä luonnollisin vaatimus keskinäisellä sopimuksella vahvistetun lujan ystävyyden ja yhä laajenevan yhteistyön jatkuva kehittäminen Suomen ja Neuvostoliiton kansojen kesken.

NKPn XIX edustajakokouksen ohjeet SNTLn kehittämisen viisivuotissuunnitelmasta vuosiksi 1951—1955

Edustajakokouksen työjärjestyksen kolmas kohta

Neljännen viisivuotissuunnitelman menestyksellinen täyttäminen tekee mahdolliseksi uuden viisivuotissuunnitelman hyväksymisen, joka turvaa kaikkien kansantalouden alojen jatkuvan kasvun sekä kansan aineellisen hyvinvoinnin, terveydensuojelun ja sivistystason kohoamisen.

Tämän mukaisesti Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen 19. edustajakokous katsoo välttämättömäksi antaa puolueen Keskuskomitealle ja SNTLn Ministerineuvostolle seuraavat ohjeet SNTLn kehittämisen viisivuotissuunnitelmasta vuosiksi 1951—1955.

I. TEOLLISUUDEN ALALLA

1. Teollisuustuotannon tason nousu viisivuotiskaudella on suunniteltava noin 70 prosentiksi teollisuuden kokonaistuotannon lisäyksen keskimääräisen vauhdin ollessa suunnilleen 12 prosenttia vuosittain. Tuotannonvälineiden tuotannon (ryhmä "A") lisäyksen vauhti on suunniteltava 13 prosentiksi ja kulutustarvikkeiden (ryhmä "B") 11 prosentiksi.

2. Tärkeimpien teollisuustuotteiden tuotannon lisäys vuonna 1955 vuoteen 1950 verraten on edellytettävä likipitäen seuraavaksi:

Valurauta	76 %
Teräs	62 %
Valssirauta	64 %
Hiili	43 %
Nafta	85 %
Sähkövoima	80 %
Höyryturpiinit	2,3-kertainen
Vesiturpiinit	7,8-kertainen
Höyrykattilat	2,7-kertainen
Metallurgiakalusto	85 %
Naftakalusto	3,5-kertainen
Suuret metallinleikkauskoneet	2,6-kertainen
Autot	20 %
Traktorit	19 %
Kalsiumsooda	84 %
Kaustinen sooda	79 %
Mineraalilannoitteet	88 %
Synteettinen kautsu	82 %
Sementti	2,2-kertainen
Tukinajo	56 %
Paperi	46 %
Puuvillakankaat	61 %
Villakankaat	54%
Nahkajalkineet	55 %
Kidesokeri	78 %
Liha	92 %
Kala	58 %
Voi	72 %
Kasvisöljyt	77 %
Säilykkeet	2,1-kertainen

3. Teollisuustuotannon jatkuvaa nousua tarkoittavaa suunnitelmaa vastaavasti on lisättävä valtion pääomansijoituksia teollisuuteen vuosina 1951—1955 suunnilleen kaksinkertaisesti vuosiin 1946—1950 verraten. Uusien tuotantolaitosten ja koneistojen käytäntöönoton ohella on turvattava toimivien tuotantolaitosten tehon lisääminen uusimalla niitä, sijoittamalla niihin uutta kalustoa, koneellistamalla ja voimaperäistämällä tuotantoa sekä parantamalla teknillisiä prosesseja. Olemassa olevien tuotantolaitosten laajentamista on käytettävä tärkeimpänä varalähteenä tuotannon lisäämisessä mahdollisimman pienin kustannuksin. On luotava varalähteitä metallurgisten tuotantolaitosten, sähkölaitosten, naftanjalostustehtaiden ja hiilikaivosten rakennustöissä, jotta näiden teollisuudenalojen välttämätön kehitys turvattaisiin seuraavina vuosina.

On turvattava teollisuuslaitosten parempi maantieteellinen sijainti uudella viisivuotiskaudella pitäen silmällä teollisuuden jatkuvaa sijoittamista lähemmäksi raaka- ja polttoainelähteitä epätaloudellisten ja liian pitkien kuljetusten lopettamiseksi.

4. Mustan metallurgian alalla on mustien metallien tuotannon jatkuvan lisäämisen ohella laajennettava lajiasteikkoa ja huomattavasti lisättävä vaikeasti saatavissa olevien levymetallilajien tuotantoa, erikoisesti järeälevyisen teräksen noin 80 prosentilla, ohutlevyisen teräksen ja pellin 2,1-kertaisesti sekä ruostumattoman teräksen 3,1-kertaisesti. On kehitettävä taloudellisesti edullisten levymetallilajien ja profiilien tuotantoa.

Koneenrakennusteollisuuden tarvitsemien erikoisterästen ja sekoitusten tuotantoa on lisättävä ja laatua parannettava.

On turvattava metallurgisten tuotantolaitosten toimivien koneistojen käytön jatkuva paraneminen. On voimistettava työtä metallurgisten prosessien voimaperäistämiseksi, metallurgiakaluston ja suuritöisten tuotantoprosessien automatisoimiseksi ja koneellistamiseksi metallurgisissa tuotantolaitoksissa.

Viidennellä viisivuotiskaudella on lisättävä konevoiman käyttöönottoa neljänteen viisivuotiskauteen verraten valuraudan valmistuksessa suunnilleen 32 prosentilla, teräksen 42 prosentilla, valssiraudan vähintään 2-kertaisesti, koksin 80 prosentilla ja rautamalmin 3-kertaisesti.

Mustan metallurgian kehittämisen ohella eteläisillä alueilla, Uralilla, keskus- ja luoteisilla alueilla on turvattava metallurgisen teollisuuden jatkuva kehitys myös Taka-Kaukasiassa.

On varauduttava mustien metallien tuotannon kehittämiseen paikallisen teollisuuden verkostossa rakentamalla pienehköjä metallurgisia jalostustehtaita.

5. Värimetallien tuotantoa on huomattavasti laajennettava. Viisivuotiskaudella on lisättävä tuotantoa suunnilleen seuraavasti: puhdistetun kuparin 90 prosentilla, lyijyn 2,7-kertaisesti, aluminiumin vähintään 2,6-kertaisesti, sinkin 2,5-kertaisesti, nikkelin 53 prosentilla ja tinan 80 prosentilla.

Kaivos- ja muut raskaat työt on koneellistettava, tuotantoprosessit automatisoitava ja voimaperäistettävä, lisättävä monipuolista metallien saantia malmeista, turvattava korkealaatuisimpien metallien valmistuksen jatkuva lisäys, laajennettava ja parannettava huomattavasti toiminnassa olevien tuotantolaitosten koneistojen käyttöä ja rakennettava uusia tuotantolaitoksia.

6. Sähköistämisen alalla on turvattava sähkölaitosten konevoiman kartuttamisen suuri nopeus, jotta voitaisiin yhä täydellisemmin tyydyttää kansantalouden sekä väestön jokapäiväinen sähkövoimantarve ja lisätä varalähteitä voimalaitosten verkostossa.

Viisivuotiskaudella on lisättävä sähkölaitosten yhteistä voimakkuutta suunnilleen kaksinkertaisesti, ja vesivoimalaitosten voimakkuutta kolminkertaisesti turvaten lämpösähkölaitosten kohdalla ensi sijassa toimivien tuotantolaitosten laajentaminen. On otettava käyttöön suuria vesivoimalaitoksia, niiden joukossa Kuibyshevin, teholtaan 2.100.000 kilowattia, ja myös Kaman, Gorkin,

Mingetshaurin, Ust-Kamenogorskin ym., yhteiseltä teholtaan 1.916.000 kilowattia. On rakennettava ja otettava käyttöön Kuibyshevin—Moskovan sähköjohto.

On pantava täyteen käyntiin Stalingradin ja Kahovkan vesivoimalaitosten rakennustyöt, aloitettava seuraavien uusien suurten vesivoimalaitosten rakentaminen: Tsheboksarin Volgalla, Botkinon Kamalla, Buhtarminin Irtyshillä ja useiden muiden.

On aloitettava työt Angara-joen voimavarojen käyttöönottamiseksi, jotta voitaisiin kehittää halvan sähkövoiman ja paikallisten raaka-ainelähteiden pohjalla aluminium-, kemiallista, vuorimalmi- ja muuta teollisuutta.

Etelän, Uralin ja Kuznetskin kaivosalueiden sähkövoiman saannin tuntuvaksi parantamiseksi on turvattava piirien lämpösähkölaitosten ja tehtaiden sähkölaitosten koneistojen huomattava lisäys näillä seuduilla. Kaupunkien ja piirien sähköhuollon turvaamiseksi on suurten sähkölaitosten rakentamisen ohella rakennettava pieniä ja keskikokoisia sähkölaitoksia.

Jatkuvan teollistamisen tehtävien vuoksi on turvattava sähkövoiman tuotannon 2—2,5-kertainen lisäys Liettuan, Latvian ja Eestin SNTssa. On rakennettava Narvan vesivoimalaitos, Riian lämpösähkökeskus ja pantava käyntiin Kaunasin vesivoimalaitoksen rakennustyöt.

On turvattava lämpösähkökeskusten ja lämpöjohtoverkostojen rakennustyöt, jotta voitaisiin toteuttaa kaupunkien ja teollisuuskeskusten laajamittainen varustaminen lämpöjohdoilla.

Sähkölaitoksilla on sovellettava laajasti tuotantoprosessien automatisointia. Piirien vesivoimalaitokset on automatisoitava täydellisesti, ja on myös ryhdyttävä kaukomekanisoinnin juurruttamiseen voimalaitosverkostoon.

7. On turvattava naftateollisuuden suuri kehitysnopeus. On varauduttava naftantuotannon jatkuvaan kehittämiseen merien naftaesiintymillä.

Naftantuotannon suunniteltua lisäystä vastaavasti on turvattava naftanjalostusteollisuuden kehitys sijoittamalla naftanjalostustehtaat lähemmäksi naftatuotteiden kulutusalueita.

Viisivuotiskaudella on lisättävä naftaa alkuvaiheessa jalostavien tehtaiden koneistoja suunnilleen 2-kertaisesti, ja raaka-aineen krakkaustehtaiden 2,7-kertaisesti, varauduttava naftanjalostuksen huomattavaan syventämiseen ja vaaleiden naftajalosteiden tuotannon lisäykseen sekä nykyisin toiminnassa olevissa että vasta käyttöön otettavissa naftanjalostustehtaissa.

On kehitettävä keinotekoisen nestemäisen polttoaineen tuotantoa.

On lisättävä huomattavassa määrässä suurten naftajohtojen sekä naftan ja naftajalosteiden säilytystilojen rakentamista ja käyttöönottoa.

8. On turvattava kaasuteollisuuden jatkuva kehitys. Viisivuotiskaudella on lisättävä suunnilleen 80 prosentilla luonnonkaasun ja sivutuotteena saatavan naftakaasun talteenottoa ja myös kaasun tuotantoa hiilestä ja liuskeista. On laajennettava kaasun käyttöä väestön jokapäiväisiin tarpeisiin, sen käyttämistä autojen polttoaineena sekä kemiallisten tuotteiden valmistamista kaasusta.

Keinotekoisen kaasun tuotantoa liuskeesta on lisättävä Eestin SNTssa noin 2,2-kertaisesti, rakennettava ja otettava käyttöön Kohtla-Järven—Tallinnan kaasujohto.

9. Hiiliteollisuudessa on varauduttava koksihiilten tuotannon nopeampaan kasvuun, lisättävä näiden hiilten tuotantoa viisivuotiskaudella vähintään 50 prosentilla.

On parannettava hiilen laatua, huomattavasti laajennettava sen rikastamista ja briketöintiä; viisivuotiskaudella on turvattava hiilten rikastamisen noin 2,7-kertainen lisäys.

On järjestelmällisesti parannettava hiiliesiintymien kaivamismenetelmiä. On laajemmin otettava käyttöön uusimpia kaivoskoneita ja monipuolisia mekanisointikoneistoja, jatkettava hiiliteollisuuden teknillistä uudistamista sekä turvattava työn tuottavuuden kasvu. On kaikin keinoin kehitettävä suuritöisimpien hiilenkaivamisprosessien koneellistamista, ensi sijassa hiilen urastusta hiilikerrostumissa, hiilen ja malmien kuormausta esilouhinnan kestäessä, ja myös otettava laajempaan käyttöön koneellisia menetelmiä hiilikerrostumien tukemisessa.

Neljänteen viisivuotiskauteen verraten on lisättävä hiilikaivosten konevoiman käyttöönottoa noin 30 prosentilla.

Viisivuotiskaudella on turvattava polttoturpeen tuotannon lisäys 27 prosentilla, samoin varauduttava paikallisen hiilentuotannon edelleen kehittämiseen; liuskeiden tuotantoa on lisättävä 2,3-kertaisesti, erikoisesti Eestin SNTssa. Liuskekemiallisen teollisuuden kehittämisen pohjalla on Eestin SNTssa lisättävä keinotekoisen nestemäisen polttoaineen tuotantoa noin 80 prosentilla.

10. On varauduttava koneenrakennusteollisuuden nopeaan kehitysvauhtiin pitäen sitä uuden voimakkaan teknillisen edistyksen perustana kaikilla SNTLn kansantalouden aloilla. On lisättävä koneenrakennus- ja metallinjalostusteollisuuden tuotantoa viisivuotiskaudella noin 2-kertaisesti.

Erikoisen tärkeänä tehtävänä koneenrakennusteollisuudessa on pidettävä sähkölaitosten, mustan ja värimetallurgian tuotantolaitosten täydellistä turvaamista kalustolla, naftanjalostustehtaiden ja keinotekoista nestemäistä polttoainetta valmistavien tehtaiden rakentamista. On kehitettävä tarpeellisessa määrässä vesi- ja höyryturpiinien, generaattorien, suurjännitelaitteiden, suurten vesi- ja lämpövoimalaitosten, metallurgisten, naftanjalostus- ja muiden tehtaiden johtotyöhön tarvittavien erilaisten kojeiden, suurten työstökoneiden ja metallipainokaluston tuotantoa.

Viisivuotiskaudella on lisättävä metallinvalssauskaluston tuotantoa enemmän kuin 2-kertaisesti, hienomekaniikkakoneiden 2-kertaisesti, raskaiden takoma- ja metallipainokoneiden 8-kertaisesti, johto- ja tarkistuskojeiden valmistusta noin 2,7-kertaisesti. Kemiallisen teollisuuden kaluston lisäys viisivuotiskaudella on suunniteltava noin 3,3-kertaiseksi. Huomattavasti on lisättävä suurten diesel-autojen ja kaasugeneraattoriautojen valmistusta.

Vuonna 1955 on merilaivaston tavarankuljetus- ja tankkialusten tuotanto kohotettava vuoteen 1950 verraten noin 2,9-kertaiseksi, jokiliikenteen matkustajalaivojen 2,6-kertaiseksi ja kalastusalusten 3,8-kertaiseksi.

On turvattava koneenrakennusteollisuuden jatkuva kehitys: laivanrakennuksen, turpiinien ja työstökoneiden valmistuksessa Liettuan SNTssa, sähkökoneiden ja työstökoneiden valmistuksessa sekä laivanrakennuksessa Latvian SNTssa, laivanrakennuksessa ja sähkökoneiden valmistuksessa Eestin SNTssa.

On turvattava nosto- ja kuljetuskaluston, raskaiden töiden mekanisointikoneiden, rakennusaineiden tuotantokaluston sekä kevyen ja ravintoaineteollisuuden alojen tarvitseman automaattikaluston tuotannon huomattava lisäys. On kohotettava uusien kutomakoneiden tuotantoa.

On kehitettävä korkeatuottoisten koneiden ja kaluston tuotantoa metsä-, paperi- ja selluloosa-, saha- ja puunjalostusteollisuudelle.

Uusia koneita valmistettaessa on pyrittävä pienentämään niiden painoa ja parantamaan laatua.

Tärkeimpien teollisuuskalustolajien valmistusta koskevien tehtävien täyttämiseksi vuosina 1951—55 on rakennettava ja otettava käyttöön uusia voimakoneenrakennustehtaita sekä metallinvalssauskalustoa valmistavia tehtaita sekä suoritettava loppuun ennestään toimivien tehtaiden uusiminen ja aloitettava uusien metallinvalssauskalustoa, turpiineja ja kattiloita valmistavien tehtaiden rakentaminen;

laajennettava olemassa olevia ja otettava käyttöön uusia koneistoja naftateollisuuskaluston, nosto- ja kuljetuskaluston sekä rakennusaineteollisuuden kaluston tuotannossa,

laajennettava huomattavasti olemassa olevia ja otettava käyttöön uusia koneistoja suurten työstökoneiden, takoma- ja metallipainokoneiden, samoin tarkkuuskojeiden sekä teknillisten prosessien johtamiseen tarvittavien automaattisten kojeiden tuotantoa.

11. Kemiallisessa teollisuudessa on turvattava mineraalilannoitteiden, soodan ja synteettisen kautsun tuotannon mahdollisimman nopea vauhti kiinnittäen erikoisesti huomiota kautsun tuotannon kaikinpuoliseen kehittämiseen naftakaasujen käytön pohjalla.

On lisättävä muoviaineiden, värien ja keinosilkin raaka-aineen tuotantoa ja muiden kemiallisten tuotteiden lajivalikoimaa. On kehitettävä värimetalleja korvaavien synteettisten aineiden tuotantoa.

On varauduttava ammoniakin, rikkihapon, synteettisen kautsun, synteettisen spriin, soodan, mineraalilannoitteiden, erikoisesti rakeisten, sekä tuhohyönteisten hävittämiseen käytettävien kemiallisten välineiden tuotantokoneiston lisäämiseen.

Eestin SNTssa on järjestettävä superfosfaatin tuotanto.

Mineraalilannoitetehtaita rakennettaessa on muodostettava varalähteitä, jotka turvaavat mineraalilannoitteiden tuotannon välttämättömän kehityksen seuraavina vuosina. Fosfaattikuona on käytettävä täydellisesti peltojen lannoittamiseen.

Laajassa mitassa on otettava käyttöön happi erilaisten teollisuudenalojen teknillisissä prosesseissa, ensi sijassa mustassa ja värimetallurgiassa, hiilikaasujen tuotannossa sekä selluloosa- ja sementtiteollisuudessa.

12. On lopetettava metsäteollisuuden jälkeenjääminen kansantalouden kasvavista tarpeista. On lisättävä sahatavaran tuotantoa ja kehitettävä valmiiden puuosien tuotantoa tehtaille ja rakennustyömaille. Metsänhakkuita on laajassa mitassa siirrettävä runsasmetsäisille seuduille, varsinkin Pohjolan, Uralin, Länsi-Siperian ja Karjalais-Suomalaisen SNTn alueille supistaen metsänhakkuita vähämetsäisillä seuduilla. Metsänhakkuiden sesonkimaista luonnetta on vähennettävä, mitä varten on rakennettava uusilla alueilla koneellistettuja tuotantolaitoksia turvaten ne vakinaisella työvoimalla. Metsänhakkuutöiden yhtenäistä koneellistamista on edelleen kehitettävä. On parannettava tuotannon järjestelyä ja koneistojen käyttöä sekä turvattava työn tuottavuuden kohoaminen metsänhakkuutöissä. Viisivuotiskaudella on lisättävä sahojen konevoiman käyttöönottoa metsänhakkuutöiden uusilla kehitysalueilla noin 8 kertaa edellisellä viisivuotiskaudella tapahtuneeseen käyttöönottoon verraten.

On turvattava paperi-, selluloosa-, huonekalu-, vaneeri-, puukemiallisen ja hydrolyyttisen teollisuuden kaikinpuolinen kehitys. Huonekalujen tuotantoa on lisättävä vähintään 3-kertaisesti.

13. Kansantalouden kasvavien tarpeiden tyydyttämiseksi on varauduttava tärkeimpien rakennusaineiden tuotannon lisäämiseen viisivuotiskaudella vähintään 2-kertaisesti, on parannettava rakennusaineiden laatua ja laajennettava niiden lajivalikoimaa. On turvattava tiilien tuotannon noin 2,3-kertainen, kattoliuskeen 2,6-kertainen, ikkunalasin 4-kertainen lisäys. Kaupunkien ja teollisuuslaitosten rakennustöissä on entistä päättävämmin otettava käyttöön uudenaikaisia seinämateriaaleja lisäämällä suurten betonijäte- ja betonilaattojen tuotantoa. On lisättävä huomattavasti uusien korkealaatuisten viimeistely- ja päällystysaineiden, tehdasmaisesti valmistettujen rakennusosien ja laitteiden valmistusta keraamisista aineista, kipsistä, betonista ja rautabetonista edistämällä siten rakennustyön jatkuvaa teollistamista, alentamalla sen kustannuksia sekä parantamalla rakennusten rakennustaidollista laatua ja käyttökelpoisuutta. On toteutettava koko SNTLoon nähden suurin rakennusaineiden tuotantonopeuden lisäys Uralilla, Siperiassa, Volgan varrella, Kauko-Idässä ja Keski-Aasiassa, samoin myös suurilla teollisuusalueilla, joilla on käynnissä suuri rakennustyö. Sementtiteollisuuden konevoimaa on lisättävä noin 2,1-kertaisesti.

14. On turvattava joukkokulutustarvikkeiden tuotannon lisäyksen nopea vauhti. Kevyen ja ravintoaineteollisuuden tuotantoa on lisättävä vähintään 70 prosentilla.

Maatalouden tuottamien raaka-ainevarojen lisääntymistä vastaavasti on rakennettava suuri määrä kevyen ja ravintoaineteollisuuden tuotantolaitoksia, erikoisesti puuvillatehtaita, keinokuitutehtaita, silkki-, vaatetus-, trikoo-, jalkine- ja sokeritehtaita, meijereitä, vihanneskuivaamoita, konditoria-, tee-, säilyke-, olut-, viini-, liha-, kala-, ravintorasva- ja juustoteollisuuden tuotantolaitoksia.

Vuoden 1955 loppuun mennessä on lisättävä vuoteen 1950 verraten konevoimaa puuvillakankaiden valmistuksessa noin 32 prosentilla, keinokuidun valmistuksessa 4,7-kertaisesti, jalkineiden 34 prosentilla, kidesokerin 25 prosentilla, puhdistetun sokerin 70 prosentilla, teen 80 prosentilla, öljysiemeniä jalostavien tehtaiden konevoimaa 2,5-kertaisesti, vihanneskuivaamoiden 3,5-kertaisesti, kala-, vihannes- ja hedelmäsäilyketehtaiden 40 prosentilla, jäähdytystilojen ja kalan jäähdytykseen käytettävien alusten 70 prosentilla, lihanjalostustehtaiden 40 prosentilla, eläinkunnasta saadun rasvan jalostustehtaiden 35 prosentilla, juustomeijereiden 2-kertaisesti, maitosäilyketehtaiden 2,6-kertaisesti, kuivan maidon 2-kertaisesti, kokomaitotuotannon 60 prosentilla.

On juurrutettava laajalti käytäntöön tuotantoprosessien automatisointia ja koneellistamista elintarvikkeiden ja teollisuustavaroiden valmistuksessa.

On suoritettava suuria töitä kalanviljelyn alalla kalakannan lisäämiseksi, varsinkin sisävesistöissä.

Viisivuotiskaudella on lisättävä kalanpyyntiä Liettuan SNTssa noin 3,9-kertaisesti, Latvian SNTssa 80 prosentilla, Eestin SNTssa 35 prosentilla. Näissä tasavalloissa on laajennettava ennestään toimivia ja rakennettava uusia kalanjalostustehtaita.

On turvattava elintarvikkeiden ja joukkokulutukseen tulevien teollisuustavaroiden laadun ja lajivalikoiman jatkuva paraneminen, parannettava ravintoaineiden pakkausta ja tarjontaa valmiiksi punnituissa pakkauksissa.

15. On lisättävä teollisuustuotantoa paikallisen teollisuuden ja teollisuusosuuskuntien tuotantolaitoksilla viisivuotiskaudella noin 60 prosentilla ja ensi sijassa joukkokulutustarvikkeiden, talous- ja käyttöesineiden ja paikallisten rakennustarvikkeiden tuotantoa sekä tuntuvasti parannettava valmisteiden laatua. Liiton eri tasavalloissa on kehitettävä omaa raaka-aineperustaa paikalliselle teollisuudelle ja

teollisuusosuuskunnille. On parannettava paikallisen teollisuuden ja teollisuusosuuskuntien työpajojen työtä väestön jokapäiväisten tarpeiden tyydyttämisessä. On tehostettava paikallisten neuvostojen johtoa paikalliseen teollisuuteen ja teollisuusosuuskuntiin nähden.

16. On turvattava rakennusteollisuuden jatkuva kehitys lujittamalla ja laajentamalla olemassa olevia rakennusjärjestöjä ja perustettava uusia rakennusjärjestöjä siellä, missä suuret rakennustyöt ovat käynnissä. On lujitettava Raskaan teollisuuden rakennuslaitosten ministeriön rakennusjärjestöjä, jotka suorittavat mustan ja värimetallurgian tuotantolaitosten rakennustöitä, varsinkin maan itäosissa, Sähköasemien ministeriön ja Naftateollisuuden ministeriön rakennusjärjestöjä, samoin kuin myös Koneenrakennusteollisuuden tuotantolaitosten rakennustöiden ministeriön rakennusjärjestöjä, jotka suorittavat voima- ja metallurgiakonetehtaiden, naftakalustoa, suuria ja harvinaisia työstökoneita, raskaita metallipainokoneita, nosto- ja kuljetuskalustoa sekä laivanrakennuskoneistoa valmistavien tehtaiden rakennustöitä. On juurrutettava laajalti käytäntöön teollisia rakennustyömenetelmiä.

Metallirakennelmia valmistavien tehtaiden konevoimaa on lisättävä vähintään 2-kertaisesti. On rakennettava tarpeellinen määrä suuria tehtaita, jotka valmistavat yhdistettäviä rautabetonirakennelmia. On laajennettava olemassa olevia ja perustettava uusia yhtenäisesti koneellistettuja piirilouhimoita kiven, sepelin, soran ja hiekan hankintaa ja käsittelyä varten sekä myös päällystyslaattojen valmistusta varten luonnon tarjoamista kivilajeista. On suoritettava loppuun tärkeimpien rakennustöiden koneellistaminen ja turvattava siirtyminen eri työprosessien koneellistamisesta rakennustöiden yhtenäiseen koneellistamiseen. Viisivuotiskaudella on lisättävä kaivinkoneiden määrää 2,5-kertaisesti, raappojen ja buldozerien 3—4-kertaisesti, siirrettävien nosturien 4—5-kertaisesti.

On parannettava rakennustöiden suunnittelua, supistettava suunnittelun määräaikoja ja aikanaan turvattava rakennustyöt suunnitelmilla ja kustannusarvioilla soveltaen laajalti tyyppisuunnittelua. Suunnittelujärjestöjä on vahvistettava ammattitaitoisella työvoimalla.

17. Kaikilla teollisuuden aloilla on turvattava tuotannon laadun jatkuva ja huomattava kohoaminen. On laajennettava ja parannettava lajivalikoimaa, samoin lisättävä vaikeasti saatavissa olevien tuotelajien tuotantoa kansantalouden vaatimuksia vastaavasti. On päättävästi juurrutettava käytäntöön nykyaikaisia vaatimuksia vastaavia valtion standardeja.

18. Kansantalouden raaka- ja polttoainevarojen kasvavan tarpeen tyydyttämiseksi on turvattava luonnonrikkauksien etsintätöiden jatkuva kehitys, hyödyllisten kaivannaisten, ensi sijassa värimetallien ja harvinaisten metallien, koksihiilten, aluminiumin raaka-aineen, naftan, rikkaiden rautamalmien ja muiden teollisuuden raaka-aineiden varojen selville saanti.

II. MAATALOUDEN ALALLA

1. Päätehtävänä maatalouden alalla pysyy edelleenkin kaikkien maatalouskasvien satoisuuden kohottaminen, yhteisöille kuuluvan karjakannan jatkuva lisääminen samanaikaisesti sen tuottoisuuden huomattavan kasvun kanssa, maatalouden ja karjanhoidon kokonais-

ja tavaratuotannon lisääminen lujittamalla ja kehittämällä edelleen kollektiivitalouksien yhteistaloutta, parantamalla neuvostotilojen sekä kone- ja traktoriasemien työtä juurruttamalla parhainta tekniikkaa ja agrokulttuuria maatalouteen.

Maanviljelyn täytyy tulla entistä tuottoisammaksi ja korkealaatuisemmaksi kehittyneine heinänkylvöineen ja oikeine vuoroviljelyineen, teknillisten hyötykasvien, rehujen, vihannesten ja perunan kylvöalojen osuuden muodostuessa entistä suuremmaksi.

2. Viisivuotiskaudella on lisättävä maataloustuotteiden tuotantoa seuraavasti: leipäviljan kokonaissatoa 40—50 prosentilla, siitä vehnän 55—65 prosentilla, raakapuuvillan 55—65 prosentilla, pellavakuidun 40—50 prosentilla, sokerijuurikkaan 65—70 prosentilla, perunan 40—45 prosentilla, auringonkukan 50—60 prosentilla, viinirypäleen 55—60 prosentilla, tupakan 65—70 prosentilla ja laatuteen vihreän lehden noin 75 prosentilla.

On lisättävä kähäräpellavan, soijan, maapähkinän ja muiden öljykasvien tuotantoa.

On lisättävä rehujen tuotantoa: heinän 80—90 prosentilla, juurikkaiden 3—4-kertaisesti ja painorehun 2-kertaisesti.

On kohotettava leipäviljan satoisuutta hehtaarilta: Etelä-Ukrainassa ja Pohjois-Kaukasiassa 20—22 sentneriin ja kastelumailla 30—34 sentneriin, Volganvarrella 14—15 sentneriin ja kastelumailla 25—28 sentneriin, keskisellä mustanmullan alueella 16—18 sentneriin ja kastelumailla 30—34 sentneriin, mustanmullan vyöhykkeen ulkopuolella 17—19 sentneriin, Uralin, Siperian ja koillis-Kazahstanin alueilla 15—16 sentneriin ja kastelumailla 24—26 sentneriin, Taka-Kaukasiassa 20—22 sentneriin ja kastelumailla 30—34 sentneriin hehtaarilta, riisin satoisuus kastelumailla on kohotettava 40—45 setneriin hehtaarilta.

On kohotettava puuvillan satoisuutta hehtaarilta: Keski-Aasian ja etelä-Kazahstanin alueilla 26—27 sentneriin, Taka-Kaukasiassa 25—27 sentneriin, SNTLn euroopanpuoleisen osan eteläisillä kastelumailla 11—13 sentneriin ja kastelemattomilla mailla 5—7 sentneriin hehtaarilta.

On kohotettava satoisuus hehtaarilta: kuitupellavan — mustanmullan ulkopuolella olevassa vyöhykkeessä 4,5—5,5 sentneriin, Uralilla ja Siperiassa 4—5 sentneriin hehtaarilta;

sokerijuurikkaan — Ukrainan SNTn, Moldavian SNTn ja Pohjois-Kaukasian alueilla 255—265 sentneriin, keskisellä mustanmullan alueella 200—210 sentneriin sekä Keski-Aasian ja Kazahstanin alueilla 400—425 sentneriin;

perunan — mustanmullan ulkopuolella olevalla vyöhykkeellä 155—175 sentneriin, keskisellä mustanmullan alueella 140—160 sentneriin, Etelän sekä Pohjois-Kaukasian alueilla 135—155 sentneriin sekä Uralin ja Siperian alueilla 123—145 sentneriin hehtaarilta;

auringonkukan satoisuutta Ukrainan SNTssa, Moldavian SNTssa ja Pohjois-Kaukasiassa 17—20 sentneriin, keskisen mustanmullan alueella 14,5—16,5 sentneriin ja Volganvarrella 10—12 sentneriin hehtaarilta.

3. On lisättävä vihannesten, perunan sekä karjataloustuotteiden tuotantoa Moskovan, Leningradin, Uralin, Donetsin kaivosalueen, Kuznetskin kaivosalueen ja muiden teollisuuskeskusten ja suurten kaupunkien lähistöllä, järjestettävä perunan ja vihannesten viljely sekä karjatalous uusilla teollisuusseuduilla.

Viisivuotiskaudella on lisättävä perunan tuotantoa sprii-, tärkkelys- ja siirappitehtaiden alueilla

noin 50 prosentilla sekä vihannesten tuotantoa säilyketehtaiden ja vihanneskuivaamojen seuduilla 2-kertaisesti.

Viisivuotiskaudella on lisättävä puutarhojen ja marjaistutusten pinta-alaa kollektiivitalouksissa noin 70 prosentilla, viininviljelyn 50 prosentilla, teeistutusten 60 prosentilla, sitruunan- ja appelsiinikasvien 4,5-kertaisesti.

4. Viisivuotiskaudella on lisättävä karjanhoidon tuotantoa: lihan ja rasvojen 80—90 prosentilla, maidon 45—50 prosentilla, villan noin 2—2,5-kertaisesti, siitä hienon villan 4—4,5-kertaisesti, munien (kollektiivitalouksissa ja neuvostotiloilla) 6—7-kertaisesti.

On lisättävä karjakantaa: nautakarjaa koko maataloudessa 18—20 prosentilla, siitä kollektiivitalouksissa nautakarjaa 36—38 prosentilla ja lehmiä noin 2-kertaisesti; lampaita koko maataloudessa 60—62 prosentilla, siitä kollektiivitalouksissa 75—80 prosentilla; sikoja koko maataloudessa 45—50 prosentilla, siitä kollektiivitalouksissa 85—90 prosentilla; siipikarjaa kollektiivitalouksissa 3—3,5-kertaisesti, hevosia koko maataloudessa 10—12 prosentilla, siitä kollektiivitalouksissa 14—16 prosentilla.

Liettuan SNTssa, Latvian SNTssa ja Eestin SNTssa on turvattava korkeatuottoisen karjanhoidon, erikoisesti maitokarja- ja sikatalouden jatkuva kehitys.

Lypsy yhtä lehmää kohti on mustanmullan alueen ulkopuolella olevissa kollektiivitalouksissa kohotettava 1 800—2 000 kiloon maitoa, keskisellä mustanmullan alueella 1 700—2 000 kiloon, Etelän ja Volganvarren alueilla 1 600—1 900 kiloon, Siperian, Uralin ja koillis-Kazahstanin alueilla 1 500—1 700 kiloon, Keski-Aasian alueilla 700—900 kiloon, Taka-Kaukasiassa 900—1 100 kiloon.

Villantuotanto on kohotettava Etelän ja Pohjois-Kaukasian kollektiivitalouksissa yhtä hienovillaista lammasta kohti 5,2—5,8 kiloon, yhtä puolihienovillaista lammasta kohti 4,2—4,8 kiloon, keskisellä mustanmullan alueella yhtä hienovillaista lammasta kohti 4,2—5 kiloon ja yhtä puolihienovillaista lammasta kohti 4—4,2 kiloon, Volganvarren alueilla yhtä hienovillaista lammasta kohti 4,6—5,4 kiloon ja yhtä puolihienovillaista lammasta kohti 3,8—4,2 kiloon.

5. On otettava käytäntöön uusia tuottoisampia viljalajikkeita, tuottoisampia ja aikaisin tuleentuvia puuvillalajikkeita, sokeripitoisempia sokerijuurikaslajikkeita, erittäin rasvapitoisia auringonkukkalajikkeita, ja on luotava uusia maatalouskasvilajikkeita kastelumailla viljeltäviksi. On parannettava maatalouskasvien siemenviljelyä kollektiivitalouksissa ja neuvostotiloilla.

6. On laajennettava edelleen suojametsäistutustöitä aro- ja metsäaroseuduilla, suoritettava parannustöitä maaperän erosion torjumiseksi ja samoin hiekka-aavikoiden metsittämiseksi, istutettava taloudellisiin tarkoituksiin tarvittavia metsiä, metsävyöhykkeitä kaupunkien ja teollisuuskeskusten ympärille sekä jokien, kanavien ja vesisäiliöiden varsille.

Viisivuotiskaudella on istutettava vähintään 2,5 miljoonaa hehtaaria suojametsiä kollektiivitalouksissa ja neuvostotiloilla sekä suoritettava noin 2,5 miljoonaa hehtaaria valtion metsien kylvöjä ja istutuksia.

7. On turvattava kaikkien kastelu- ja kuivausmaiden korkeatuottoinen käyttö. Kaikkialla on toteutettava siirtyminen uuteen kastelujärjestelmään väliaikaisten kastelukanavien avulla vakinaisten asemesta. Ensivuoroisina töinä on pidettävä kastelu- ja vesitysverkostojen rakentamista Kuibyshevin vesivoimalaitoksen sähkövoiman käytön pohjalla sekä V. I. Leninille nimetyn Volgan—Donin kanavan vyöhykkeellä; on ryhdyttävä rakentamaan kastelu- ja vesitysverkostoa Stalingradin vesivoimalaitoksen, Turkmenian pääkanavan, Etelä-Ukrainan kanavan ja Pohjois-Krimin kanavan vyöhykkeellä.

On suoritettava valmistelutöitä uusien kasteluverkostojen rakentamiseksi Kulundinin aron maiden kastelemiseksi ja vesittämiseksi. On jatkettava töitä kasteluverkostojen rakentamiseksi keskisellä mustanmullan alueella, Kura-Araksinin alangolla, Syr-Darja-, Zeravshan- ja Kashka-Darja-jokien laaksoissa sekä Keski-Ferganan alueella, Kuban-Jegorlykin, Orto-Tokoin vesisäiliön ja Suuren Tshujan kanavan tienoilla. Viisivuotiskaudella on lisättävä kastelumaiden pinta-alaa 30—35 prosentilla, rakennettava kollektiivitalouksissa ja neuvostotiloilla 30 000—35 000 lammikkoa ja vesisäiliötä ja turvattava niiden kaikinpuolinen taloudellinen käyttö.

On suoritettava töitä soiden kuivaamiseksi Valkovenäjän SNTssa, Ukrainan SNTssa (ensisijassa Polesjen alangon seuduilla), Liettuan SNTssa, Latvian SNTssa, Eestin SNTssa, VSFNTn luoteis- ja keskusalueilla, Barabinon alangolla ja muilla seuduilla. Vuosien 1951—1955 kuluessa on lisättävä kuivausmaiden pinta-alaa 40—45 prosentilla.

8. Nautakarjan maidontuoton kohottamiseksi kollektiivitalouksissa ja neuvostotiloilla on pidettävä erittäin tärkeänä voimaperäisemmän karjatalouden jatkuvaa soveltamista — pilttuumenetelmää karjanhoidossa eri seutujen erikoisuudet huomioonottaen.

Lampaanhoidon edelleenkehittämistä varten on perustettava tarpeellisilla laitteilla varustettuja laidunmaita V. I. Leninille nimetyn Volgan—Donin laivakanavan vesitysalueille, Kaspian alangolle, Nogain arolle ja Turkmenian kanavan tienoille suorittaen laidunmaiden vesitys sitä mukaa kuin vesityslaitteet otetaan käyttöön ja pitäen silmällä sitä, että näillä alueilla on muodostettava hyvin järjestetyt laidunmaat suurille ja erittäin suurille lammaslaumoille.

Keski-Aasian ja Kazahstanin alueilla on turvattava suurisatoisten heinä- ja laidunmaiden luominen soveltamalla paikallista kastelua ja käyttämällä kaivovesiä, jotta karjaa yhä vähemmän tarvitsisi laiduntaa pitkien matkojen päässä.

9. On suoritettava loppuun tärkeimpien peltotöiden koneellistaminen kollektiivitalouksissa, pantava laajaan käyntiin raskaiden töiden koneellistaminen karjanhoidossa, lampaanhoidossa, puutarhatöissä, maataloustuotteiden kuljetuksessa, kuormauksessa ja purkamisessa, kastelussa, soiden kuivauksessa ja uusien maiden käyttöönotossa.

Vuonna 1955 on koneellistamisen tason kohoaminen saatettava: kynnössä sekä viljan, teknillisten hyötykasvien ja rehun kylvössä 90—95 prosenttiin, leikkuupuimureilla suoritettavassa viljan ja auringonkukan korjuussa 80—90 prosenttiin, sokerijuurikkaan korjuussa 90—95 prosenttiin, koneellistetussa raakapuuvillankorjuussa 60—70 prosenttiin, pitkäkuituisen pellavan kylvössä ja korjuussa 80—90 prosenttiin, perunan istutuksessa, mullituksessa ja korjuussa 55—60 prosenttiin, heinänniitossa ja painorehun valmistuksessa 70—80 prosenttiin.

On turvattava kone- ja traktoriasemien työn paraneminen, laajennettava niiden toimintaa raskaiden töiden koneellistamisessa kaikilla kollektiivitaloudellisen tuotannon aloilla sekä kohotettava kone- ja traktoriasemien vastuuta maatalouskasvien satoisuutta ja karjan-

hoidon tuottavuutta koskevien suunnitelmien täyttämisestä.

Viisivuotiskauden loppuun mennessä on lisättävä kone- ja traktoriasemien traktorikantaa noin 50 prosentilla, erikoisesti kyntötraktorien ja niihin kytkettävien vaonkyntö- ja mullituslaitteiden määrää. Viisivuotiskaudella on turvattava traktorin päivittäisen työsuorituksen kohoaminen noin 50 prosentilla. Taloudellisempien diesel-traktorien käyttöönotto on suoritettava loppuun.

On lisättävä kone- ja traktoriasemien verkostoa Liettuan SNTssa, Latvian SNTssa ja Eestin SNTssa sekä varustettava ne traktoreilla ja maatalouskoneilla.

Tärkeimpiin kuuluvana tehtävänä on pidettävä sähkötraktorien ja sähkövoiman käytön pohjalla työskentelevien maatalouskoneiden käyttöönottoa varsinkin suurten vesivoimalaitosten läheisyydessä.

10. On turvattava kollektiivitalouksien pääomansijoitusten suuntautuminen ensi sijassa yhteistalouden kehittämiseen — talousrakennusten, karjanhoitorakennusten, kastelu- ja kuivauskanavien ja vesisäiliöiden rakentamiseen, pensaiden poisraivaamiseen, viljelmiä suojaaviin metsäistutuksiin, kollektiivitalouksien sähkölaitosten ja muiden sellaisten laitosten rakentamiseen, jotka ovat välttämättömiä kollektiivitalouksien yhteistalouden kehitykselle sekä kollektiivitalouksien ja kollektiivitalonpoikien tulojen lisääntymiselle.

11. Neuvostotilojen rakennustyön alalla on pidettävä tärkeimpänä tehtävänä tavaratuotannon lisääntymistä, ensi sijassa vehnän, hienon ja puolihienon villan ja lihan kohdalta, samoin myös kollektiivitalouksien karjanhoidon turvaamista rotusiitoseläimillä.

Vankan rehuperustan luomiseksi ja neuvostotilojen karjakannan täydelliseksi turvaamiseksi korsirehulla ja tuoreella rehulla on laajennettava rehujen viljelystä neuvostotiloilla 45—55 prosentilla. Neuvostotiloilla on turvattava kaikkien maanviljelyskasvien satoisuuden huomattava kohoaminen. Neuvostotiloilla on lisättävä nautakarjakantaa 35—40 prosentilla, siitä lehmiä 70—75 prosentilla, lampaita 75—80 prosentilla ja sikoja 40—45 prosentilla.

Lypsy on saatava kohoamaan vuonna 1955 yhtä lehmää kohti neuvostotiloilla: mustanmullan alueen ulkopuolisella vyöhykkeellä 3 500—3 900 kiloon, keskisellä mustanmullan alueella 3 000—3 400 kiloon, Etelän ja Pohjois-Kaukasian alueilla 2 800—3 200 kiloon, Siperian ja Pohjois-Kazahstanin alueilla 2 400—2 900 kiloon, Volganvarren, Keski-Aasian, Taka-Kaukasian ja Kazahstanin eteläisten alueiden rotukarjaneuvostotiloilla 2 100—2 600 kiloon.

Villantuotanto yhtä lammasta kohti on kohotettava neuvostotiloilla keskimäärin: Etelän, Pohjois-Kaukasian ja Volganvarren alueilla 5,5—6,5 kiloon, Siperian, Kazahstanin, Keski-Aasian ja Taka-Kaukasian alueilla 4,3—5 kiloon.

Neuvostotiloilla on suoritettava pääpiirteissään loppuun kaikkien raskaimpien töiden yhtenäinen koneellistaminen peltotöissä, karjanhoidossa, rehunhankinnassa ja rehunvalmistuksessa. Neuvostotiloilla on suoritettava laajassa mitassa asuintalojen, valistustyötä ja huoltotarpeita palvelevien sekä tuotannollisten rakennusten rakennustöitä.

12. Maataloustuotannon suunnitellun lisäyksen turvaamiseksi on valtion pääomansijoituksia varattava maatalouteen viisivuotiskaudella noin 2,1 kertaa enemmän, siitä kasteluun ja maanparannustöihin suunnilleen 4 kertaa enemmän kuin edellisellä viisivuotiskaudella.

III. TAVARANVAIHDON, LIIKENTEEN JA YHTEYSLAITOKSEN ALALLA

1. Teollisuus- ja maataloustuotannon kasvun pohjalla on viisivuotiskaudella lisättävä valtionkaupan ja osuusliikkeiden tavaranvaihtoa vähittäiskaupassa noin 70 prosentilla.

Vuonna 1955 on tärkeimpien tavaroiden myynti väestölle saatava lisääntymään vuoteen 1950 verraten suunnilleen seuraavasti: lihatuotteiden 90 prosentilla, kalatuotteiden 70 prosentilla, voin 70 prosentilla, kasvisöljyn 2-kertaisesti, juuston 2-kertaisesti, vihannes-, hedelmä- ja maitosäilykkeiden 2,5—3-kertaisesti, sokerin 2-kertaisesti, teen 2-kertaisesti, rypäleviinin 2-kertaisesti, oluen 80 prosentilla, valmiiden vaatteiden 80 prosentilla, puuvilla-, villa-, silkki- ja pellavakankaiden 70 prosentilla, jalkineiden 80 prosentilla, sukkien 2-kertaisesti, trikoovalmisteiden 2,2-kertaisesti, huonekalujen 3-kertaisesti, metalliastioiden 2,5-kertaisesti, polkupyörien 3,5-kertaisesti, ompelukoneiden 2,4-kertaisesti, radiovastaanotinten ja näköradioiden 2-kertaisesti, kellojen 2,2-kertaisesti, jääkaappien, pesukoneiden ja pölynimurien moninkertaisesti.

Viisivuotiskaudella on laajennettava ruokaloiden, ravintoloiden ja teetupien verkostoa ja lisättävä yhteisruokailulaitosten tuotannon määrää noin 80 prosentilla tuntuvasti parantaen lajivalikoimaa.

On lisättävä ruokatarvikkeita, vaatteita, jalkineita, kankaita, huonekaluja, astioita, taloustarvikkeita, kulttuurivälineitä ja rakennusaineita myyvien erikoismyymälöiden määrää. Elintarvikemyymälät, ruokalat, ravintolat ja varastohuoneet on yhä enemmän varustettava jäähdytyslaitteilla ja uudenaikaisimmalla kalustolla.

2. On varauduttava rautatieliikenteen tavarankuljetusten lisääntymiseen vuonna 1955 vuoteen 1950 verraten 35—40 prosentilla, jokiliikenteen 75—80 prosentilla, meriliikenteen 55—60 prosentilla, autoliikenteen 80—85 prosentilla, ilmaliikenteen vähintään 2-kertaisesti, putkijohtoja pitkin tapahtuvien siirtojen noin 5-kertaisesti.

3. Tärkeimpiin kuuluvana tehtävänä rautatieliikenteen alalla on pidettävä rautateiden suorituskyvyn lisäämistä. Sitä varten on:

a) lisättävä toisten raiteiden käyttöönottoa kuluneeseen viisivuotiskauteen verraten noin 60 prosentilla ja sähköistettyjen ratojen käyttöönottoa 4-kertaisesti. Asemaratojen pituutta on lisättävä noin 46 prosenttiin rautateiden liikennöimispituudesta;

b) rakennettava ja luovutettava vakinaiseen liikenteeseen uusia ratoja noin 2,5-kertaa enemmän kuin vuosina 1946—1950. Etelä-Siperian pääradan rakennustyöt Abakanin—Akmolinskin rataosilla on suoritettava loppuun. On suoritettava loppuun Tshardzhoun—Kungradin radan rakentaminen ja ryhdyttävä rakentamaan Kungradin—Makatin rataa.

Pantava käyntiin seuraavien ratojen rakentaminen: Krasnojarsk—Jeniseisk, Gurjev—Astrahan, Agryz—Pronino—Surgut. Suoritettava välttämättömiä töitä rautateiden uusimiseksi Liettuan SNTssa, Latvian SNTssa ja Eestin SNTssa.

c) lisättävä viisivuotiskauden loppuun mennessä vuoteen 1950 verraten automaattisilla asetinlaitteilla varustettujen rataosien pituutta noin 80 prosentilla ja automaattisilla pysäyttämislaitteilla varustettujen rataosien pituutta vähintään 2,5-kertaisesti, samoin lisättävä sähköjohtimella varustettujen vaihteiden määrää noin 2,3-kertaisesti. On huomattavasti li-

sättävä keskityksen soveltamista junien lähettämisessä. On turvattava järjestelyratapihojen jatkuva koneellistaminen. On jatkettava radioyhteyden käytäntöönottoa junaliikenteen ja järjestelytyön johtamisessa;

d) parannettava rautateiden ratatalouden kuntoa. Rautatieliikenteelle on hankittava viisivuotiskaudella uusia kiskoja noin 85 prosenttia enemmän kuin vuosina 1946—1950;

e) tyydytettävä täydellisesti rautatieliikenteen tarve päärataveturеilla, sähkö- ja lämpöveturеilla, tavara-, säiliö- ja matkustajavaunuilla. On suoritettava pääpiirteissään loppuun liikenteessä olevien vaunujen siirtäminen automaattiseen kytkentään ja ryhdyttävä varustamaan liikkuvaa kalustoa rullalaakereilla. On ryhdyttävä tuottamaan uusia voimakkaita höyryveturеita, sähkö- ja lämpöveturеita, mm. kaasugeneraattoriveturеita.

On parannettava liikkuvan kaluston käyttöä. Vuoden 1955 loppuun mennessä on supistettava vaunujen matkallaoloaikaa vähintään 18 prosentilla vuoteen 1950 verraten ja lisättävä höyryveturien keskimääräistä vuorokautista kulkunopeutta vähintään 12 prosentilla. On huomattavasti parannettava vaunujen kantavuuden hyväksikäyttöä ja lisättävä tavarajunien painoa.

On suoritettava toimenpiteitä junien liikennöimistä palvelevien työntekijäin, varsinkin veturimiehistöjen työn järjestelyn parantamiseksi.

4. On lisättävä jokisatamien läpäisykykyä suunnilleen kaksinkertaisesti. On suoritettava loppuun ensimmäisen vaiheen työt satamien rakentamiseksi ja uusimiseksi Stalingradissa, Saratovissa, Kuibyshevissä, Uljanovskissa, Kazanissa, Gorkissa, Jaroslavlissa, Molotovissa, Omskissa, Novosibirskissä, Habarovskissa, Osetrovissa, Kotlasissa ja Petshorassa. Tärkeimmät satamat on varustettava korkeatuottoisilla koneellistamisvälineillä. On laajennettava jokivarsilla sijaitsevien teollisuuslaitosten koneellistettujen laiturien rakennustöitä.

On suoritettava loppuun Volgan-Itämeren vesitien uudelleenjärjestelytyöt, lisättävä laivareittien syvyyttä Kama-joella ja luotava yhtenäinen syvävetinen liikenneverkosto SNTLn euroopanpuoleisessa osassa.

On parannettava laivaliikennettä ja lisättävä matkustajien ja tavaran kuljetusta Niemen- ja Daugava-jokien vesistöissä. On varauduttava siltojen rakentamiseen Niemenin yli Kaunasissa ja Daugavan yli Riiassa.

On uusittava olemassa olevat ja rakennettava uusia laivarakentamoita ja laivakorjaamoita jokilaivastolle. On turvattava suurissa vesisäiliöissä tapahtuvan liikenteen vaatimuksia vastaavan matkustaja- ja tavarajokilaivaston rakentaminen. On kohotettava jokiliikenteen osuutta tavarankuljetuksessa Siperian ja Perä-Pohjolan alueilla.

On turvattava kuljetuksen kehittäminen pienillä joilla paikallisia tarpeita varten.

5. On lisättävä huomattavassa määrin merikauppalaivaston tonnistoa, laajennettava kotimaisen merilaivarakennustyön perustaa rakentamalla uusia ja laajentamalla olemassa olevia laivarakentamoita ja laivakorjaamoita. On suoritettava töitä Leningradin, Odessan, Zhdanovskin, Novorossiiskin, Mahatsh-Kalan, Murmanskin, Narjan-Marin sekä Kauko-Idän merisatamien laajentamiseksi ja uusimiseksi. On turvattava meriliikenteen jatkuva kehitys Liettuan SNTssa, Latvian SNTssa ja Eestin SNTssa sekä suoritettava Riian ja Klaipedan satamien laajennus.

On turvattava merisatamien läpäisykyvyn lisääntyminen ja laajennettava merilaivakorjaamoiden konevoimaa suunnilleen kaksinkertaisesti. On laajennettava kalasatamien läpäisykykyä.

On lisättävä tavarankuljetuksia Pohjoisella meritiellä. Merilaivastoa on täydennettävä uusilla jäänsärkijöillä.

On kohotettava joki-, meri- ja kalastuslaivaston työn laatua, supistettava aikoja, joissa tavarat toimitetaan kuluttajille, parannettava satamien työtä ja supistettava laivojen seisokkia.

6. Rakennettava ja uusittava kovapeitteisiä autoteitä noin 50 prosenttia enemmän kuin vuosina 1946—1950, varsinkin eteläisillä alueilla, Taka-Kaukasiassa ja Itämeren maissa.

On kohotettava yleisessä käytössä olevan autoliikenteen osuutta tavarain ja matkustajien kuljetuksessa. On suoritettava loppuun hallinnollisten autotalouksien yhdistäminen suuremmiksi. On parannettava autojen käyttöä ja huomattavasti alennettava kuljetuskustannuksia. On laajennettava autokorjaamoiden ja autohuoltoasemien verkostoa. Viisivuotiskaudella on lisättävä vakinaisesti toiminnassa olevien kaupunkienvälisten linja-

autoreittien pituutta suunnilleen kaksinkertaisesti.

7. On huomattavasti lisättävä siviili-ilmaliikenteen kuljetuslentokoneiden määrää, samoin kaikkina vuorokauden aikoina toimimaan varustettujen lentolinjojen ja lentoasemien verkostoa.

8. On turvattava yhteysvälineiden jatkuva kehitys. Viisivuotiskaudella on lisättävä kaupunkienvälisen puhelinlennätinjohdon pituutta vähintään 2-kertaisesti. On huomattavasti lisättävä radiolähetysasemien voimakkuutta. On pantava käyntiin työt ultralyhyillä aalloilla suoritettavien radiolähetysten ja radioreleeyhteyden käytäntöön juurruttamiseksi. Kaupunkien puhelinasemien tehoa on viisivuotiskaudella lisättävä 30—35 prosentilla.

On parannettava postilaitoksen työtä lehdistön ja postilähetysten toimittamisessa väestölle sekä turvattava postinkuljetus piirienvälisillä reiteillä pääasiassa autoliikenteen avulla.

9. Liikenteen ja yhteyslaitoksen edelleenkehittämissuunnitelmaa vastaavasti on lisättävä valtion pääomansijoituksia liikenteeseen ja yhteyslaitokseen vuosina 1951—1955 noin 63 prosentilla vuosiin 1946—1950 verraten.

IV. KANSAN AINEELLISEN HYVINVOINNIN, TERVEYDENSUOJELUN JA SIVISTYSTASON JATKUVAN KOHOTTAMISEN ALALLA

1. Sosialistisen tuotannon keskeytymättömän kasvun ja yhteiskunnallisen työn tuottavuuden kohoamisen pohjalla on lisättävä SNTLn kansallistuloa viisivuotiskaudella vähintään 60 prosentilla ja sen kautta turvattava työläisten, virkailijain ja talonpoikien tulojen jatkuva lisäys.

Tuotannon määrää ja työn tuottavuutta sekä kulttuurirakennustyön tehtäviä vastaavasti on varauduttava työläisten ja virkailijain lukumäärän lisääntymiseen kansantaloudessa vuonna 1955 — viisivuotissuunnitelman viimeisenä vuotena — noin 15 prosentilla vuoteen 1950 verraten.

2. On järkähtämättä toteutettava edelleenkin joukkokulutustarvikkeiden vähittäishintojen alentamista ottaen huomioon, että hintojen alentaminen on pääasiallisin keino työläisten ja virkailijain reaalipalkan järjestelmälliseksi korottamiseksi sekä talonpoikien tulojen lisäämi-

seksi. Työläisten ja virkailijain reaalipalkkaa on korotettava, vähittäishintojen alennus huomioon ottaen, vähintään 35 prosentilla.

On varauduttava lisäämään valtion määrärahoja työläisten ja virkailijain sosiaalivakuutukseen viisivuotiskaudella noin 30 prosentilla vuoteen 1950 verraten.

3. Työläisten ja virkailijain asunto-olojen jatkuvaksi parantamiseksi on kaikin keinoin laajennettava asuinrakennustoimintaa. Viisivuotissuunnitelmassa on varauduttava laajaan valtion asuinrakennustöiden ohjelmaan lisäämällä pääomansijoituksia tähän tarkoitukseen noin 2-kertaisesti edelliseen viisivuotissuunnitelmaan verraten. Kaupungeissa ja työläiskeskuksissa on saatava käyttöön valtion rakennustoiminnan linjalla uusia asuintaloja, yhteiseltä pinta-alaltaan noin 105 miljoonaa neliömetriä. Kaupungeissa ja työläiskeskuksissa on edistettävä yksityisten asuintalojen rakentamista, jota väestö suorittaa omilla varoillaan ja valtion luoton avulla.

On parannettava kaupunkien ja työläiskeskusten väestön kunnallispalvelua ja jokapäiväisen elämän tarpeiden tyydyttämistä, laajennettava vesijohto- ja viemäriverkostoa, talojen varustamista lämpö- ja kaasujohdoilla, parannettava kaupunkien liikennelaitosta ja kaupunkien kunnostamista. Viisivuotiskauden loppuun mennessä on lisättävä pääomansijoitusten määrää kunnalliseen rakennustyöhön noin 50 prosentilla vuoteen 1950 verraten.

4. On turvattava väestön terveydensuojelun jatkuva paraneminen ja kehitys.

Viisivuotiskaudella on laajennettava sairaaloiden, lääkintäasemien, synnytyslaitosten, parantoloiden, lepokotien, lastenseimien ja lastentarhojen verkostoa, lisättävä sairaansijojen lukumäärää sairaaloissa vähintään 20 prosentilla, paikkojen lukumäärää parantoloissa noin 15 prosentilla, lepokodeissa 30 prosentilla, lastenseimissä 20 prosentilla ja lastentarhoissa 40 prosentilla.

Viisivuotiskaudella on lisättävä sairaansijojen lukumäärää Liettuan SNTssa noin 40 prosentilla, Latvian SNTssa 30 prosentilla ja Eestin SNTssa 30 prosentilla.

On turvattava sairaaloiden, lääkintäasemien ja parantoloiden jatkuva varustaminen uusimmalla lääkintäkalustolla ja niiden työkulttuurin kohottaminen.

Viisivuotiskaudella on lisättävä maan lääkärien lukumäärää vähintään 25 prosentilla ja laajennettava toimenpiteitä lääkärien ammattitaidon kohottamiseksi.

Lääketieteellisen työn tekijäin ponnistelut on suunnattava terveydensuojelun tärkeimpien tehtävien ratkaisemiseen keskittäen erikoinen huomio ehkäisyhoitokysymyksiin, turvattava lääketieteen saavutusten mahdollisimman nopea juurruttaminen käytäntöön.

Vuonna 1955 on lisättävä vähintään 2,5-kertaisesti vuoteen 1950 verraten lääkkeiden, lääkintäkaluston ja hoitovälineiden tuotantoa kiinnittäen erikoista huomiota uusimpien lääkkeiden ja muiden tehokkaiden lääkintä- ja ehkäisyhoitovälineiden, samoin uudenaikaisen lääketieteellisen diagnoosi- ja lääkintävälineistön tuotannon laajentamiseen.

On turvattava liikuntakasvatuksen ja urheilun jatkuva kehitys.

5. Viisivuotiskauden loppuun mennessä on suoritettava loppuun siirtyminen seitsenvuotisesta koulusta yleiseen oppikoulusivistykseen (kymmenluokkainen koulu) tasavaltojen pääkaupungeissa, tasavaltojen muissa kaupungeissa, alue-, aluepiiri- ja suurimmissa teollisuuskeskuksissa. On valmistettava edellytykset yleisen oppikoulusivistyksen (kymmenluokkainen koulu) täydelliseen toteuttamiseen seuraavalla viisivuotiskaudella muissa kaupungeissa ja maaseutupaikkakunnilla.

Kasvavan kouluverkoston turvaamiseksi välttämättömällä opettajamäärällä on lisättävä vastaanottoa kasvatusopillisiin korkeakouluihin vuosina 1951—1955 45 prosentilla vuosiin 1946—50 verraten; varauduttava vastaanoton lisäykseen kasvatusopillisiin korkeakouluihin Liettuan SNTssa 2,3-kertaisesti, Latvian SNTssa 90 prosentilla ja Eestin SNTssa 60 prosentilla.

On lisättävä kaupunki- ja maalaiskoulujen rakennustyötä noin 70 prosentilla edelliseen viisivuotiskauteen verraten.

Sosialistisen kasvattavan merkityksen kohottamiseksi entisestään niissä kouluissa, joissa oppilaat saavat yleissivistyksen, ja edellytysten turvaamiseksi oppikoulun päättäneille oppilaille vapaaseen ammatinvalintaan on ryhdyttävä antamaan polyteknillistä opetusta oppikoulussa ja valmisteltava toimenpiteitä, jotka ovat välttämättömiä yleiseen polyteknilliseen opetukseen siirtymiselle.

6. Kansantalouden ja kulttuurirakennustyön jatkuvan kehittämisen tehtäviä vastaavasti on viisivuotiskaudella lisättävä kaikenlaisten erikoisalojen ammattimiesten päästöä erikoisalojen korkea- ja keskikouluista noin 30—35 prosentilla.

On lisättävä erikoisalojen ammattimiesten päästöä korkeakouluista tärkeimmille teollisuuden, rakennustyön ja maatalouden aloille vuonna 1955 noin 2-kertaisesti vuoteen 1950 verraten.

Viisivuotiskaudella on laajennettava tieteellisen ja tieteellis-pedagogisen työn tekijäin koulutusta korkeakoulujen ja tieteellisten tutkimuslaitosten aspirantuurin kautta noin 2-kertaisesti edelliseen viisivuotiskauteen verraten.

On parannettava tieteellisten tutkimuslaitosten työtä ja korkeakoulujen tieteellistä työtä, käytettävä entistä täydellisemmin hyväksi tieteellisiä voimia kansantalouden kehittämisen tärkeimpien kysymysten ratkaisemiseen ja parhaan kokemuksen yleistämiseen turvaten tieteellisten keksintöjen laaja soveltaminen käytäntöön. On kaikin keinoin autettava tiedemiehiä teoreettisten ongelmien tutkimisessa kaikilla tiedon aloilla ja lujitettava tieteen yhteyttä käytäntöön.

Ottaen huomioon aikuisen väestön kasvavan pyrkimyksen sivistystasonsa kohottamiseen on turvattava erikoisalojen kauko- ja iltakorkeakoulujen sekä kauko- ja iltaoppikoulujen, samoin myös yleissivistyksellisten koulujen kehitys työtätekevien kansalaisten opetusta varten tuotannollisen työn ohella.

7. Kansantalouden kasvavien tarpeiden tyydyttämiseksi ammattitaitoisella työntekijävoimalla, erikoisesti uusimman tekniikan jatkuvan juurruttamisen vuoksi tuotantoon, on parannettava nuorten ammattitaitoisten työläisten koulutuksen laatua valtion työreservien verkostossa ja turvattava työläisten koulutus ja ammattitaidon kohottaminen yksilöllisellä ja ryhmäopetuksella sekä työpaikoilla järjestettävän kurssi- ja kouluverkoston avulla.

8. On turvattava elokuvan ja näköradion jatkuva kehitys. On laajennettava elokuvateatterien verkostoa lisäämällä elokuvalaitteiden määrää viisivuotiskaudella noin 25 prosentilla sekä lisättävä elokuvien valmistusta.

Vuonna 1955 on laajennettava yleisten kirjastojen verkostoa vuoteen 1950 verraten vähintään 30 prosentilla sekä kerhoverkostoa 15 prosentilla parantaen niiden työtä väestön palvelussa.

Kaunokirjallisuuden ja tieteellisen kirjallisuuden, oppikirjojen, aikakaus- ja sanomalehtien julkaisemisen huomattavan lisäyksen turvaamiseksi on laajennettava graafista teollisuutta ja parannettava lehdistön laatua ja kirjojen asua.

9. Terveydensuojelun, opetustyön, tieteellisten sekä kulttuuri ja valistuslaitosten suunniteltua kehitystä vastaavasti on lisättävä pääomansijoitusten määrää näihin tarkoituksiin viisivuotiskaudella noin 50 prosentilla edelliseen viisivuotissuunnitelmaan verraten.

Viides viisivuotissuunnitelma viitoittaa SNTLn kansantalouden uuden voimakkaan nousun ja turvaa kansan aineellisen hyvinvoinnin ja sivistystason huomattavan kohoamisen entisestään.

Viidennen viisivuotissuunnitelman täyttäminen tulee olemaan suuri edistysaskel sosialismista kommunismiin johtavalla kehitystiellä.

Viidennen viisivuotissuunnitelman tehtävien täyttämistä varten on:

a) Otettava käyttöön talouden sisäiset varalähteet sosialistisen kasaantumisen jatkuvaa lisääntymistä varten pyrkien valtion kurin tiukkaan noudattamiseen ja tuotantosuunnitelman täyttämiseen jokaisen tuotantolaitoksen kohdalta sille määrätyn lajivalikoiman puitteissa. Viisivuotissuunnitelman tavoitteiden turvaamiseksi kansantalouden kehittämisessä sekä työtätekevien aineellisen ja sivistystason kohottamisessa on lisättävä valtion perusrakennustoimintaa vuosina 1951—1955 noin 90 prosentilla, mutta valtion määrärahoja tähän rakennustoimintaan vain noin 60 prosentilla neljänteen viisivuotissuunnitelmaan verraten pitäen silmällä puuttuvien 30 prosentin peittämistä rakennuskustannusten vastaavalla alenemisella, kohottamalla työn tuottavuutta, alentamalla tuottamattomia kuluja, alentamalla rakennusaineiden ja kaluston hintoja;

b) Juurruttamalla kaikille kansantalouden aloille uusinta tekniikkaa, parantamalla työn järjestelyä ja korottamalla työtätekevien teknillisen sivistyksen tasoa on kohotettava työn tuottavuutta viisivuotiskaudella teollisuudessa noin 50 prosentilla, rakennustöissä 55 prosentilla, maataloudessa 40 prosentilla. Viidennen viisivuotiskauden kestäessä on suoritettava pääpiirteissään loppuun raskaiden ja suuritöisten työprosessien koneellistaminen teollisuudessa ja rakennustöissä;

c) Viisivuotiskaudella alennettava teollisuustuotteiden tuotantokustannuksia noin 25 prosentilla ja rakennustöiden kustannuksia vähintään 20 prosentilla. Supistettava rakennustöiden määräaikaa ja turvattava rakennustöiden laadun kohoaminen. Alennettava kone- ja traktoriasemien traktoritöiden kustannuksia noin 25 prosentilla, rautatiekuljetuksen 15 prosentilla, vähittäiskauppavaihdon kuluja 23 prosentilla. Jyrkästi supistettava myyntijärjestöjen tuottamattomia menoja teollisuudessa, samoin maataloustuotteiden hankinnoissa ja myynnissä;

d) Kehitettävä keksijäin ja järkiperäistäjäin joukkoliikettä insinöörien, teknikkojen, työläisten ja kollektiivitalonpoikien keskuudessa tuotannon jatkuvan teknillisen parantamisen ja laajentamisen puolesta, kaikille tahoille ulottuvan koneellistamisen sekä työehtojen kehittämisen ja jatkuvan tervehdyttämisen puolesta. On hylättävä niiden taloudellisten järjestöjen käytäntö, jotka aliarvioivat uuden tekniikan ja työn koneellistamisen käyttöönottoa ja käyttävät väärin työvoimaa;

e) Järkkymättä noudatettava kaikilla taloudellisen rakennustyön suurilla ja pienillä lohkoilla säästäväisyyttä, kohotettava tuotantolaitosten kannattavuutta. Talousmiesten on etsittävä, löydettävä ja otettava käyttöön tuotannon uumenissa piilevät varalähteet, mahdollisimman täydellisesti käytettävä olemassa olevaa tuotantokalustoa, järjestelmällisesti parannettava tuotantomenetelmiä, alennettava tuotantokustannuksia, taattava taloudellinen kannattavuus.

Turvattava aineellisten voimavarojen jatkuva huomattava säästö tekemällä loppu työaineiden ja kaluston haaskauksesta, tehostamalla taistelua hylkytavaroiden tuottamista vastaan, ottamalla käyttöön taloudellisesti edullisia raaka-ainelajeja, soveltamalla laajassa mitassa tarkoitustaan täysin vastaavia korvikkeita ja edistyksellistä tuotannon teknologiaa.

Tehostettava rahatalouselinten finanssikontrollia taloudellisten suunnitelmien toteuttamiseen ja säästäväisyyden noudattamiseen nähden:

f) Lisättävä kaksinkertaisesti valtion materiaali- ja elintarvikereservejä, jotka voivat turvata maan kaikenlaisilta sattumilta.

*

Tämä (viides) viisivuotissuunnitelma osoittaa jälleen koko maailmalle sosialismin suuren elinvoimaisuuden, sosialistisen talousjärjestelmän periripohjaisen paremmuuden kapitalistiseen järjestelmään nähden. Tämä viisivuotissuunnitelma on rauhanomaisen taloudellisen ja sivistyksellisen rakennustyön ohjelma. Se tulee edistämään Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden taloudellisen yhteistyön jatkuvaa lujittumista ja laajenemista sekä taloudellisten suhteiden kehittymistä kaikkiin maihin, jotka haluavat kehittää kauppaa tasa-arvoisuuden ja molemminpuolisen edun pohjalla.

Viisivuotissuunnitelman hahmottelema neuvostotalouden rauhanomainen kehitys on vastapainona kapitalististen maiden taloudelle, joka suuntautuu kansantalouden militarisoimiseen, mahdollisimman suurten voittojen hankkimiseen kapitalisteille ja työtätekevien jatkuvaan kurjistamiseen.

Viisivuotissuunnitelman tavoitteet asettavat suuria vaatimuksia puolue-, neuvosto-, talous-, ammatti- ja nuorisoliittojärjestöille ja velvoittavat niitä saamaan liikkeelle laajat työtätekevien joukot uuden viisivuotissuunnitelman täyttämiseksi ja ylittämiseksi kehittämällä järjestöjemme työssä esiintyvien puutteellisuuksien laajaa arvostelua näiden puutteellisuuksien mahdollisimman pikaiseksi poistamiseksi.

On kaikin keinoin tuettava teollisuus- ja kollektiivitaloustuotannon uranuurtajia, liikenteen ja muiden kansantalouden alojen eturivin työntekijöitä heidän pyrkiessään lisäämään tuotantoa, kohottamaan työn tuottavuutta ja alentamaan tuotantokustannuksia.

Sosialistisen kilpailun suuri voima, työläisten, kollektiivitalonpoikien ja sivistyneistön yksimielinen pyrkimys rauhan asian turvaamiseen, työtätekevien horjumaton päätös rakentaa kommunistinen yhteiskunta on suunnattava uuden viisivuotissuunnitelman täyttämiseen ja ylittämiseen.

Neuvostoliiton kansat tulevat kommunistisen puolueen koetellulla johdolla täyttämään menestyksellisesti uuden viisivuotissuunnitelman.

Pravda 20. 8. 1952.

Muutoksia NKP(b)n sääntöihin

Teesit toveri N. S. Khrushtshevin selostukseen

NKP (b):n XIX puoluekokouksen käsiteltäväksi esitetään täydennyksiä ja muutoksia puolueen sääntöihin. Nämä täydennykset ja muutokset ovat välttämättömiä sen vuoksi, koska monet sääntöjen kohdat ovat vanhentuneet ja koska puolueen XVIII puoluekokouksen jälkeisinä vuosina puolueen rakentamisessa saavuttamien kokemusten täytyy kuvastua säännöissä.

1. Puolueen uudesta nimityksestä ja puolueen päätehtävien määrittelemisestä säännöissä

On käynyt välttämättömäksi täsmentää puolueemme nimitystä. On tarkoituksenmukaista nimittää Yleisliittolaista Kommunistista Puoluetta (bolshevikit) vastaisuudessa ”Neuvostoliiton Kommunistiseksi Puolueeksi”, koska ensinnäkin nimitys ”Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue” on täsmällisempi ja koska toiseksi nykyään ei ole mitään tarvetta säilyttää puolueen kaksoisnimitystä — ”kommunistinen” ja ”bolshevistinen” —, sillä sanat ”kommunisti” ja ”bolshevikki” ilmaisevat samaa sisältöä.

Sääntöjen I luvun otsikkona tulee olla ”Puolue, puolueen jäsenet, heidän velvollisuutensa ja oikeutensa”. On tarkoituksenmukaista, että ennenkuin puolueen jäsenten velvollisuudet ja oikeudet tämän luvun 1 §:ssä esitetään, annetaan lyhyt määrittely Neuvostoliiton Kommunistisesta Puolueesta ja sen päätehtävistä:

”1. Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue on samoinajattelevien, kommunistien, vapaaehtoinen taisteluliitto, johon kuuluu työväenluokan, työtätekevän talonpoikaiston ja työtätekevän sivistyneistön jäseniä.

Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue luotuaan työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston välisen liiton pystyi Lokakuun vallankumouksen kautta kukistamaan kapitalistien ja suurtilallisten vallan, pystyttämään proletariaatin diktatuurin, hävittämään kapitalismin, lopettamaan ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston ja turvasi sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen.

Nykyään on Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen päätehtävänä rakentaa kommunistinen yhteiskunta siirtymällä vähitellen sosialismista kommunismiin, kohottaa lakkaamatta yhteiskunnan aineellista ja kulttuurista tasoa, kasvattaa yhteiskunnan jäseniä internationalismin ja kaikkien kansojen työtätekevien välisten veljellisten suhteiden luomisen hengessä ja lujittaa kaikin tavoin neuvostokotimaan aktiivista puolustusta sen vihollisten hyökkäystoimia vastaan”.

Edellä esitetyn johdosta käy sääntöjen johdanto tarpeettomaksi.

2. Kuka voi olla puolueen jäsen

Puolueen jäsenen nimen ja merkityksen kohottamiseksi yhä korkeammalle ehdotetaan, että sääntöjen pykälä, jossa sanotaan, kuka voi olla puolueen jäsen, uudistettaisiin:

”2. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen jäsen voi olla jokainen työtätekevä Neuvostoliiton kansalainen, joka ei riistä toisten työvoimaa, joka hyväksyy puolueen ohjelman ja säännöt, joka aktiivisesti edistää niiden toteuttamista, toimii jossakin puoluejärjestössä ja noudattaa kaikkia puolueen päätöksiä.

Puolueen jäsen suorittaa vahvistetut jäsenmaksut”.

Sääntöjen toteamus, että jokainen työtätekevä Neuvostoliiton kansalainen, joka ei riistä toisten työvoimaa, voi olla puolueen jäsen, vahvistaa puolueen saavutukset ja kuvastaa sitä, että Kommunistisen Puolueen muodostavat työväenluokan, työtätekevän talonpoikaiston ja työtätekevän sivistyneistön jäsenet.

Meidän maassamme on sosialismin voiton johdosta hävitetty riistäjäluokat, ei ole olemassa ihmisen harjoittamaa toisen ihmisen riistoa. Neuvostoyhteiskunnan muodostavat toisilleen ystävälliset luokat. Neuvostokansan moraalinen ja poliittinen yhtenäisyys on vakiintunut.

Uudet tehtävät, joita Kommunistisella Puolueella on kommunistisen yhteiskunnan rakentamisessa, vaativat kohottamaan puolueen jäsenten vastuuntuntoa puolueen asiaa kohtaan. Siksi ehdotetuissa uudelleen muotoilluissa pykälissä todetaan puolueen jäsenyydestä, että puolueen jäsen voi olla se, joka ei vain hyväksy ohjelmaa ja sääntöjä, vaan myös aktiivisesti edistää niiden toteuttamista ja noudattaa kaikkia puolueen päätöksiä.

3. Puolueen jäsenten velvollisuuksista

Kokemus osoittaa, että säännöissä on määriteltävä tarkemmin puolueen jäsenten velvollisuudet.

Ennenkaikkea on pykälässä puolueen jäsenten velvollisuuksista määrättävä, että puolueen jäsen on velvollinen kaikin keinoin lujittamaan puolueen yhtenäisyyttä, joka on puolueen voiman ja vallan pääedellytys. Huolehtiminen puolueen yhtenäisyyden suojaamisesta on puolueen jäsenen tärkein velvollisuus, siksi on ehdottomasti oikein aloittaa puolueen jäsenten velvollisuuksien esittäminen tällä tärkeimmällä vaatimuksella.

Puolueen jäsenten johtavan osuuden kommunismin rakentamisessa kohottamiseksi yhä korkeammalle, heidän aktiivisuutensa lisäämiseksi taistelussa puutteita ja epäterveitä ilmiöitä vastaan puoluejärjestöjen elämässä ja työssä täytyy sääntöjen pykäliä puolueen jäsenten velvollisuuksista täydentää uusilla kohdilla.

Mainittakoon, että on varsin monia puolueen jäseniä, jotka suhtautuvat kaavamaisesti, passiivisesti puolueen päätösten toteuttamiseen. Tämä on suuri virhe, jota vastaan puolueen on taisteltava päättäväisesti, sillä kommunistien tällainen asenne puolueen päätöksiin heikentää puolueen taistelukykyä. Sääntöjen on ilmaistava, että puolueen jäsenten velvollisuus on taistella aktiivisesti puolueen päätösten toteuttamiseksi, ja että passiivinen ja muodollinen suhtautuminen puolueen päätöksiin ei sovi puolueen jäsenille.

Toinen virhe puolueessamme on se osalla kommunisteja oleva väärä käsitys, että puolueessamme olisi kaksi kuria, toinen tavallisia jäseniä ja toinen johtajia varten. Puolue ei voi sietää tätä ylimielistä, puolueenvastaista suhtautumista kuriin. Tämäkin virhe on perinpohjin poisjuurittava, koska se horjuttaa puolue- ja valtiokuria ja siten vakavasti vahingoittaa puolueen ja valtion etuja. Säännöissä on todettava, että puolueessamme on yksi kuri, yksi laki kaikille kommunisteille riippumatta heidän ansioistaan ja suorittamistaan tehtävistä, ja että puolue- ja valtiokurin loukkaaminen ei sovi puolueen jäsenille.

Edelleen on osoittautunut, että puolueelle aiheuttavat suurta vahinkoa kommunistit, jotka pitävät suurta ääntä kuuliaisuudestaan puolueelle, mutta todellisuudessa eivät salli kritiikkiä alhaalta päin, vaan tukahduttavat sen. Puolue on aina pitänyt erityisen tärkeänä itsekritiikin ja varsinkin alhaalta päin tulevan kritiikin kehittämistä, työssä esiintyvien puutteiden paljastamista

ja taistelua kerskailevaa omahyväisyyttä sekä työssä saavutettujen menestysten päähännousua vastaan. Kokemukset kuitenkin osoittavat, etteivät pelkät selostukset kritiikin merkityksestä riitä. On päättävästi taisteltava niitä vastaan, jotka estävät kritiikin kehittämistä. Siksi on säännöissä todettava, että kritiikin tukahduttaminen on vakava virhe ja että se, joka vaimentaa kritiikin korvaten sen kerskailulla ja imartelulla, ei voi jäädä puolueen riveihin.

Tässä yhteydessä on sanottava, että osalla kommunisteja on se vahingollinen käsitys, että puolueen jäsenet eivät saisi ilmoittaa työssä esiintyvistä puutteista johtaville puolue-elimille keskuskomitea mukaanluettuna. Useinkin tapahtuu, että vastuunalaiset toimitsijat estävät kommunisteja paljastamasta asioiden epätyydyttävää tilaa johtaville puolue-elimille tai keskuskomitealle, koska se väittämän mukaan häiritsee heidän työtään. On selvää, että puolue on velvollinen taistelemaan säälimättä näitä arvohenkilöitä vastaan. Nykyään on säännöissä määrätty, että puolueen jäsenellä on oikeus esittää mikä tahansa selostus mille tahansa puolue-elimelle, keskuskomitea mukaanluettuna. Kuten nähdään, ei tämä riitä. Säännöissä on todettava, että puolueen jäsen ei ole vain oikeutettu, vaan myös velvollinen tiedoittamaan johtaville puolue-elimille, keskuskomitea mukaanluettuna, työssä esiintyvistä puutteista henkilöihin katsomatta; mitä tulee niihin, jotka estävät puolueen jäsentä täyttämästä tätä velvollisuutta, on säännöissä määrättävä, että heitä rangaistaan ankarasti puolueen tahdon vastustajina.

Edelleen on suuri virhe siinä, että osassa kommunisteja ilmenee totuuden peittelyä puolueelta, totuudenvastaista ja epärehellistä käytöstä puoluetta kohtaan. On selvää, ettei puolue voi sietää riveissään pettureita, koska nämä ihmiset horjuttavat luottamusta puolueeseen ja hajoittavat moraalisesti kommunistien rivejä. Säännöissä on todettava, että kommunistien epärehellisyys puoluetta kohtaan ja puolueen pettäminen on mitä vakavin rikos eikä sovi puolueen jäsenelle.

Ei ole sivuutettava myöskään sitä tosiasiaa, että kommunistien keskuudessa ovat levinneet verrattain laajalle poliittinen huolimattomuus ja suulaus sekä puolueen ja valtion salaisuuksien vaarantamistapaukset. Poliittinen valppaus on jokaisen kommunistin velvollisuus kaikilla aloilla ja kaikissa tilanteissa. Siksi on säännöissä lausuttava, että puolueen jäsen on velvollinen säilyttämään puolue- ja valtiosalaisuudet, että näiden vaarantaminen on rikos puoluetta vastaan eikä sovi puolueen jäsenelle.

Lopuksi on tunnustettava, että monissa puolue-, neuvosto- ja taloudellisissa järjestöissä on vakavana virheenä vahingollinen suhtautuminen kaaderien valintaan, koska tämä valinta usein tapahtuu ystävyyssuhteiden, henkilökohtaisen kiintymyksen, yhteisen kotipaikan tai sukulaisuuden mukaan. On selvää, ettei tällaisella toimitsijain valinnalla ole mitään yhteyttä puolueemme vahvistamiin periaatteisiin, vaan että se aiheuttaa puolueelle vahinkoa. Säännöissä on todettava, että puolueen jäsenten velvollisuus on noudattaa ehdottomasti puolueen ohjeita kaaderien oikeasta valinnasta poliittisten ja ammattiominaisuuksien mukaan; on todettava, että näiden ohjeiden rikkominen ei sovi puolueen jäsenelle.

Edellä sanotun johdosta on välttämätöntä:

1) uudistaa sääntöjen määräykset puolueen jäsenten velvollisuuksista seuraavasti:

"3. Puolueen jäsen on velvollinen:

a) suojelemaan kaikin keinoin puolueen yhtenäisyyttä puolueen voiman ja vallan pääedellytyksenä;

b) taistelemaan aktiivisesti puolueen päätösten toteuttamiseksi. Puolueen jäsenelle ei riitä vain yhtyä puolueen päätöksiin; puolueen jäsen on velvollinen taistelemaan näiden päätösten noudattamiseksi. Kommunistien passiivinen ja muodollinen suhtautuminen puolueen päätöksiin heikentää puolueen taistelukykyä eikä sen tähden sovi puolueen jäsenelle;

c) näyttämään esimerkkiä työssä, hallitsemaan työalansa tekniikan ja jatkuvasti kohottamaan työ- ja ammattitaitoaan;

d) lujittamaan joka päivä yhteyttä joukkoihin, ottamaan viipymättä huomioon työtätekevien vaatimukset ja tarpeet, selostamaan puolueettomille joukoille puolueen politiikan ja päätösten sisältöä muistaen, että puolueemme voiman ja voittamattomuuden perustana on sen läheinen ja erottamaton yhteys kansaan;

e) työskentelemään tietoisuutensa syventämiseksi ja marxismi-leninismin periaatteiden omaksumiseksi;

f) noudattamaan puolue- ja valtiokuria, joka on yhtä sitova kaikille puolueen jäsenille. Puolueessa ei voi olla kahta kuria — toista johtajille, toista tavallisille jäsenille. Puolueessa on yksi kuri, yksi laki kaikille kommunisteille riippumatta heidän ansioistaan ja suorittamistaan tehtävistä. Puolue- ja valtiokurin loukkaaminen on suuri rikos, joka vahingoittaa puoluetta eikä sen tähden sovi puolueen jäsenelle;

g) kehittämään itsekritiikkiä ja alhaalta päin tulevaa kritiikkiä, paljastamaan työssä esiintyvät puutteet ja toimimaan niiden poistamiseksi, taistelemaan omahyväistä itsetyytyväisyyttä ja työssä saavutettujen menestysten päähännousua vastaan. Kritiikin tukahduttaminen on vakava virhe. Se, joka vaimentaa kritiikin ja korvaa sen kerskailuilla ja koreilulla, ei voi olla puolueen riveissä;

h) tiedoittamaan johtaville puolue-elimille puolueen keskuskomitea mukaanluettuna työssä esiintyvistä puutteista katsomatta henkilöihin. Puolueen jäsenellä ei ole oikeutta salata asiain epätyydyttävää tilaa ja sivuuttaa vääriä toimenpiteitä, jotka vahingoittavat puolueen ja valtion etuja. Sitä, joka estää puolueen jäsentä noudattamasta tätä velvollisuutta, on ankarasti rangaistava puolueen tahdon vastustajana;

i) olemaan totuudenmukainen ja rehellinen puoluetta kohtaan eikä sallimaan mitään totuuden peittelyä tai vääristelyä. Kommunistien epärehellisyys puoluetta kohtaan ja puolueen pettäminen on mitä vakavin rikos eikä sovi puolueen jäsenelle;

j) säilyttämään puolue- ja valtiosalaisuudet ja osoittamaan poliittista valppautta muistaen, että valppaus on kommunisteille välttämätön jokaisella alalla ja jokaisessa tilanteessa. Puolue- ja valtiosalaisuuden vaarantaminen on rikos puoluetta vastaan eikä sovi puolueen jäsenelle;

k) kaikissa puolueen täyttämissä toimipaikoissa ehdottomasti noudattamaan puolueen ohjeita kaaderien oikeasta valinnasta poliittisten ja ammattiominaisuuksien mukaan. Näiden ohjeiden rikkominen, toimitsijain valinta ystävyyssuhteiden, henkilökohtaisen kiintymyksen, yhteisen kotipaikan tai sukulaisuuden mukaan ei sovi puolueen jäsenelle".

2) Sääntöjen luvussa "Puolue, puolueen jäsenet, heidän velvollisuutensa ja oikeutensa" on edelleen tehtävä seuraavat muutokset:

a) Lisättävä sääntöihin seuraavat pykälät:

"11. Puolueen perusjärjestö ei saa tehdä päätöstä kommunistin puolueesta erottamisesta, jos hän on Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean, liittotasavallan kommunistisen puolueen kes-

kuskomitean, autonomisen alueen komitean, aluepiirikomitean, aluekomitean, kaupungin tai piirin komitean jäsen.

Kysymys liittotasavallan kommunistisen puolueen keskuskomitean, autonomisen alueen komitean, aluepiirikomitean, aluekomitean, kaupungin tai piirin komitean jäsenen erottamisesta puoluekomiteasta tai puolueesta on ratkaistava asianomaisen komitean kokouksessa, jos kokous 2/3 äänten enemmistöllä sitä vaatii.

12. Kysymys Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean jäsenen erottamisesta Keskuskomiteasta tai puolueesta on ratkaistava puoluekokouksessa tai puoluekokousten väliaikoina Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean kokouksessa Keskuskomitean kokouksen osanottajien 2/3 äänten enemmistöllä. Keskuskomiteasta erotetun paikalle astuu automaattisesti Keskuskomitean varajäsen siinä järjestyksessä kuin puoluekokous Keskuskomitean varajäsenten vaalissa on päättänyt."

4. Puolueen jäsenten oikeuksista

Nykyisissä säännöissä on puolueen jäsenten oikeudet määritelty jonkin verran rajoitetusti ja epätarkasti. Nykyisten sääntöjen 3 § on muutettava seuraavaan muotoon:

"4. Puolueen jäsenellä on oikeus:

a) osallistua puolueen politiikan kysymysten vapaaseen ja asialliseen käsittelyyn puolueen kokouksissa ja puolueen lehdistössä;

b) arvostella puolueen kokouksissa ketä tahansa puolueen toimihenkilöä;

c) valita ja tulla valituksi puolueen elimiin;

d) vaatia henkilökohtaista osallistumista kaikissa tapauksissa, joissa tehdään päätöksiä hänen toiminnastaan tai hänen käyttäytymisestään;

e) esittää mikä tahansa kysymys tai esitys mille tahansa puolue-elimelle Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea mukaanluettuna."

5. Puolueen koejäsenistä

Vakavana pidettävä puute puoluejärjestöjen työssä on se, että ne auttavat huonosti koejäsenten valmistautumista astumaan puolueeseen jäseninä eivätkä tutki heidän henkilökohtaisia ominaisuuksiaan. Koeaika muuttuu täten usein pelkäksi muodollisuudeksi ja jatkuu useiden koejäsenten kohdalla moniaita vuosia. Puolue ei voi suvaita tätä heikkoutta. Puoluejärjestöjen työtä koejäseniin nähden on parannettava samoinkuin kohotettava koejäsenten itsensä vastuuntuntoa koeajan suorittamiseen nähden.

Tässä yhteydessä on sääntöjen lukuun "Puolueen koejäsenet" lisättävä seuraava täydennys:

"Puoluejärjestö on velvollinen auttamaan koejäseniä ja valmistamaan heitä puolueeseen astumiseen. Koeajan päätyttyä puoluejärjestön on käsiteltävä kysymystä koejäsenistä järjestön kokouksessa. Jos koejäsen puoluejärjestön päteviksi katsomien syiden nojalla ei ole voinut riittävästi valmistautua, voi puolueen perusjärjestö pidentää hänen koeaikaansa korkeintaan yhdellä vuodella. Mutta niissä tapauksissa, jolloin koeajan kuluessa on osoittautunut, ettei koejäsen henkilökohtaisten ominaisuuksiensa vuoksi ole puolueeseen pääsyn arvoinen, päättää puoluejärjestö hänen erottamisestaan puolueen koejäsenyydestä."

6. Puoluekokousten ja Puolueen Keskuskomitean täysistuntojen kokoontumisajoista

Kokemus osoittaa parhaaksi määrätä seuraavat kokoontumisajat puoluekokouksille ja Puolueen Keskuskomitean täysistunnoille:

Varsinaiset puoluekokoukset kutsutaan koolle vähintään kerran neljässä vuodessa.

Puolueen Keskuskomitean täysistunnot kutsutaan koolle vähintään kerran kuudessa kuukaudessa.

7. Yleisliittolaisista puoluekonferensseista

Puolueen sääntöjen luonnos ei sisällä mitään määräyksiä yleisliittolaisista puoluekonferensseista. Nykyisissä olosuhteissa ei ole tarpeen kutsua koolle yleisliittolaisia puoluekonferensseja, koska puolueen politiikassa esiintyvät kysymykset voidaan käsitellä puoluekokouksissa ja Keskuskomitean täysistunnoissa.

8. Poliittisen toimiston muuttamisesta Puolueen Keskuskomitean puhemiehistöksi

On tarkoituksenmukaista muuttaa poliittinen toimisto Puolueen Keskuskomitean puhemiehistöksi, joka ohjaa Keskuskomitean työtä täysistuntojen välisinä aikoina, sillä nimitys "puhemiehistö" vastaa paremmin niitä tehtäviä, joita poliittinen toimisto nykyään itse asiassa suorittaa. Mitä tulee Keskuskomitean juoksevaan organisatooriseen työhön, on kokemus osoittanut parhaaksi keskittää tämä työ yhdelle elimelle, sihteeristölle; siksi ei tulevaisuudessa Keskuskomitean organisatoorista toimistoa tarvita.

Tähän liittyen on sääntöjen 34 § muutettava seuraavasti:

"Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea käsittää: puhemiehistön Keskuskomitean työn johtamista varten täysistuntojen välillä ja sihteeristön juoksevan työn ohjaamista varten, etupäässä puolueen päätösten toteuttamisen valvonnan järjestämiseksi ja kaaderien valitsemiseksi."

9. Puolueen valvontakomission muuttamisesta Puolueen Keskuskomitean valvontakomiteaksi

Puolueen valvontakomission osuuden kohottamiseksi taistelussa puoluekurin rikkomuksia vastaan sekä kommunistien puutteellista velvollisuuksiensa täyttämistä vastaan, on tarkoituksenmukaista muuttaa puolueen valvontakomissio Puolueen Keskuskomitean valvontakomiteaksi ja luoda paikallisista puolue-elimistä riippumattomien komitean toimihenkilöiden järjestelmä puoluevalvonnan suorittamiseksi tasavalloissa, autonomisilla alueilla ja aluepiireissä. Puolueen valvontakomitean tehtävänä tulee olla valvoa, miten puolueen jäsenet ja koejäsenet noudattavat puoluekuria, saattaa vastuuseen kommunistit, jotka syyllistyvät puolueen ohjelman ja sääntöjen sekä puoluemoraalin loukkaamiseen, sekä tutkia liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteain tai autonomisten alueiden ja aluepiirien komiteain antamia puolueesta erottamispäätöksiä ja puoluemuistutuksia vastaan tehdyt valitukset.

Tästä seuraa, että sääntöjen 35 § on uudistettava seuraavasti:

"Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea muodostaa Keskuskomitean yhteyteen puolueen valvontakomitean.

Puolueen Keskuskomitean valvontakomitea:

a) valvoo, miten puolueen jäsenet ja koejäsenet noudattavat puoluekuria, saattaa vastuuseen kommunistit, jotka syyllistyvät puolueen ohjelman ja sääntöjen taikka puoluejä valtiokurin loukkaamiseen, samoin ne, jotka ovat rikkoneet puoluemoraalia (puolueen pettäminen, kunniaton ja epärehellinen suhtautuminen puolueeseen, laiminlyöminen, byrokratismi, ryhdittömyys henkilökohtaisessa elämässä jne);

b) tutkii liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteain tai autonomisten alueiden ja aluepiirien komiteain antamia puolueesta erottamispäätöksiä ja puoluemuistutuksia vastaan tehdyt valitukset;

c) pitää tasavalloissa, autonomisilla alueilla ja aluepiireissä toimihenkilöitään, jotka ovat paikallisista puolue-elimistä riippumattomia.

10. Puolueen Keskuskomitean ja paikallisten puolue-elinten koneistosta

Kuten kokemus on osoittanut muutetaan puoluekoneiston rakennetta tilannetta ja konkreettisia olosuhteita vastaavasti. Siksi on paikallaan pidättyä säännöissä konkreettisesti määräämästä, mitä hallintoelimiä ja osastoja Puolueen Keskuskomiteassa ja paikallisissa puolue-elimissä muodostetaan.

11. Paikallisten puoluejärjestöjen tehtävien täsmentämisestä

Kokemus on osoittanut, etteivät paikallisten puoluejärjestöjen tehtävät täysin käy ilmi säännöistä. Siksi on asianomaisia sääntöjen pykäliä, jotka määrittelevät paikallisten puoluejärjestöjen tehtävät, täydennettävä sikäli, että liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteat ja autonomisten alueiden, aluepiirien, alueiden, kaupunkien ja piirien puoluekomiteat takaavat puolueen päätösten ehdottoman toteuttamisen ja ohjaavat paikallisten neuvosto- ja yhteiskunnallisten järjestöjen toimintaa niissä olevien puolueryhmien kautta. Puoluejärjestöjen tehtävät kritiikin ja itsekritiikin kehittämiseksi ja kommunistien kasvattamiseksi suhtautumaan peräänantamattomasti puolueen ja valtion työssä esiintyviin epäkohtiin on määriteltävä säännöissä. Edelleen on säännöissä osoitettava puoluejärjestöille sellaiset tärkeät tehtävät kuin työtätekevien kommunistinen kasvatus ja puolueen jäsenten ja koejäsenten marxismi-leninismin opiskelun ohjaaminen erikoisesti pitäen silmällä sitä, että propaganda marxismi-leninismin puolesta on yhäkin riittämättömästi organisoitu.

Jotta juoksevien kysymysten käsittely sujuisi operatiivisemmin ja toteuttamisen valvonta organisoitaisiin paremmin, on säännöissä edelleen edellytettävä, että liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteoissa ja autonomisten alueiden ja aluepiirien puoluekomiteoissa muodostetaan sihteeristöt. Jotta vältettäisiin, etteivät sihteeristöt ota aluepiirikomiteain, autonomisten alueiden komiteain tai liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteain toimistojen tehtäviä, on sihteerien lukumäärä rajoitettava kolmeen ja sihteeristöt on velvoitettava antamaan tekemistään päätöksistä selostukset aluepiirikomiteain, autonomisten alueiden komiteain tai liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteain toimistoille.

Paikallisten puoluejärjestöjen työssä esiintyvien puutteiden poistamiseksi viipymättä sekä yhteenvedon tekemiseksi niiden työssä saaduista myönteisistä kokemuksista on vihdoin aluepiirien ja autonomisten alueiden puoluekomiteat sekä liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteat velvoitettava järjestelmällisesti informoimaan Puolueen Keskuskomiteaa sekä antamaan määräajoin selostukset toiminnastaan Keskuskomitealle.

Edelläsanotun johdosta on välttämätöntä, että sääntöjen lukuun paikallisista puoluejärjestöistä tehdään seuraavat täydennykset ja muutokset:

1) Puoluesääntöjen pykälät paikallisten puolue-elinten ja puolueen perusjärjestöjen velvollisuuksista on ohjeiden mukaan täydennettävä niin, että ne

takaavat puolueen määräysten ehdottoman täyttämisen, kritiikin ja itsekriitikin kehittämisen ja kommunistien kasvattamisen suhtautumaan peräänantamattomasti epäkohtiin, ohjaamaan puolueen jäseniä ja koejäseniä marxismi-leninismin opiskelussa, järjestämään puolueen jäsenten ja koejäsenten poliittisen koulutuksen ja sen valvonnan, jotta he saavuttavat minimitietomäärän marxismi-leninismin kysymyksissä, organisoimaan työtätekevien kommunistisen kasvatustyön, johtamaan paikallisten neuvosto- ja yhteiskunnallisten järjestöjen toimintaa niissä olevien puolueryhmien kautta.

2) Sääntöjen 42 § paikallisten puoluekomiteain täydentävistä elimistä on täydennettävä seuraavalla lauseella:

"Aluepiirien ja autonomisten alueiden puoluekomiteoissa ja liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteoissa muodostetaan sihteeristöjä juoksevien kysymysten käsittelemiseksi ja toteuttamisen valvomiseksi. Tehdyistä päätöksistä sihteeristö ilmoittaa aluepiirin tai autonomisen alueen komitean tai liittotasavallan kommunistisen puolueen keskuskomitean toimistolle."

Samassa sääntöjen pykälässä on todettava, että aluepiirien ja autonomisten alueiden komiteoilla ja liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteoilla on kolme sihteeriä.

3) Sääntöjen 43 § on täydennettävä toteamuksella, että aluepiirin ja autonomisen alueen komitea tai liittotasavallan kommunistisen puolueen keskuskomitea järjestelmällisesti informoi Puolueen Keskuskomiteaa ja antaa määräajoin selostukset toiminnastaan Keskuskomitealle.

12. Liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteain, autonomisten alueiden, aluepiirien, alueiden, kaupunkien ja piirien puoluekomiteain täysistuntojen kokoontumisajoista

On paikallaan määrätä säännöissä seuraavat kokoontumisajat liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteain, autonomisten alueiden, aluepiirien, alueiden, kaupunkien ja piirien puoluekomiteain täysistunnoille:

Liittotasavallan kommunistisen puolueen keskuskomitean sekä autonomisen alueen tai aluepiirin puoluekomitean täysistunto kutsutaan koolle vähintään kerran kahdessa kuukaudessa;

alueen puoluekomitean täysistunto kutsutaan koolle vähintään kerran puolessatoista kuukaudessa;

kaupungin tai piirin puoluekomitean täysistunto kutsutaan koolle vähintään kerran kuukaudessa.

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen säännöt

NKP(b)n Keskuskomitean luonnos

Edustajakokouksen työjärjestyksen neljäs kohta

I

PUOLUE. PUOLUEEN JÄSENET, HEIDÄN VELVOLLISUUTENSA JA OIKEUTENSA

1. Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue on samoinajattelevien, kommunistien, vapaaehtoinen taisteluliitto, johon kuuluu työväenluokan, työtätekevän talonpoikaiston ja työtätekevän sivistyneistön jäseniä.

Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue, luotuaan työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston liiton, pystyi vuoden 1917 Lokakuun Vallankumouksen tuloksena kukistamaan kapitalistien ja suurtilallisten vallan, pystyttämään proletariaatin diktatuurin, hävittämään kapitalismin, lopettamaan ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston ja turvasi sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen.

Nykyään on Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen päätehtävänä rakentaa kommunistinen yhteiskunta siirtymällä vähitellen sosialismista kommunismiin, kohottaa lakkaamatta yhteiskunnan aineellista ja kulttuuritasoa, kasvattaa yhteiskunnan jäseniä internationalismin ja kaikkien maiden työtätekevien veljellisten suhteiden luomisen hengessä ja lujittaa kaikin tavoin neuvostokotimaan aktiivista puolustusta sen vihollisten hyökkäystoimia vastaan.

2. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen jäsen voi olla jokainen työtätekevä Neuvostoliiton kansalainen, joka ei riistä toisten työvoimaa, joka hyväksyy puolueen ohjelman ja säännöt, edistää aktiivisesti niiden toteuttamista, toimii jossakin puoluejärjestössä ja noudattaa kaikkia puolueen päätöksiä.

Puolueen jäsen suorittaa vahvistetut jäsenmaksut.

3. Puolueen jäsen on velvollinen:

a) suojelemaan kaikin keinoin puolueen yhtenäisyyttä puolueen voiman ja mahtavuuden pääedellytyksenä;

b) taistelemaan aktiivisesti puolueen päätösten toteuttamiseksi. Puolueen jäsenelle ei riitä se, että hän hyväksyy puolueen päätökset; puolueen jäsen on velvollinen taistelemaan näiden päätösten toteuttamiseksi. Kommunistien passiivinen ja muodollinen suhtautuminen puolueen päätöksiin heikentää puolueen taistelukykyä eikä sen tähden sovi puolueen jäsenelle;

c) näyttämään esimerkkiä työssä, hallitsemaan työalansa tekniikan ja jatkuvasti kohottamaan työ ja ammattitaitoaan;

d) lujittamaan joka päivä yhteyttä joukkoihin, ottamaan viipymättä huomioon työtätekevien vaatimukset ja tarpeet, selostamaan puolueettomille joukoille puolueen politiikan ja päätösten sisältöä muistaen, että puolueen voiman ja voittamattomuuden perustana on läheinen ja erottamaton yhteys kansaan;

e) työskentelemään tietoisuutensa syventämiseksi ja marxismin-leninismin periaatteiden omaksumiseksi;

f) noudattamaan puolue- ja valtiokuria, joka on yhtä sitova kaikille puolueen jäsenille. Puolueessa ei voi olla kahta kuria — toista johtajille, toista tavallisille jäsenille. Puolueessa vallitsee yksi kuri, yksi laki kaikille kommunisteille riippumatta heidän ansioistaan ja asemastaan. Puolue- ja valtiokurin loukkaaminen on suuri rikos, joka vahingoittaa puoluetta eikä sen tähden sovi puolueen jäsenelle;

g) kehittämään itsekritiikkiä ja alhaalta päin tulevaa kritiikkiä, paljastamaan työssä esiintyvät puutteellisuudet ja toimimaan niiden poistamiseksi, taistelemaan omahyväistä itsetyytyväisyyttä ja työssä saavutettujen menestysten päähännousua vastaan. Kritiikin tukahduttaminen on vakava virhe. Se, joka vaimentaa kritiikin ja korvaa sen kerskailuilla ja koreilulla, ei voi olla puolueen riveissä;

h) tiedoittamaan johtaville puolue-elimille aina puolueen Keskuskomiteaan saakka työssä esiintyvistä puutteista katsomatta henkilöihin. Puolueen jäsenellä ei ole oikeutta salata asiain epätyydyttävää tilaa ja sivuuttaa vääriä toimenpiteitä, jotka vahingoittavat puolueen ja valtion etuja. Sitä, joka estää puolueen jäsentä noudattamasta tätä velvollisuutta, on ankarasti rangaistava puolueen tahdon vastustajana;

i) olemaan totuudenmukainen ja rehellinen puoluetta kohtaan eikä sallimaan mitään totuuden peittelyä tai vääristelyä. Kommunistien epärehellisyys puoluetta kohtaan ja puolueen pettäminen on mitä vakavin rikos eikä sovi puolueen jäsenelle;

j) säilyttämään puolue- ja valtiosalaisuudet ja osoittamaan poliittista valppautta muistaen, että valppaus on kommunistille välttämätöntä jokaisella alalla ja jokaisessa tilanteessa. Puolue- ja valtiosalaisuuden vaarantaminen on rikos puoluetta vastaan eikä sovi puolueen jäsenelle;

k) noudattamaan jokaisessa tehtävässä, jonka puolue on hänelle asettanut, puolueen ohjeita kaaderin oikeasta valinnasta poliittisten ja ammattiominaisuuksien mukaan. Näiden ohjeiden rikkominen, toimitsijain valinta ystävyyssuhteiden, henkilökohtaisen kiintymyksen, yhteisen kotipaikan tai sukulaisuuden mukaan ei sovi puolueen jäsenelle.

4. Puolueen jäsenellä on oikeus:

a) osallistua puolueen politiikan kysymysten vapaaseen ja asialliseen käsittelyyn puolueen kokouksissa ja puolueen lehdistössä;

b) arvostella puolueen kokouksissa ketä tahansa puolueen toimihenkilöä;

c) valita puolueen elimiä ja tulla valituksi niihin;

d) vaatia henkilökohtaista osallistumista jokaiseen tilaisuuteen, jossa tehdään päätös hänen toiminnastaan tai käyttäytymisestään;

e) esittää mikä tahansa kysymys tai esitys mille tahansa puolue-elimelle Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea mukaanluettuna.

5. Jäsenten vastaanotto puolueeseen tapahtuu yksinomaan yksilöllisessä järjestyksessä. Uusia jäseniä otetaan koejäsenten joukosta, jotka ovat käyneet läpi määrätyn koeajan. Puolueen jäseniksi otetaan tietoisia, aktiivisia ja kommunismin asialle us-

kollisia työläisiä, talonpoikia ja sivistyneistön jäseniä.

Puolueeseen otetaan henkilöitä, jotka ovat täyttäneet 18 vuotta.

Järjestys koejäsenten hyväksymisessä puolueen jäseniksi on seuraava:

a) Puolueen jäseniksi liittyvät esittävät suosituksen kolmelta puolueen jäseneltä, jotka ovat olleet vähintään kolme vuotta puolueen jäseninä ja tuntevat heidät yhteisestä työstä vähintään vuoden ajalta.

Ensimmäinen huomautus. Neuvostoliiton Leniniläisen Kommunistisen Nuorisoliiton jäseniä puolueeseen hyväksyttäessä vastaa NLKNLn piirikomitean suositus yhden puolueen jäsenen suositusta.

Toinen huomautus. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean jäsenet ja varajäsenet pidättäytyvät antamasta suositusta.

b) Kysymys puolueeseen hyväksymisestä käsitellään ja ratkaistaan puolueen perusjärjestön yleisessä kokouksessa, jonka päätös astuu voimaan, kun piirikomitea, ja kaupungeissa, jossa ei ole piirijakoa, puolueen kaupunkikomitea on sen vahvistanut.

Käsiteltäessä kysymystä puolueeseen hyväksymisestä ei suosittelijain läsnäolo ole välttämätön.

c) Alle 21-vuotiaat nuoret voivat liittyä puolueeseen vain NLKNLn kautta.

d) Muihin puolueisiin kuuluneita otetaan puolueeseen viiden puolueen jäsenen suosituksen perusteella: kolmella heistä tulee olla takanaan kymmenen vuoden jäsenyys puolueessa ja kahdella jäsenyys ajalta ennen vallankumousta — eikä muuten kuin perusjärjestöjen kautta ja Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean ehdottamalla vahvistuksella.

6. Suosittelijat kantavat vastuun suositustensa pätevyydestä.

7. Koejäsenistä puolueen jäseniksi hyväksyttyjen jäsenyysaika luetaan alkavaksi siitä päivästä, jona puolueen asianomaisen perusjärjestön yleinen kokous on tehnyt päätöksen kyseessä olevan toverin hyväksymisestä puolueen jäseneksi.

8. Jonkin puoluejärjestön jäsenen siirtyessä toisen järjestön toiminta-alueelle jälkimmäinen ottaa hänet jäsentensä joukkoon.

Huomautus. Puolueen jäsenten siirtyminen toisesta järjestöstä toiseen tapahtuu Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean vahvistamien ohjeiden mukaisesti.

9. Ne puolueen jäsenet ja koejäsenet, jotka ilman pätevää syytä eivät ole kolmen kuukauden kuluessa maksaneet jäsenmaksuja, katsotaan automaattisesti puolueesta pois jääneiksi, mistä puolueen perusjärjestö tekee vastaavan päätöksen, jonka puolueen piirikomitea tai kaupunkikomitea vahvistaa.

10. Kysymyksen kommunistin erottamisesta puolueesta ratkaisee se puolueen perusjärjestö yleisessä kokouksessaan, jonka jäsen erotettava on, ja päätöksen vahvistaa puolueen piirikomitea tai kaupunkikomitea. Piirikomitean tai kaupunkikomitean päätös puolueesta erottamisesta astuu voimaan vain siinä tapauksessa, että puolueen aluekomitea, aluepiirikomitea tai liittotasavallan kommunistisen puolueen keskuskomitea on sen vahvistanut.

Siihen saakka, kunnes aluekomitea, aluepiirikomitea tai liittotasavallan kommunistisen puolueen keskuskomitea on vahvistanut päätöksen puolueesta erottamisesta, jää puolueen jäsenkirja puolueen jäsenen haltuun, ja hänellä on oikeus käydä suljetuissa puoluekokouksissa.

11. Puolueen perusjärjestö ei saa tehdä päätöstä kommunistin puolueesta erottamisesta, jos hän on Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean, liittotasavallan kommunistisen puolueen keskuskomitean, puolueen aluepiirikomitean, aluekomitean, piirikuntakomitean, kaupunkikomitean tai piirikomitean jäsen.

Kysymys liittotasavallan kommunistisen puolueen keskuskomitean, puolueen aluepiirikomitean, aluekomitean, piirikuntakomitean, kaupunkikomitean tai piirikomitean jäsenen erottamisesta puolueesta on ratkaistava asianomaisen komitean kokouksessa, jos kokous kahdella kolmanneksella äänistä toteaa sen välttämättömäksi.

12. Kysymys Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen Keskuskomitean jäsenen erottamisesta Keskuskomiteasta tai puolueesta on ratkaistava puolueen edustajakokouksessa tai edustajakokousten väliaikoina Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean kokouksessa Keskuskomitean kokouksen osanottajien kahden kolmanneksen enemmistöllä. Keskuskomiteasta erotetun paikalle astuu automaattisesti Keskuskomitean varajäsen siinä järjestyksessä kuin edustajakokous Keskuskomitean varajäsenten vaalissa on päättänyt.

13. Siinä tapauksessa, että puolueen jäsen on tehnyt lain mukaan rangaistavia rikkomuksia, hänet erotetaan puolueesta ja rikkomuksesta ilmoitetaan hallinnollisille ja oikeusviranomaisille.

14. Ratkaistaessa kysymystä puolueesta erottamisesta on taattava mahdollisimman suuri varovaisuus, toverillinen huolenpito ja huolellinen selvitys puolueen jäsenelle esitettyjen syytösten paikkansapitävyydestä.

Vähäisissä rikkomuksissa on käytettävä puolueen kasvatus- ja vaikutustoimenpiteitä (huomautusta, varoitusta jne.) eikä puolueesta erottamista, joka on puolueen ankarin rangaistustoimenpide.

Tarpeen vaatiessa puoluejärjestö voi puoluerangaistustoimenpiteenä siirtää puolueen jäsenen koejäseneksi korkeintaan yhdeksi vuodeksi.

15. Puolueesta erotettujen valitukset ja puoluejärjestöjen päätökset puolueesta erottamisesta on käsiteltävä asianomaisissa puolue-elimissä viimeistään kahdenkymmenen päivän kuluessa niiden saapumisesta.

II

PUOLUEEN KOEJÄSENET

16. Jokainen henkilö, joka haluaa liittyä puolueeseen, käy läpi koeajan, joka on välttämätön sitä varten, että koejäsen voi tutustua puolueen ohjelmaan, sääntöihin ja taktiikkaan ja että puoluejärjestölle taataan tilaisuus tarkistaa koejäsenen henkilökohtaiset ominaisuudet.

17. Järjestys koejäsenten hyväksymisessä (yksilöllinen hyväksyminen, suositusten esittäminen ja niiden tarkistaminen, perusjärjestön päätös hyväksymisestä ja sen vahvistaminen) on aivan sama kuin hyväksyttäessä jäseniä puolueeseen.

18. Koeaika määrätään yhden vuoden kestäväksi.

Puoluejärjestö on velvollinen auttamaan koejäseniä ja valmis-

tamaan heitä puolueeseen astumiseen. Koeajan päätyttyä puoluejärjestön on käsiteltävä kysymys koejäsenestä järjestön kokouksessa. Jos koejäsen puoluejärjestön päteviksi katsomien syiden nojalla ei ole voinut riittävästi valmistautua, voi puolueen perusjärjestö pidentää hänen koeaikaansa korkeintaan yhdellä vuodella. Mutta niissä tapauksissa, jolloin koeajan kuluessa on osoittautunut, ettei koejäsen henkilökohtaisten ominaisuuksiensa vuoksi ole puolueeseen pääsyn arvoinen, päättää puoluejärjestö hänen erottamisestaan puolueen koejäsenyydestä.

19. Puolueen koejäsenet osallistuvat sen puoluejärjestön kokouksiin, johon he kuuluvat, neuvottelevalla äänioikeudella.

20. Puolueen koejäsenet suorittavat tavallisen jäsenmaksun paikallisen puoluekomitean kassaan.

III

PUOLUEEN RAKENNE. PUOLUEEN SISÄINEN DEMOKRATIA

21. Johtavana periaatteena puolueen järjestörakenteessa on demokraattinen sentralismi, joka merkitsee, että

a) puolueen kaikki johtavat elimet alhaalta ylös saakka valitaan;

b) puolue-elimet ovat velvolliset selostamaan säännöllisten väliaikojen kuluttua toimintaansa puoluejärjestöilleen;

c) noudatetaan ankaraa puoluekuria ja vähemmistö alistuu enemmistön päätöksiin;

d) ylempien elinten päätökset ovat alemmille ehdottomasti velvoittavia.

22. Puolue rakentuu alueellistuotannollisen periaatteen pohjalle: jossakin piirissä toimivaa puoluejärjestöä pidetään ylimpänä kaikkiin saman piirin eri osissa toimiviin puoluejärjestöihin nähden, tahi kokonaisella työalalla toimivaa puoluejärjestöä pidetään ylimpänä kaikilla asianomaisen työalan eri osilla toimiviin puoluejärjestöihin nähden.

23. Kaikki puoluejärjestöt ovat autonomisia paikallisten kysymysten ratkaisuissa, mikäli nämä päätökset eivät ole ristiriidassa puolueen päätösten kanssa.

24. Jokaisen puoluejärjestön ylin johtava elin on yleinen kokous (perusjärjestöissä), konferenssi (esimerkiksi piiri- ja aluejärjestöissä) ja edustajakokous (liittotasavaltojen kommunistisissa puolueissa ja Neuvostoliiton Kommunistisessa Puolueessa).

25. Yleinen kokous, konferenssi tai edustajakokous valitsee toimikunnan tai komitean, joka on niiden toimenpaneva elin ja johtaa järjestön koko juoksevaa toimintaa.

26. Puolue-elimiä valittaessa on listaäänestys kielletty. Äänestys on toimitettava yksitellen ehdokkaiden kohdalta, ja puolueen kaikille jäsenille on taattu rajoittamaton oikeus ehdokkaiden jääväämiseen ja heidän arvostelemiseensa. Ehdokkaat valitaan suljetulla (salaisella) äänestyksellä.

27. Kaupungeissa ja piirikeskuksissa kutsutaan koolle puolueen ja hallituksen tärkeimpien päätösten käsittelyä varten puolueen kaupunki- ja piirijärjestöjen aktiivien kokouksia, eikä aktiivien kokouksia pidä kutsua koolle paraatinäytettä ja näiden päätösten muodollista juhlallista hyväksymistä varten, vaan niiden todellista käsittelyä varten.

28. Puolueen politiikan kysymysten vapaa ja asiallinen käsittely eri järjestöissä tai puolueessa kokonaisuudessaan on puolueen jokaiselle jäsenelle ehdottomasti kuuluva oikeus, joka juontuu puolueen sisäisestä demokratiasta. Vain puolueen sisäisen demokratian pohjalla voidaan kehittää bolshevistista itsekritiikkiä ja lujittaa puoluekuria, jonka tulee olla tietoista eikä mekaanista.

Laaja väittelykeskustelu puolueen politiikan kysymyksistä, erittäinkin yleisliittolaisessa mitassa käytävä väittelykeskustelu, on järjestettävä niin, ettei se voisi johtaa mitättömän vähemmistön taholta yrityksiin pakottaa puolueen enemmistö alistumaan omaan tahtoonsa tai yrityksiin puolueen yhtenäisyyttä rikkoviin ryhmäkuntien muodostamiseksi, hajoitusyrityksiin, jotka voivat horjuttaa sosialistisen järjestelmän voimaa ja kestävyyttä.

Laaja väittelykeskustelu yleisliittolaisessa mitassa voidaan todeta tarpeelliseksi vain siinä tapauksessa, että:

a) sitä pitävät tarpeellisena ainakin muutamat paikalliset puoluejärjestöt alueen tai tasavallan mitassa;

b) Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean keskuudessa ei ole riittävän vankkaa enemmistöä puolueen politiikan tärkeimmissä kysymyksissä;

c) vaikka Keskuskomiteassa onkin vankka enemmistö, joka edustaa määrättyä näkökantaa, Keskuskomitea pitää kuitenkin tarpeellisena väittelykäsittelyn avulla puolueessa tarkistaa, onko sen politiikka oikeata.

Vain näiden ehtojen täyttäminen voi olla takeena puolueen sisäisen demokratian väärinkäyttöä vastaan puoluevastaisten ainesten taholta, vain nämä ehdot täyttämällä voidaan luottaa siihen, että puolueen sisäinen demokratia tulee hyödyttämään asiaa eikä sitä tulla käyttämään puolueen ja työväenluokan vahingoksi.

IV

PUOLUEEN YLIMMÄT ELIMET

29. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen ylin elin on puolueen edustajakokous. Varsinainen edustajakokous kutsutaan koolle vähintään kerran neljässä vuodessa. Ylimääräiset edustajakokoukset kutsuu puolueen Keskuskomitea koolle omasta aloitteestaan tai silloin, kun vähintään 1/3 edellisessä edustajakokouksessa edustettuina olleiden jäsenten kokonaismäärästä sitä vaatii. Puolueen edustajakokouksen koollekutsumisesta ja sen työjärjestyksestä ilmoitetaan viimeistään puolitoista kuukautta ennen edustajakokousta. Ylimääräiset edustajakokoukset kutsutaan koolle kahta kuukautta aikaisemmin.

Edustajakokousta pidetään päätösvaltaisena, jos siinä on edustettuna vähintään puolet kaikista niistä jäsenistä, jotka olivat edustettuina edellisessä varsinaisessa edustajakokouksessa.

Puolueen edustajakokouksen edustusperusteet määrää Keskuskomitea.

30. Siinä tapauksessa, ettei puolueen Keskuskomitea kutsu koolle ylimääräistä edustajakokousta 29. kohdassa mainitun ajan kuluessa, on niillä järjestöillä, jotka ovat vaatineet ylimääräisen edustajakokouksen koolle kutsumista, oikeus muodostaa organisaatiokomitea, jolla on puolueen Keskuskomitean oikeudet ylimääräisen edustajakokouksen koolle kutsumisessa.

31. Edustajakokous:

a) kuulee ja vahvistaa puolueen Keskuskomitean, Keskustarkistustoimikunnan ja muiden keskusjärjestöjen toimintaselostukset;

b) tarkistaa ja muuttaa puolueen ohjelman ja säännöt;

c) määrittelee puolueen taktillisen linjan päivänpolitiikan tärkeimmissä kysymyksissä;

d) valitsee Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean ja Keskustarkistustoimikunnan.

32. Puolueen Keskuskomiteaan ja Keskustarkistustoimikuntaan valitaan niin monta jäsentä kuin edustajakokouksessa on päätetty. Keskuskomitean menettäessä jäseniään sen kokoonpanoa täydennetään edustajakokouksen valitsemista varajäsenistä.

33. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitealla on vähintään yksi täysistunto kuuden kuukauden kuluessa. Keskuskomitean varajäsenet ovat läsnä Keskuskomitean täysistunnoissa neuvottelevalla äänioikeudella.

34. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea käsittää: puhemiehistön Keskuskomitean työn johtamista varten täysistuntojen välillä ja sihteeristön juoksevan työn ohjaamista varten etupäässä puolueen päätösten toteuttamisen valvonnan järjestämiseksi ja kaaderien valitsemiseksi.

35. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea muodostaa Keskuskomitean yhteyteen puolueen valvontakomitean.

Keskuskomitean yhteydessä toimiva puolueen valvontakomitea:

a) valvoo, miten puolueen jäsenet ja koejäsenet noudattavat puoluekuria, saattaa vastuuseen kommunistit, jotka syyllistyvät puolueen ohjelman ja sääntöjen tai puolue- ja valtiokurin rikkomiseen, samoin ne, jotka ovat rikkoneet puoluemoraalia (puolueen pettäminen ja epärehellinen suhtautuminen puolueeseen, laiminlyöminen, byrokratismi, ryhdittömyys henkilökohtaisessa elämässä jne.);

b) tutkii liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteain tai puolueen aluepiiri- ja aluekomiteain antamia puolueesta erottamispäätöksiä ja puoluemuistutuksia vastaan tehdyt valitukset;

c) pitää tasavalloissa, aluepiireissä ja alueilla toimihenkilöitään, jotka ovat paikallisista puolue-elimistä riippumattomia.

36. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea johtaa edustajakokousten välisinä aikoina puolueen koko työtä, edustaa puoluetta suhteissa muihin puolueisiin, järjestöihin ja laitoksiin, järjestää erilaisia puolueen laitoksia ja johtaa niiden toimintaa, nimittää valvontansa alla toimivien keskusäänenkannattajien toimitukset ja vahvistaa puolueen suurten paikallisten järjestöjen äänenkannattajien toimitukset, järjestää ja johtaa tuotantolaitoksia, joilla on yhteiskunnallinen merkitys, jakaa puolueen voimat ja varat ja hoitaa keskuskassaa.

Keskuskomitea ohjaa neuvosto- ja yhteiskunnallisten keskusjärjestöjen toimintaa niissä toimivien puolueryhmien kautta.

37. Johdon ja poliittisen työn tehostamiseksi puolueen Keskuskomitealla on oikeus perustaa poliittisia osastoja ja lähettää Keskuskomitean puolueorganisaattoreita sosialistisen rakennustyön erillisille osille, jotka ovat saaneet erikoisen tärkeän merkityksen kansantaloudelle ja maalle kokonaisuudessaan, ja samoin sitä mukaa kun poliittiset osastot ovat täyttäneet tehtävänsä lakkauttaa ne tai muuttaa ne tavallisiksi puolue-elimiksi, jotka rakentuvat tuotannollis-alueellisen periaatteen pohjalle.

Poliittiset osastot toimivat Keskuskomitean vahvistamien erikoisohjeiden pohjalla.

38. Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea antaa puoluejärjestöille säännöllisesti tiedoituksia työstään.

39. Keskustarkistustoimikunta tarkistaa: a) kuinka nopeasti ja oikein asiat viedään läpi puolueen keskuselimissä ja miten joustavasti Keskuskomitean Sihteeristön koneisto toimii; b) puolueen Keskuskomitean kassan ja tuotantolaitokset.

V

PUOLUEEN ALUE-, ALUEPIIRI- JA TASAVALTOJEN JÄRJESTÖT

40. Alueen, aluepiirin tai tasavallan puoluejärjestön ylin elin on alueen tai aluepiirin puoluekonferenssi tahi liittotasavallan kommunistisen puolueen edustajakokous, ja niiden välisinä aikoina aluekomitea, aluepiirikomitea tai liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitea. Toiminnassaan ne pitävät ohjeenaan Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen ja sen johtavien elinten päätöksiä.

41. Alueen ja aluepiirin varsinaisen konferenssin tahi liittotasavallan kommunistisen puolueen varsinaisen edustajakokouksen kutsuu koolle alue- tai aluepiirikomitea tahi liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitea kerran puolessatoista vuodessa; ylimääräinen konferenssi tai edustajakokous kutsutaan koolle aluekomitean, aluepiirikomitean tai liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitean päätöksen perusteella tahi jos 1/3 alueen, aluepiirin tai tasavallan puoluejärjestöön kuuluvien järjestöjen kaikista jäsenistä sitä vaatii.

Alue- ja aluepiirikonferenssin sekä liittotasavallan kommunistisen puolueen edustajakokouksen edustusperusteet määrää aluekomitea, aluepiirikomitea tai liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitea.

Alue- ja aluepiirikonferenssi sekä liittotasavallan kommunistisen puolueen edustajakokous kuulevat ja vahvistavat alue- ja aluepiirikomitean sekä liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitean tarkistustoimikunnan ja alueen, aluepiirin ja tasavallan muiden järjestöjen toimintaselostukset, käsittelevät puolue-, neuvosto-, taloudellisen ja ammatillisen työn kysymyksiä alueella, aluepiirissä tai tasavallassa ja valitsevat aluekomitean, aluepiirikomitean, liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitean, tarkistustoimikunnan ja valtuutetut Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen edustajakokoukseen.

42. Alue- ja aluepiirikomiteat sekä liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteat valitsevat vastaavat toimeenpanevat elimensä, joihin kuuluu korkeintaan 11 henkilöä, heidän joukossaan 3 puolueen Keskuskomitean vahvistamaa sihteeriä. Sihteerille on vähintään viiden vuoden puoluejäsenyysaika pakollinen.

Puolueen aluekomiteoihin ja aluepiirikomiteoihin sekä liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteoihin muodostetaan sihteeristöt juoksevien kysymysten käsittelyä ja täytäntöönpanon valvontaa varten. Sihteeristö selostaa tehdyt päätökset vastaavasti aluekomitean, aluepiirikomitean tai liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitean toimikunnalle.

43. Aluekomitea, aluepiirikomitea ja liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitea järjestävät erilaisia puolueen laitoksia alueen, aluepiirin ja tasavallan puitteissa, johtavat niiden toimintaa, takaavat puolueen määräysten ehdottoman täyttämisen, puolue- ja itsekritiikin kehittämisen ja kommunistien kasvattamisen suhtautumaan peräänantamattomasti epäkohtiin, ohjaavat puolueen jäseniä ja koejäseniä marxismin-leninismin opiskelussa, järjestävät työn työtätekevien kommunistisen kasvatuksen alalla, nimittävät valvontansa alaisena toimivan alueen, aluepiirin ja tasavallan puolueäänenkannattajan toimituksen, ohjaavat alueen, aluepiirin ja tasavallan neuvosto- ja yhteiskunnallisten järjestöjen toimintaa niissä toimivien puolueryhmien kautta, järjestävät ja hoitavat tuotantolaitoksiaan, joilla on yleinen merkitys alueelle, aluepiirille tai tasavallalle, jakavat järjestönsä puitteissa puolueen voimat ja varat, hoitavat alueen, aluepiirin tai tasavallan puoluekassaa, toimittavat säännöllisesti tietoja toiminnastaan puolueen Keskuskomitealle ja antavat määräajoin Keskuskomitealle selostukset toiminnastaan.

44. Aluekomitean, aluepiirikomitean ja liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitean täysistunto kutsutaan koolle vähintään kerran kahdessa kuukaudessa.

45. Autonomisten tasavaltojen sekä aluepiireihin ja liittotasavaltoihin kuuluvien kansallisten ja muiden alueiden puoluejärjestöt, toimivat aluepiirikomiteoiden tai liittotasavaltojen kommunististen puolueiden keskuskomiteoiden johdolla ja pitävät sisäisessä elämässään ohjeinaan niitä määräyksiä, jotka on esitetty puolueen sääntöjen V luvussa alue-, aluepiiri ja tasavaltojen järjestöistä.

VI

PUOLUEEN PIIRIKUNTAJÄRJESTÖT

46. Niillä alueilla ja niissä aluepiireissä ja tasavalloissa, joissa on piirikuntia, perustetaan viimemainittuihin puolueen piirikuntajärjestöjä.

Puolueen piirikuntajärjestön ylin elin on piirikunnan puoluekonferenssi, jonka piirikuntakomitea kutsuu koolle vähintään kerran puolessatoista vuodessa; ylimääräinen konferenssi kutsutaan koolle piirikuntakomitean päätöksen perusteella tai jos 1/3 piirikuntajärjestöön kuuluvien järjestöjen kaikista jäsenistä sitä vaatii.

Piirikuntakonferenssi kuulee ja vahvistaa piirikuntakomitean, tarkistustoimikunnan ja piirikunnan muiden puoluejärjestöjen toimintaselostukset ja valitsee puolueen piirikuntakomitean, tarkistustoimikunnan sekä valtuutetut alue- ja aluepiirikonferensseihin ja liittotasavallan kommunistisen puolueen edustajakokoukseen.

47. Piirikuntakomitea valitsee toimikunnan, johon kuuluu korkeintaan 9 henkilöä, heidän joukossaan 3 piirikuntakomitean sihteeriä. Sihteereille on kolmen vuoden puoluejäsenyysaika pakollinen. Piirikuntakomitean sihteerit vahvistaa aluekomitea, aluepiirikomitea tai liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitea.

Piirikuntakomitean täysistunto kutsutaan koolle vähintään kerran puolessatoista kuukaudessa.

48. Piirikuntakomitea järjestää erilaisia puolueen laitoksia piirikunnan puitteissa ja johtaa niiden toimintaa, takaa puolueen määräysten ehdottoman täyttämisen, kritiikin ja itsekritiikin kehittämisen ja kommunistien kasvattamisen suhtautumaan peräänantamattomasti epäkohtiin, ohjaa puolueen jäseniä ja koejäseniä marxismin-leninismin opiskelussa, järjestää työn työtätekevien kommunistisen kasvatuksen alalla, nimittää johtonsa ja valvontansa alaisena toimivan piirikunnan puolueäänenkannattajan toimituksen, ohjaa piirikunnan neuvosto- ja yhteiskunnallisten järjestöjen toimintaa niissä toimivien puolueryhmien kautta, järjestää omia tuotantolaitoksiaan, joilla on piirikunnallinen merkitys, jakaa piirikunnan puitteissa puolueen voimat ja varat ja hoitaa piirikunnan puoluekassaa.

VII

PUOLUEEN KAUPUNKI- JA PIIRIJÄRJESTÖT (MAASEUTU- JA KAUPUNKIJÄRJESTÖT)

49. Kaupungin tai piirin puoluekonferenssin kutsuu kaupunki- tai piirikomitea koolle vähintään kerran vuodessa; ylimääräinen konferenssi kutsutaan koolle kaupunki- tai piirikomitean päätöksen perusteella tai jos 1/3 kaupunki- tai piirijärjestöön kuuluvien järjestöjen kaikista jäsenistä sitä vaatii.

Kaupunki- tai piirikonferenssi kuulee ja vahvistaa kaupunki- tai piirikomitean, tarkistustoimikunnan ja kaupungin tai piirin muiden puoluejärjestöjen toimintaselostuksen ja valitsee kaupunki- tai piirikomitean, tarkistustoimikunnan sekä valtuutetut aluepiiri- tai aluekonferenssiin tahi liittotasavallan kommunistisen puolueen edustajakokoukseen.

50. Kaupunki- tai piirikomitea valitsee toimikunnan, johon kuuluu 7—9 henkilöä heidän joukossaan puolueen kaupunkikomitean tai piirikomitean kolme sihteeriä. Kaupunki- ja piirikomitean sihteereille on vähintään kolmen vuoden puoluejäsenyysaika pakollinen. Kaupunki- ja piirikomitean sihteerit vahvistaa aluekomitea, aluepiirikomitea tai liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitea.

51. Kaupunki- tai piirikomitea järjestää ja vahvistaa puolueen perusjärjestöt tuotantolaitoksissa, neuvostotiloilla, kone- ja traktoriasemilla, kollektiivitalouksissa ja virastoissa, johtaa niiden toimintaa ja hoitaa kommunistien luetteloinnin, takaa puolueen määräysten ehdottoman

täyttämisen kritiikin ja itsekritiikin kehittämisen ja kommunistien kasvattamisen suhtautumaan peräänantamattomasti epäkohtiin, ohjaa puolueen jäseniä ja koejäseniä marxismin-leninismin opiskelussa, johtaa työtä työtätekevien kommunistisen kasvatuksen alalla, nimittää johtonsa ja valvontansa alaisena toimivan kaupungin tai piirin puolueäänenkannattajan toimituksen, ohjaa kaupungin tai piirin neuvosto- ja yhteiskunnallisten järjestöjen toimintaa niissä toimivien puolueryhmien kautta, jakaa kaupungin tai piirin puitteissa puolueen voimat ja varat ja hoitaa kaupungin tai piirin puoluekassaa. Kaupunki- tai piirikomitea esittää aluekomitealle, aluepiirikomitealle tai liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitealle toimintaselostuksensa puolueen Keskuskomitean määrääminä aikoina ja sen määräämässä muodossa.

52. Kaupunki- tai piirikomitean täysistunto kutsutaan koolle vähintään kerran kuukaudessa.

53. Suuriin kaupunkeihin perustetaan Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean luvalla kaupunkikomitean alaisia piirijärjestöjä.

VIII
PUOLUEEN PERUSJÄRJESTÖT

54. Puolueen perusjärjestöt ovat puolueen perusta.

Puolueen perusjärjestöjä muodostetaan tehtaisiin, neuvostotiloille, kone- ja traktoriasemille sekä muihin talouslaitoksiin, kollektiivitalouksiin, Neuvostoarmeijan ja Merisotavoimien joukko-osastoihin, maaseutuasutuksiin, virastoihin, oppilaitoksiin ym., missä on vähintään 3 puolueen jäsentä.

Tuotantolaitoksiin, kollektiivitalouksiin, virastoihin ym., missä on vähemmän kuin 3 puolueen jäsentä, muodostetaan koejäsenten ja puolue- ja nuorisoliittoryhmiä, joiden johdossa on puolueen piirikomitean, kaupunkikomitean tai poliittisen osaston lähettämä puolueorganisaattori.

Puolueen perusjärjestöt vahvistetaan piiri- tai kaupunkikomiteassa tahi vastaavassa poliittisessa osastossa.

55. Tuotantolaitoksissa, virastoissa, kollektiivitalouksissa ym., missä koko tuotantolaitoksen, viraston yms. käsittävässä puolueen perusjärjestössä on yli 100 puolueen jäsentä ja koejäsentä, voidaan muodostaa, kussakin eri tapauksessa piirikomitean, kaupunkikomitean tai vastaavan poliittisen osaston vahvistuksella, puolueen työosasto- ym. järjestöjä.

Työosasto- ym. järjestöjen ja myös sellaisten perusjärjestöjen sisällä, joissa on vähemmän kuin 100 jäsentä ja koejäsentä, voidaan perustaa puolueryhmiä tuotantolaitoksen työryhmien ja koneryhmien pohjalla.

56. Suuriin tuotantolaitoksiin ja virastoihin, joissa on yli 300 puolueen jäsentä ja koejäsentä, voidaan perustaa, kussakin tapauksessa erikseen puolueen Keskuskomitean luvalla, puoluekomiteoita, jolloin näiden tuotantolaitosten ja virastojen osastojen puoluejärjestöille annetaan puolueen perusjärjestön oikeudet.

57. Puolueen perusjärjestö yhdistää työläisten, talonpoikien ja sivistyneistön joukot puolueen johtaviin elimiin. Sen tehtävänä on:

a) suorittaa agitaatio- ja organisaatiotyötä joukkojen keskuudessa puolueen kehoitusten ja päätösten läpiviemiseksi ja huolehtia puoluslehdistön (monistettujen lehtisten, seinälehtien yms.) johtamisesta;

b) vetää puolueeseen uusia jäseniä ja huolehtia heidän poliittisesta kasvatuksestaan:

c) järjestää poliittista valistustyötä puolueen jäsenten ja koejäsenten keskuudessa ja valvoa, miten he omaksuvat minimitiedot marxismin-lenismin alalla;

d) auttaa piirikomiteaa, kaupunkikomiteaa tai poliittista osastoa kaikessa sen käytännöllisessä työssä;

e) saattaa joukot liikkeelle tuotantolaitoksissa, neuvostotiloilla, kollektiivitalouksissa jne. tuotantosuunnitelman täyttämiseksi, työkurin lujittamiseksi ja sosialistisen kilpailun kehittämiseksi;

f) käydä taistelua holtittomuutta ja epätaloudellista asiain hoitoa vastaan tuotantolaitoksissa, neuvostotiloilla ja kollektiivitalouksissa sekä huolehtia joka päivä työläisten, virkailijain ja kollektiivitalonpoikien kulttuuri- ja elinolojen parantamisesta;

g) kehittää kritiikkiä ja itsekritiikkiä ja kasvattaa kommunisteja suhtautumaan peräänantamattomasti epäkohtiin;

h) osallistua aktiivisesti maan taloudelliseen ja poliittiseen elämään.

58. Puolueen perusjärjestöjen osuuden suurentamiseksi tuotanto- ja kauppalaitoksissa, niiden joukossa neuvostotiloilla, kollektiivitalouksissa sekä kone- ja traktoriasemilla, ja niiden vastuun lisäämiseksi tuotantolaitosten työn tilasta näille järjestöille annetaan oikeus valvoa tuotantolaitoksen hallinnon toimintaa.

Ministeriöiden puoluejärjestöt, jotka neuvostovirastojen työn erikoisten olosuhteiden johdosta eivät voi suorittaa valvontatehtäviä, ovat velvollisia hälyttämään epäkohdista viraston työssä, toteamaan puutteet ministeriön ja sen yksityisten työntekijäin työssä ja lähettämään aineistonsa ja perustelunsa Keskuskomitealle ja ministeriön johtohenkilöille.

Ministeriössä toimivien puolueen perusjärjestöjen sihteerit vahvistaa puolueen Keskuskomitea.

Kaikki ministeriön keskuskoneistossa työskentelevät kommunistit kuuluvat samaan koko ministeriön käsittävään puoluejärjestöön.

59. Juoksevien asiain hoitoa varten puolueen perusjärjestö valitsee vuodeksi toimikunnan, johon kuuluu korkeintaan 11 henkilöä.

Puolueen perusjärjestöjen toimikunnat muodostetaan niihin puoluejärjestöihin, joissa on vähintään 15 puolueen jäsentä.

Niihin puoluejärjestöihin, joissa on vähemmän kuin 15 puolueen jäsentä, ei muodosteta toimikuntia, vaan valitaan puolueen perusjärjestön sihteeri.

Puolueen jäsenten nopeata kasvatusta varten kollektiivisen johdon hengessä annetaan niille puolueen työosastojärjestöille, joissa on vähintään 15, mutta ei enempää kuin 100 puolueen jäsentä, oikeus valita puolueen työosastojärjestön toimikunta, johon kuuluu 3—5 henkilöä, ja niille työosastojärjestöille, joissa on yli 100 puolueen jäsentä, toimikunta, johon kuuluu 5—7 henkilöä.

Niissä puolueen perusjärjestöissä, joihin kuuluu korkeintaan 100 puolueen jäsentä, hoitavat puoluetyön tavallisesti toimihenkilöt, joita ei ole vapautettu tuotannollisesta työstä.

Puolueen perus- ja työosastojärjestöjen sihteereille on vähintään vuoden puoluejäsenyysaika pakollinen.

IX

PUOLUE JA KOMMUNISTINEN NUORISOLIITTO

60. Neuvostoliiton Leniniläinen Kommunistinen Nuorisoliitto, NLKNL, suorittaa työtään Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen johdolla. NLKNLn Keskuskomitea, joka on kommunistisen nuorisoliiton johtava elin, on Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean alainen. NLKNLn paikallisten järjestöjen työtä ohjaavat ja valvovat vastaavat tasavaltojen, aluepiirien, alueiden, kaupunkien ja piirien puoluejärjestöt.

61. NLKNLn jäsenet, jotka ovat puolueen jäseniä tai koejäseniä, jäävät pois kommunistisesta nuorisoliitosta siitä hetkestä, jona he liittyvät puolueeseen, elleivät he ole johtavissa tehtävissä kommunistisen nuorisoliiton järjestöissä.

62. NLKNL on puolueen aktiivinen auttaja koko valtiollisessa ja taloudellisessa rakennustyössä. Kommunistisen nuorisoliiton järjestöjen tulee olla käytännössä puolueen ohjeiden aktiivisia toteuttajia sosialistisen rakennustyön kaikilla aloilla, erittäinkin siellä, missä ei ole puolueen perusjärjestöjä.

63. Kommunistisen nuorisoliiton järjestöillä on oikeus tehdä laajassa mitassa aloitteita sellaisen tuotantolaitoksen, kollektiivitalouden, neuvostotilan tai viraston työtä koskevien kysymysten käsittelyssä ja esittämisessä vastaaville puoluejärjestöille, jotka tähtäävät puutteiden poistamiseen näiden laitosten toiminnasta ja tarpeellisen avun antamiseen niille työn parantamiseksi, sosialistisen kilpailun järjestämiseksi, joukkokamppailujen toimeenpanemiseksi jne.

X

PUOLUEJÄRJESTÖT NEUVOSTOARMEIJASSA, MERISOTAVOIMISSA JA LIIKENNELAITOKSESSA

64. Puoluetyötä Neuvostoarmeijassa ja Merisotavoimissa johtavat Neuvostoarmeijan ja SNTLn Merisotavoimien Poliittiset päähallinnot ja liikennelaitoksessa SNTLn Kulkulaitoksen, SNTLn Merilaivaston ja SNTLn Jokilaivaston ministeriöiden poliittiset hallinnot, joilla on toiminnassaan Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen Keskuskomitean osastojen oikeudet.

Puoluejärjestöt toimivat Neuvostoarmeijassa, Merisotavoimissa ja liikennelaitoksessa Keskuskomitean vahvistamien erikoisohjeiden pohjalla.

65. Sotilaspiirien, laivastojen ja armeijain poliittisten hallintojen päälliköille sekä rautateiden poliittisten osastojen päälliköille on pakollinen puoluejäsenyysaika 5 vuotta, divisioonien ja prikaatien poliittisten osastojen päälliköille 3 vuotta.

66. Poliittiset elimet ovat velvollisia pitämään yllä kiinteää yhteyttä paikallisiin puoluekomiteoihin siten, että poliittisten elinten johtohenkilöt osallistuvat vakituisesti paikallisten puoluekomiteoiden toimintaan ja myös siten, että poliittisten elinten päälliköt tekevät säännöllisesti puoluekomiteoissa selostuksia poliittisesta työstä joukko-osastoissa ja poliittisten osastojen päälliköt poliittisesta työstä liikennelaitoksessa.

XI

PUOLUERYHMÄT PUOLUEEN ULKOPUOLELLA OLEVISSA JÄRJESTÖISSÄ

67. Kaikkien neuvosto-, ammattiliitto-, osuustoiminta- ja muiden joukkojärjestöjen edustajakokouksiin, neuvottelukokouksiin ja vaaleja toimittaviin elimiin, joissa on vähintään 3 puolueen jäsentä, järjestetään puolueryhmät, joiden tehtävänä on tehostaa joka taholla puolueen vaikutusta ja ajaa sen politiikkaa puolueettomien keskuudessa, lujittaa puolue- ja valtiokuria, käydä taistelua byrokratismia vastaan sekä valvoa, miten puolueen ja neuvostojen ohjeita täytetään. Juoksevaa työtä varten ryhmä valitsee itselleen sihteerin.

68. Puolueryhmät toimivat vastaavien puoluejärjestöjen (Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen Keskuskomitean, liittotasavallan kommunistisen puolueen Keskuskomitean, aluepiirikomitean, aluekomitean, piirikuntakomitean, kaupunkikomitean tai piirikomitean) alaisena. Ryhmät ovat velvollisia pitämään kaikissa kysymyksissä ankarasti ja järkkymättömästi ohjeinaan johtavien puolue-elinten päätöksiä.

XII

PUOLUEEN RAHAVARAT

69. Puolueen ja sen järjestöjen rahavarat muodostuvat jäsenmaksuista sekä puolueen tuotantolaitoksista ja muista lähteistä kertyvistä tuloista.

70. Puolueen jäsenten ja koejäsenten jäsenmaksut kuukaudessa vahvistetaan seuraaviksi (prosenteissa tuloista):

Kuukausitulo alle 500 ruplaa 1/2 %.

Kuukausitulo yli 500 ruplaa, ei kuitenkaan yli 1 000 ruplaa 1 %.

Kuukausitulo 1 001 ruplasta 1 500 ruplaan 1 1/2 %.

Kuukausitulo 1 501 ruplasta 2 000 ruplaan 2 %.

Kuukausitulo yli 2 000 ruplaa 3 %.

Koejäseniksi liittyviltä peritään liittymismaksu, joka on 2 % heidän kuukausituloistaan.

Kansojen rauhankongressi

5 päivänä joulukuuta kokoontuu Wienissä Kansojen Rauhankongressi, johon on kutsuttu ”kaikkia mielipidesuuntauksia ja -ryhmittymiä ja kaikenlaatuisia liittoutumia edustavat ihmiset, jotka tahtovat aseistariisumista, turvallisuutta ja kansallista riippumattomuutta, elämäntapansa vapaata valintaa ja kansainvälisen jännityksen laukeamista”.

Tämä kongressi tulee merkitsemään uutta vaihetta kansojen rauhanliikkeessä. Satojen miljoonien rauhanpuolustajien työ kaikkialla maailmassa on luonut edellytykset hyvin ratkaisevalle askeleelle eteenpäin. Rauhanrintama on lujittunut ja yleinen mielipide rauhan puolesta laajentunut kaikesta sotapropagandan melusta huolimatta. Silti ei voi mitenkään aliarvioida imperialistisen sodanleirin häikäilemättömän agressiivisuuden aiheuttamaa vaaraa.

Kongressin valmistelu

Kansojen Kongressin tulokset riippuvat ennenkaikkea valmistelutyöstä, jota suoritetaan kaikkialla maailmassa. Se riippuu siitä, kuinka laajalle rauhan keskustelu saadaan vietyä, kuinka paljon uusia ihmisiä vedetään mukaan tähän keskusteluun ja saadaan heidät tajuamaan, ettei riitä vain tahtoa rauhaa, vaan täytyy myös tehdä jotakin rauhan puolesta. Kaikki ahdasmielisyys ja lahkolaisuus on tässä työssä heitettävä syrjään. Rauhanrintaman voima on yhteistyössä ja tämän yhteistyön rakentamiseksi on voitettava ennakkoluulot.

Tietoisten rauhanpuolustajain on myös oltava valmiita tukemaan kaikkia aloitteita, tulevat ne miltä taholta tahansa, jos ne vain merkitsevät jotakin toimintaa — vaikka rajoitettuakin — rauhan puolesta. Italian rauhanpuolustajain liikkeen pääsihteeri Emilio Sereni kirjoittaa siitä ”Pysyvän rauhan ja kansandemokratian puolesta”-lehdessä:

”Rauhanliikkeen menestys maassamme, sen nykyinen poliittinen ja yhteiskunnallinen laajuus sisältää sinänsä vaaran, että rauhankomiteamme eivät näe kyllin selvästi u u s i a tehtäviä, jotka nousevat valmistautumisessa Kansojen Kongressiin, että tätä kongressia pidettäisiin vain pelkkänä mobilisoivana toimenpiteenä, jolla voitaisiin laajentaa rauhanliikkeen p r o p a g a n d a a. Oli vältämätöntä selittää, että kysymys e i o l l u t v a i n propagandasta, vaan myös e r i l a i s t e n t o i m e n p i t e i d e n sarjan suunnittelusta ja suorittamisesta, joiden avulla uudet yhteiskunnalliset ja poliittiset voimat voisivat saada äänensä kuuluville, voimat, jotka vielä ovat kaukana rauhanliikkeestä, mutta jo heräämässä taisteluun rauhan puolesta. Tämä seikka tulee herättämään niissä kiinnostusta Kansojen Rauhankongressia kohtaan. Meidän on selitettävä, että valmistaudut-taessa Kansojen Kongressiin ei saa pitää ”vaarallisena kilpailuna” eri väestöryhmien ja piirien ottamia aloitteita, vaikkakin ne eroaisivat huomattavasti luonteeltaan niistä toimenpiteistä, joihin rauhanliike on ryhtynyt. Päinvastoin on tällaisia aloitteita tervehdittävä jos ne ovat ilmaus konkreettisesta rauhantahdosta, vaikkakin ne olisivat rajoittuneet määrätyn yhteiskunnallisen ja poliittisen ryhmän tai piirin erillisiin kysymyksiin.”

Nämä Serenin toteamukset voi yhtä hyvin sovelluttaa Suomen oloihin.

Kommunistien on oltava ensimmäisinä taistelussa rauhan puolesta

Kommunistien tietoisina ihmisinä on nähtävä kauemmaksi ja tehtävä ensimmäiseksi aloite. Ja jos ei ensimmäinen yritys onnistu on yritettävä kärsivällisesti uudelleen. Yhteistoiminta eri tavoin ajattelevien ihmisten kesken voi onnistua vain sillä ehdolla, että molemminpuolisesti jätetään vapaus henkilökohtaisille mielipiteille. Rauhanrintamassa ei voi pyytää kommunistia olemaan muuta kuin kommunisti, samoinkuin ei sosialidemokraattia voi pyytää olemaan mukana muuta kuin sosialidemokraattina tai kristittyä muuta kuin kristittynä. Mutta yhteistoiminnalle täytyy olla yhteisenä päämääränä uuden sodan valmistelujen vastustaminen. Ja jos tästä päästään yksimielisyyteen on myös tehtävä selväksi, minkälaisissa muodoissa sodanuhka ilmenee, etteivät ihmiset vaaraa havaitsematta joudu avuttomina tapahtumasarjan heiteltäviksi.

Kansojen Kongressiin valmistautuminen merkitsee suuria tehtäviä kommunisteille yhdessä kaikkien muiden rauhanpuolustajain kanssa. Myös Suomessa on rauhantahtoisten ihmisten piiri paljon laajempi kuin demokraattisten järjestöjen tai vieläpä rauhanpuolustajain liikkeen jäsenistön piiri. Atlantin liiton kiihtyvä toimeliaisuus pohjois-Euroopassa, tiedot amerikkalaisten julmuuksista Korealla, bakteriologisen sodan ulottaminen Kiinan kansaa vastaan, Atlantin liiton Neuvostoliiton vastaisen sotapropagandan häikäilemätön levitys meidänkin maassamme ovat lisänneet huolestumista yhä laajemmissa piireissä.

Rauhantyöllä on tärkeä työkenttä sosialidemokraattisten työläisten parissa. Suuri osa varsinaisista työläisistä, joilla on, tai jotka luulevat, omaavansa sosialidemokraattisen maailmankatsomuksen, haluaa epäilemättä rauhaa. Eiväthän he voi laskea muuta kuin menettävänsä sodassa. Mutta järjestelmällinen häikäilemätön hämäys, jonka uhreiksi sosdem.-puolueen oikeistojohto on heidät saattanut, on tehnyt heidät epävarmoiksi ja epäluuloisiksi.

Vain kommunistiset puolueet ovat kaikella johdonmukaisuudella ja peräänantamattomuudella kaikissa maissa taistelleet impe-

rialistista sotaa vastaan. Viime sodan aikana SKP ankaran terrorin oloissa oli ainoa järjestynyt voima, joka uhrauksia pelkäämättä kävi rohkeata taistelua maallemme paljon onnettomuutta tuottanutta sotapolitiikkaa vastaan.

Teot ovat sanojen punnus. Kauneimmatkaan iskulauseet rauhasta eivät vakuuta, jolleivat mitkään teot ole osoittamassa niiden totuudellisuutta. Mutta millä teoilla sosdem.-puolueen oikeistojohto osoittaa rauhantahtoaan? Sosialidemokraattiset kansanedustajat äänestävät lisättyjen sotilasmäärärahojen puolesta, äänestävät Mannerheimin patsaan pystyttämisen puolesta. Sosdem.-lehdistö uhraa suurimman osan palstatilaansa rauhanvastaiseen propagandaan ja yleisradiossa sosdem.-ohjelmapäällikkö tekee samoin. Rauhanpuolustajain kaikki yhteistyöesitykset on siltä taholta torjuttu. Mitä voi rauhaatahtova sosialidemokraattinen rivimies ajatella katsoessaan näitä "edustajainsa" tekoja?

Sodanvaaran kärjistyessä, sodanvalmistelijoiden aktiivisuuden kiihtyessä ja rauhanvoimien yrittäessä kaikin voimin painaa vaakalautaa rauhan hyväksi, paljastuu tämä oikeistojohtajien petollisuus yhä selvemmin kaikissa maissa. Sosialidemokraattisesti ajattelevat työläiset ovat jo alkaneet vetää siitä johtopäätöksiään. Englannissa on Labour-puolueessa muodostunut voimakas ryhmä Bevanin johdolla taistelemaan puolueen aseistamis- ja sodanvalmistelupolitiikkaa vastaan, vaatimaan Bonnin sopimuksen ratifioimisen estämistä, asevarustelujen supistamista ja rauhanomaisten taloudellisten suhteiden kehittämistä Kiinan Kansantasavallan ja Neuvostoliiton kanssa. Amerikan lentokoneiden pommittaessa Jalu-joen voimalaitoksia, vaati Bevan Englannin hallitusta saattamaan Amerikan tietoon, että Englanti ei tule taistelemaan Kiinaa vastaan. Luonnollisesti pelkät puheet eivät Bevaninkaan taholta ole riittäviä. Englannin ja muiden maiden työläiset odottavat häneltäkin tekoja rauhan turvaamiseksi. Epäilemättä tarvitaan monipuolista aloitteellisuutta ja yhteistoimintaa, jotta sodan leviäminen Aasiassa estettäisiin.

Sama koskee Saksaa. Länsi-Saksan laajat sosdem.-joukot haluavat yhteistoimintaa Itä-Saksan työtätekevien kanssa rauhan turvaamiseksi ja demokraattisen yhtenäisen Saksan rakentamiseksi. Tämä liikehtiminen on niin voimakas, ettei Länsi-Saksan sosdem.-johto voi sitä välttää ja on sen ollut pakko myöntää puheissaan näiden pyrkimysten oikeutus. Kuitenkin Länsi-Saksankin sosdem.-johdosta puuttuvat vielä teot. Onhan selvää, että jos sosdem.-johtajat eivät jarruttaisi kansanjoukkojen toimintaa, olisi työläisten yhteisrintama jo estänyt Länsi-Saksan alistamisen amerikkalaisten sotaorjuuteen.

Sosdem.-rivimiehet joutuvat silläkin puntaroimaan johtajiensa sanoja ja tekoja. Kasvava yhteisrintama joukkojen parissa ohi johtajien, aktiivinen rauhanliike, yksimielisesti suoritetut laajat vastalauselakot, osoittavat Länsi-Saksan työläisten tehneen johtopäätöksensä.

Yhteistyössä on rauhanliikkeen voima

Mitä työläisten yhteisrintama voi saada aikaan, osoittaa Italian esimerkki. Siellä kommunistisen ja sosialistipuolueen yhteistyö on luonut voimakkaan pohjan rauhanliikkeelle, josta on tullut todellinen voima maassa. Rauhankomiteoiden ympärille Italiassa on ryhmittynyt 20 miljoonaa kansalaista. Italian ja Ranskan rauhanliikkeen vahvuuden tietää myös Atlantin liitto eikä se hyökkäysvalmisteluissaan voi luottaa näihin maihin. Sen vuoksi se kiinnittää päähuomionsa Länsi-Saksaan, josta on tarkoitus muodostaa sotaleirin ydin Euroopassa. Tämän yrityksen epäonnistuminen ja puolueettoman yhtenäisen aseistariisutun Saksan luominen merkitsisi rauhan turvaamista Euroopassa.

Sosialidemokraattien asenne on ratkaisevasti vaakalaudalla myös pohjoismaissa. Tanskan ja Norjan liittyminen Atlantin liittoon ajettiin läpi näiden maiden sosdem.-johtajien tuella ja nyt näiden maiden kansat maksavat kalliisti tämän sotaliiton kustannukset taloudellisen ahdingon, sotapropagandan levittämän hysterian, demokraattisten oikeuksien supistamisen ja kansallisen riippumattomuuden menetyksen muodossa.

Samoin meillä Suomessa sosdem. johtajat ovat vaakalaudalla. He ovat jo aikaisemmin johtaneet Suomen kansan Neuvostoliiton vastaisiin sotiin. Heidän nykyinen poliittinen toimintansa osoittaa aivan samaa suuntausta. Rauhaa tahtovat sosdem. rivimiehet joutuvat tekemään johtopäätöksensä.

Rauhanliikkeen voima nojaa sen konkreettiseen ohjelmaan, jonka toteuttaminen on mahdollista puoluepoliittisista erimielisyyksistä huolimatta. Jokaiselle vilpittömästi rauhaa tahtovalle kansalaiselle löytyy sellaisia kysymyksiä, joissa hän voi toimia rauhan puolesta omaa maailmankatsomustaan loukkaamatta. Ammatillisissa järjestöissä on luonnollista esittää SAKlle ja ammattiliitoille vaatimus, että ne kaikin voimin tukisivat rauhantyötä ja työläisten yhteistoimintaa sotaa vastaan. Jokainen voi vaatia valitsemaansa kansanedustajaa esiintymään rauhan puolesta sellaisissa kysymyksissä, kuten sotapropagandan estäminen tai puolustuslaitoksen määrärahojen käyttäminen kansaa hyödyttäviin tarkoituksiin. Kunnallisissa puitteissa on mahdollista yhdistää työläiset vastustamaan sodanvalmisteluja, kuten lakkautettujen suojeluskuntajär-

jestöjen elvyttämistä väestönsuojelun varjolla sekä vaatimaan myös kunnan varoja käytettäväksi yleishyödyllisiin tarkoituksiin. Yhteiset vastalauseet ja valtuuskuntien esitykset rauhan kannalta tärkeissä kysymyksissä ovat sitä tehokkaampia, mitä lukuisimpia ne ovat. Puhumattakaan siitä työläisten luonnollisesta yhteistaistelusta, mitä taistelu palkkojen ja työehtojen puolesta merkitsee. Se liittyy rauhantaisteluun, koska sota ja sodanvalmistelut merkitsee aina myös hyökkäystä työläisten oikeuksia ja elinetuja vastaan.

Luonnollista onkin, että meidänkin maassamme sosdem. rivimiesten parista nousee yksilöitä rohkeasti vastustamaan puolueensa johdon rauhanvastaista kantaa ja tyytymättömyys ja horjunta on vallannut laajat sos.-dem. joukot. Kuinka aktiivinen rauhantyö niissä piireissä kehittyy ja miten laaja yhteisrintama voidaan luoda, riippuu oleellisesti myös siitä, miten kärsivällisesti ja hyvin rauhanpuolustajat suorittavat selvitystyötään. Kommunistien on etujoukkona kiinnitettävä tähän tehtävään erityistä huomiota.

Pohjolan työläisten rauhankonferenssi

Ensimmäinen tärkeä etappi valmisteluissa Kansojen Kongressiin on Pohjolan työläisten rauhankonferenssi Oslossa ensi marraskuun 15—16 päivinä. Pohjolan maille on oma erikoisasemansa ja omat yhteiset rauhantaistelukysymyksensä, joita tässä konferenssissa käsitellään suunnitellen yhteisen toiminnan tehostamista. Voimakkaan eri työläispiirejä edustavan valtuuskunnan lähettäminen konferenssiin on kaikkien Suomen työläisten yhteinen tehtävä.

Työläisten valppauden ja aktiivisuuden herättämisellä rauhantaisteluun mielipide-eroavaisuuksista huolimatta on ratkaiseva merkitys. Järjestynyt työväki yhtyneenä muodostaa voiman, joka luo todellisen esteen sodanvalmisteluille. Samalla on kiinnitettävä myös entistä voimakkaammin huomiota maata viljelevien talonpoikien rauhantahdon kehittämiseen järjestyneeksi toiminnaksi sekä sivistyneistön osuuden lisäämiseen työssä yhteisen kansallisen päämäärän, maamme rauhan ja tulevaisuuden puolesta. Rauhanketjun takominen, sen tunnus: "Lyökäämme käsi kätehen, rauhantyötä tehdäksemme, torjuaksemme tuhoa", osoittaa rauhantyön kansallista luonnetta sen aidossa merkityksessä. Jokaisen kansan sisäisen itsemääräämisoikeuden toteuttaminen on kaikkien kansojen vapauden ja rauhan perustana. Yhteistyössä muiden kansojen kanssa voi kukin kansa rikastuttaa omaa kansallista luomistyötään ja kulttuuriaan ja tarjota saavutuksiaan kaikkien kansojen yhteisen aarreaitan kartuttamiseksi.

EINO NEVALAINEN:

Palkkatyöläisten taloudellinen ja henkinen holhous teollisuuslaitosten sosiaalitoiminnan avulla

III

Terveydellis-hygieeninen huolto

Voimme siirtyä sosiaalihuollon toiseen suureen pääalaan, jonka alaiseksi kuuluvat kaikki ne toimenpiteet, joiden tarkoituksena, ainakin näennäisesti, on pitää huolta työläisten terveydestä ja fyysillisestä kunnosta.

Varsinaisen t e r v e y d e n h o i d o n yksityiskohtainen selostaminen ei ole tarpeellista, koska se on kaikille enemmän tai vähemmän tunnettua ja toistaiseksi alan ammattikirjallisuudenkin tunnustuksen mukaan varsin kehittymätöntä, lukuunottamatta lakisääteistä osaa, siis varsinaista työsuojelua, puhtausoloja yms.

Nykyisessä kansainvälisessä tilanteessa, jossa rauhanvoimat jatkuvasti kasvavat ja tulevat yhä rohkeammiksi, jolloin sodanvoimat kiihkeästä häikäilemättömyydestään huolimatta kärsivät tappioita, Kansojen Kongressilla tulee olemaan mitä laajakantoisin merkitys. Sen merkityksen laajuus ratkaistaan nyt kongressin valmisteluissa, se ratkaistaan kaikkialla maailmassa, Suomessa yhtähyvin kuin muissakin maissa, suoritetulla rauhantyöllä. Keskustelut työpaikoilla ja asunnoissa, allekirjoitusten keräys, rauhankomiteoiden perustaminen ja toiminta, kaikki rauhanpuolustajain erilaiset joukkotyön muodot, muodostavat renkaan suuressa rauhan ketjussa. Lujittamalla ja laajentamalla yhteistyötä taataan, että Kansojen Kongressi muodostuu nimensä arvoiseksi ja että siellä todella ovat edustettuna kaikki kansat ja niiden rauhanmielipiteen kaikki suunnat, etsittäessä yhteisessä keskustelussa yhteisiä ratkaisuja.

Rauhan työssä on kommunisteilla kunniakas ja velvoittava tehtävä työväenluokan etujoukkona. Kuten "Pysyvän rauhan ja kansandemokratian puolesta"-lehti kirjoittaa elokuun numeronsa pääkirjoituksessa: "Olkoot olosuhteet kuinka vaikeat tahansa, kommunistit tulevat antamaan koko organisatoorisen kokemuksensa, kaikki kykynsä ja vakaumuksensa koko voiman työlle joukkojen yhdistämiseksi taisteluun rauhan säilyttämiseksi ja lujittamiseksi. 'Rauha tullaan säilyttämään ja lujittamaan, jos kansat ottavat rauhanasian omiin käsiinsä ja puolustavat sitä loppuun asti' (J. Stalin)".

T. V. M.

seikkoja koskevia puolia, joista kapitalistien on lain määräyksestä huolehdittava.

Se, että tämä työläisille niin tärkeä puoli on jäänyt suhteellisen laajassa vapaaehtoisessa sosiaalihuollossa lapsipuolen asemaan, ei suinkaan ole sattuma, vaan luonnollinen seuraus siitä, ettei se tuota niin suuria etuja kapitalisteille, ei sido työntekijää kuten taloudellinen huolto, eikä auta hänen hämäämisessään, kuten henkinen huolto.

Melkein samaa on sanottava edelliseen läheisesti liittyvästä lääkintähuollosta. Siihen uhratut varat ovat suhteellisen vähäiset, vain harvoilla tehtailla on omat lääkärinsä, ei edes sairaanhoitajattaria ole tehtaiden palveluksessa kuin toista sataa ja jonkunlaisia sairaaloita tai sairastupia on kaikkiaan vain satakunta yhteensä lähes 6000:lla teollisuuslaitoksella.

Melkein yhtä huonolla kannalla on lastenhuolto, sillä vain suhteellisen harvoilla teollisuuslaitoksilla on lastenseimiä ja -tarhoja, ja niissäkin on paikkoja aivan riittämättömästi.

Voidaan luonnollisesti olla varsin eri mieltä kapitalististen teollisuuslaitosten taholta järjestetyn lääkintähuollon edullisuudesta työläisille, sillä myös sen, samoin kuin lastenhuollonkin avulla voidaan ja harjoitetaan monenlaista painostusta. Lastenseimiin ja -tarhoihin otetaan etupäässä niiden työläisten lapsia, jotka ovat hyvissä väleissä tehtaan johdon kanssa, mutta erilaisilla tekosyillä kieltäydytään ottamasta lapsia, joiden vanhemmat toimivat aktiivisesti ammatillisissa järjestöissä tai ovat tunnettuja kommunisteja jne. Tehtaan lääkärit ovat yleensä tunnettuja huolimattomuudestaan ja töykeydestään, monet heistä pitävät päätyönään taistella kuvittelemaansa työläisten simulaatiota vastaan, selittämällä sairaatkin terveiksi. Kaikista näistä varjopuolista huolimatta olisi sittenkin työläisten kannalta parempi, että teollisuuslaitosten sosiaalitoimintaan uhratut varat käytettäisiin terveyden- ja lääkintähuoltoon eikä taloudelliseen tai henkiseen holhoukseen.

Kuitenkin on työväenjärjestöjen pyrkimys valtion järjestämään ilmaiseen terveydenhoitoon parhain mahdollinen tämän kysymyksen ratkaisu.

U r h e i l u t o i m i n t a eli l i i k u n t a k a s v a t u s h u o l t o on saanut hyvin laajat mittasuhteet melkein kaikissa teollisuuslaitoksissa ei ainoastaan työpaikkaurheilun ja -kilpailujen, vaan aivan järjestetyn seuratoiminnan muodossa. Monet teollisuuslaitokset uhraavat huomattavan osan sosiaalitoimintaan käyttämistään varoista urheilukenttien, voimistelusalien, keilaratojen ja urheiluvälineiden sekä kilpailujen järjestämiseen. Tosin esim. urheilukenttien rakentaminen suoritetaan tavallisesti talkootyönä, työläiset narrataan käyttämään suuren osan vapaa-ajastaan niiden kunnostamiseen, kuten tapahtui viime kesänä Finlaysonin tehtaan Julkujärven lomanviettopaikalla.

Minkä tähden kapitalistit pitävät tämän toiminnan kehittämistä niin tärkeänä? Syitä on monia, esitän niistä eräitä olennaisimpia.

1) Urheilun, voimistelun ja niihin liittyvän retkeilyn kehittäminen on kapitalisteille taloudellisesti edullista, koska niiden avulla lisätään työläisten kestävyyttä ja voimaa ja saadaan siten kasvatetuksi sopivia työläisiä erikoisesti kaikkein raskaimpiin töihin. Luonnollisesti voimistelusta ja urheilusta sellaisenaan on etua myös työläisille, mutta teollisuuslaitoksen järjestämänä tuo harrastus tuottaa enemmän vahinkoa kuin hyötyä, kuten seuraavassa osoitetaan. En puhu tässä mitään sellaisista, nähtävästi poikkeustapauksista, joissa teollisuuslaitoksen johto käyttää hyväkseen urheilua jossain määrin omalaatuisesti. Tarkoitan erään Jyväskylässä sijaitsevan tehtaan johdon menettelyä. Siellä nim. kuuluu tulleen tavaksi, että eläkeikää lähestyvät työläiset saavat tehtaan johdolta ystävällisen kutsun osallistua jokatalvisiin hiihtokilpailuihin ja samalla kehoituksen näyttää nuoremmille, miten tehtaan veteraanit hiihtävät. Seuraus on monasti ollut se, että vanha työläinen on jouduttu viemään suoraan tai jonkun päivän kuluttua sairaalaan ja sieltä hautaan. Ehkä kysymyksessä on ollut pelkkä sattuma, mutta kieltämättä varsin miellyttävä sattuma kapitalisteille, hän on säästynyt eläkkeen maksamisesta.

2) Teollisuuslaitosten järjestämä urheilutoiminta on edullista kapitalisteille, koska sen avulla työläisten erään osan harrastus saadaan kohdistumaan yksipuolisesti siihen, niin että kaikki henkiset harrastukset jäävät syrjään, vieläpä järjestötoimintakin.

3) Työpaikkaurheilun avulla taistellaan työläisten omia urheiluharrastuksia, erikoisesti TULn seurojen toimintaa vastaan. Tällä seikalla on hyvin suuri merkitys erikoisesti niillä paikkakunnilla, joilla TULn seurat ovat ottaneet ohjelmaansa urheilun ja voimistelun lisäksi myös jäsentensä henkisen kasvattamisen.

Teollisuuslaitosten on nykyisin pakko kiinnittää tähän työläisten oman urheilutoiminnan tukahduttamiseen entistä enemmän huomiota, koska nyt eivät käy enää 1930-luvulla sovelletut menetelmät. Silloinhan työläisiä voitiin pakottaa eroamaan TULn seuroista uhkaamalla heitä lopputilillä tai riistämällä heiltä harjoitusmahdollisuudet, esim. siten, että paikkakunnan ainoan, tehtaan omistaman urheilukentän porttiin kiinnitettiin ilmoitus, jossa sai lukea: Koirilta ja TULn jäseniltä pääsy kielletty. Nyt teollisuuslaitokset kilpailevat työläisten oman urheilutoiminnan kanssa rakennuttamalla entistä parempia kenttiä, ratoja, saleja, hankkimalla arvokkaampia palkintoja kilpailuihin, palkkaamalla ohjaajia jne., mutta pyrkimys on edelleen sama, valloittaa urheilua harrastava työläisnuoriso teollisuuslaitoksen johdon alaiseksi myös sen vapaa-aikoina. Seuraukset ovat jo eräillä teollisuusseuduilla selvästi nähtävissä: suuri osa työläisnuorista puuhaa yksinomaan tehtaan johtaman urheilun parissa. TULn seurat ja muu järjestötoiminta eivät sitä enää kiinnosta.

4) Olennainen vahinko on myös siitä, että teollisuuslaitosten johtama urheilutoiminta tekee tehtaan johdolle tai sen edustajille mahdolliseksi hankkia hyvin halvalla "reilujen" miesten maineen lahjoittamalla silloin tällöin palkintoja kilpailuihin ja vielä tehokkaammin osallistumalla itse tuohon toimintaan taikka osoittamalla kiinnostusta sitä kohtaan. Niinpä eräässä Kyminlaakson tehtaassa on "itse" johtaja katsonut tarpeelliseksi painaa mieleensä kaikki ne tehtaan nuoret työläiset, jotka ovat saavuttaneet jonkinlaisia urheilutuloksia ja kun johtaja sattuu sellaisen tiellä tapaamaan, niin hän alentuu tätä kädestä tervehtimään ja tiedustelemaan urheilukuulumisia, vieläpä joskus armollisesti taputtaa olallekin. Menepä nyt sitten pahoittamaan näin reilun miehen mieltä esim. palkankorotusvaatimuksella.

Kysymys työläisten käytännöllisestä suhtautumisesta teollisuuslaitosten johtamaan urheilutoimintaan on vaikeasti ratkais-

tavissa. Tuskinpa mitään yhtenäistä kantaa siihen voidaan löytää kaikkia paikkakuntia ja tapauksia varten. Siitä voitaneen kuitenkin olla yksimielisiä, että asian selostaminen työläisille on kaikkialla välttämätöntä ja että selostustyössä on pantava pääpaino siihen vahinkoon, jonka kapitalistien ohjaama urheilutoiminta aiheuttaa työläisten järjestötoiminnalle ja siten myös heidän taistelulleen taloudellisen asemansa parantamiseksi, tai ehkä nyt on parempi sanoa, tuon aseman huonontamisen estämiseksi. Mitä tulee työläisten, ennen kaikkea järjestyneiden ja tietoisten työläisten osallistumiseen tehdasurheiluun, niin se on nähdäkseni ratkaistava kussakin tapauksessa erikseen. Jos tuo urheilu ei vielä ole saanut temmatuksi mukaansa kovin paljon työläisistä, on sitä vastustettava selostustyön ja ennen kaikkea työläisten oman urheilutoiminnan kehittämisen avulla. Mutta siellä, missä työpaikkaurheilu on saanut kannattajakseen huomattavan osan työläisnuorisosta, tietoiset työläiset tuskin voivat jäädä ulkopuolelle. Heidän on mentävä mukaan, ei tietystikään lisätäkseen tehtaan johdon perässä sokeasti kulkevien joukkoa, vaan muuttaakseen siellä vallitsevan hengen perusteellisesti, irroittaakseen urheilijat kapitalistien ja heidän apuriensa vaikutusvallasta. Parasta asettaa tehtaan johto temppelinharjalle vaatimalla, että urheilutoiminnan johto on luovutettava työläisille, joko ammattiosastolle, paikalliselle TULn seuralle taikka sitten työläisten tarkoitusta varten valitsemalle elimelle. Jos toiminnan tarkoituksena on todella ollut ainoastaan työläisten terveydestä ja fyysillisestä kunnosta huolehtiminen, niin tehtaan johdon avustus tulee jatkumaan entiseen tapaan tämän vaatimuksen toteuttamisen jälkeenkin, kunhan urheilutoiminta jatkuu yhtä tehokkaana. Mutta voi lyödä vetoa kymmenen yhtä vastaan, että urheilutoiminnan johdon siirryttyä työläisille herrojen urheiluinnostus laimenee kokonaan, koska sen pyrkimyksenä ovat kokonaan muut tavoitteet kuin työläisten fyysillisen kunnon kohottaminen.

Lepokodit, lomanviettopaikat, retkeilyasemat ja -majat, joita suurimmat tuotantolaitokset ovat alkaneet perustaa, suurelta osalta työläisten ilmaista, talkootyötä hyväksi käyttäen, ovat tietysti sellaisinaan työläisille äärettömän tärkeitä, etenkin niillä aloilla, joilla työ on rasittavaa ja työolosuhteet epäterveelliset huonon ilmanvaihdon, pölyn tai myrkyllisten kaasujen vuoksi. Mutta tässä, kuten melkein kaikissa asioissa on niin, että itsessään hyödyllinen toiminta muodostuu työläisille vahingolliseksi heti, kun kapitalistit sitä ryhtyvät hoitamaan. Se johtuu siitä, että yrittäjä käyttää myös näitä laitoksia painostukseen ja lahjomiseen. Loman ja vapaa-aikojen vietto niissä järjestetään monasti siten, että työläisiin juurrutetaan porvarillisia katsomuksia ja lopuksi niiden avulla työläiset saadaan unohtamaan epäkohdat ja pienet palkat. Hyvin kuvaavaa on Finlaysonin perustaman Julkujärven lomakeskuksen käyttö tähän tarkoitukseen. Esim. kesällä 1951 sinne järjestettiin suurisuuntainen työläisten retki, perillä tarjottiin hernekeittoa, voileipää ja kahvia, ja sopivasti lietsomalla saatiin siitä pidettyä kohua viikkokaupalla. Työläiset ovat mainitussa ja kaikissakin tehtaissa siksi vähän hemmoteltuja, että monet heistä saadaan ihastumaan ja tuntemaan syvää kiitollisuutta lautasellisella hernekeittoa. Mitä puhuakaan sitten sellaisista tapauksista, jolloin

teollisuuslaitos todella kustantaa maksuttoman lomanvieton yhdelle tai parille prosentille työläisistään. Lähimainkaan kaikki työläiset eivät näe sitä, että näin saatu taloudellinen etu on häviävän pieni osa siitä, mikä heiltä on maksuttoman työn muodossa riistetty edellisen vuoden kuluessa, enempää kuin sitäkään, että kapitalisti ei suinkaan anna noita pieniä etuja ilmaiseksi, vaan toivoo ja tähän saakka on saanutkin niistä korvaukseksi nöyriä, vaatimattomia ja alistuvia työläisiä, jotka estävät toveriensakin palkkataistelut.

Lepokodit ja lomanviettopaikat ovat työläisille välttämättömiä ja paljon suuremmassa määrässä, mitä niitä tähän mennessä on perustettu. Niiden perustaminen on kieltämättä teollisuuslaitosten velvollisuus. Todellista etua niistä on työläisille kuitenkin vasta sitten, kun niiden valvonta siirretään ammattiosastoille, kuten esim. Neuvostoliitossa on asianlaita. Ammatillisilla järjestöillä täytyy niinikään olla oikeus ratkaista, kuka esim. pääsee lepokoteihin, sillä ainoastaan siten voidaan taata se, että yrittäjä ei käytä lepokotipaikkojen jakamista painostuskeinona järjestyneitä ja taisteluhaluisia työläisiä vastaan. Samalla tietysti myös noissa lomanviettopaikoissa harjoitettu valistus ja virkistystoiminta täytyy kokonaan siirtää työläisten määrättäväksi.

Henkinen holhous

Jos tähän saakka käsittelemissämme teollisuuslaitosten sosiaalitoiminnan muodoissa on ollut ainakin pisara hunajaa tynnyrillisessä tervaa, niin tuohon toimintaan kuuluva, siinä ehdottomasti etualalla oleva henkinen huolto on pelkkää tervaa, siitä ei ole työläisille mitään muuta kuin vahinkoa, sillä sen avulla pyritään täydellisesti määräämän työläisten vapaa-aikojen vietto. Perustarkoituksena on työn tulosten kohottaminen ja porvarillisen maailmankatsomuksen juurruttaminen työläisiin. Edellisen tarkoitusperän esittää alan ammattikirjallisuuskin verrattain avomielisesti, niinpä Keravuori kirjoittaa:

”Lähinnä juuri työnilon ja siten myös työtehon kohottamista ajatellen onkin teollisuuslaitosten vielä entistä enemmän kiinnitettävä huomiota mahdollisuuksien järjestämiseen vapaa-aikojen oikealla tavalla viettämiseen.”

Jälkimmäisestä tarkoitusperästä, nim. siitä ideologisesta muokkauksesta, jota henkinen huolto suorittaa, ei ymmärrettävistä syistä puhuta mitään, sillä tämän tehtävän onnistuminen vaatii, että työläisille uskotellaan koko toiminnan olevan täysin puolueetonta. Ideologinen muokkaustyö voidaan jakaa kahteen osaan: toisaalta suorastaan porvarillisen, lähinnä amerikkalaisen ideologian juurruttamiseen ja toisaalta sosialistisen ideologian vastustamiseen sekä aktiivisesti vastapropagandalla että passiivisesti vetämällä työläisiä pois työväentaloilta ja järjestöelämästä.

Tämän ideologisen toiminnan sisällöstä ei tässä yhteydessä ole syytä tämän yksityiskohtaisemmin puhua, semminkin kun joudumme vielä asiaan palaamaan tehdaslehdistöä tarkastellessamme. Jos jollakin on siitä harhakuvitelmia, niin ne haihtuvat täydellisesti hänen tutustuessaan tuohon työhön missä teollisuuslaitoksessa tahansa. Eräänä pätevimpänä todisteena sen taantumuksellisuudesta ovat ne henkilöt, jotka sitä suorittavat, nehän ovat suurimmalta osalta entisiä upseereita, jotka sodan päätyttyä erotettiin fasisteina armeijasta tai jotka joutuivat myöhemmin eroamaan sekaannuttuaan ase-

kätkentään tai muihin fasistisiin vehkeilyihin.

Ennen kuin siirryn varsinaisen henkisen huollon eri muotoja käsittelemään, haluan sanoa muutaman sanan ns. henkilösuhdetoiminnasta, joka organisatoorisesti kuuluu sosiaalitoimintaan, vaikka muodostaakin oman erikoisen alansa. Siihen on syytä kiinnittää huomiota tällä hetkellä, koska sitä käsitellään varsin laajasti paitsi porvarillisessa, myös oikeistososialidemokraattisessa lehdistössä, molemmissa yhtä myönteisessä mielessä. Viittaan mm. SS:ssä 11. 1. 1952 julkaistuun Matti Selasen kirjoitukseen Henkilösuhteet — työelämän voiteluöljy, jonka nimikin jo kertoo riittävästi asiaan suhtautumisesta.

Henkilösuhdetoiminta on peräisin kapitalismin päämaasta, USAsta, jossa sitä alettiin määrätietoisesti kehittää toisen maailmansodan aikana ja josta liike on sitten levinnyt sodan jälkeen kaikkiin kapitalistisiin maihin. Lainatakseni Selasta, "sen tarkoituksena on luoda luottamusta, solidaarisuutta (työläisten ja kapitalistien kesken, E. N.), sopusointua, hyvää mielialaa, oikeata työpaikkahenkeä ja työnantajan ja työntekijäin sekä heidän järjestöjensä välistä rakentavaa yhteistyötä". Jos henkilösuhdetoiminta käsitetään näin laajasti, kuuluu koko teollisuuslaitosten sosiaalinen holhous sen piiriin. Tavallisesti se kuitenkin muodostaa suppeamman toimialan, rajoittuen työläisten ja työn johdon välisten suhteiden järjestelyyn, työläisten informointiin teollisuuslaitoksen toiminnasta jne. Informoinnin olennaisena osana on tietysti väärennetyillä numeroilla pelaaminen, työläisille yritetään uskotella, että palkkojen kohottaminen ei ole mitenkään mahdollista, koska yritys vallitsevan palkkatason johdosta on vararikon partaalla, joten työläisten täytyy oman etunsa vuoksi, säilyttääkseen työpaikkansa, lisätä mahdollisimman paljon työn voimaperäisyyttä, työtehoaan, ehkä sitten aikanaan voidaan hiukan palkkojakin nostaa. Kun työteho on kohonnut, alennetaan urakkahinnoittelua ja työläiset saadaan informoinnin avulla uskomaan, että se jälleen tapahtui yksinomaan heidän etujensa vuoksi, koska yrityksen kilpailukelpoisuus oli saatava lisääntymään jne. loputtomiin.

Työläisten ja työnjohdon välisten suhteiden järjestelyn olennaisena osana on insinöörien, teknikoiden ja erikoisesti työnjohtajien treenaaminen kohteliaiksi, heille opetetaan, että hyvä työnjohtaja ei ole enää se entisaikojen suurikokoinen, kiroileva, rokonarpinen öykkäri, joka puristi työläisistä viimeisenkin voimanpisaran pakkokeinoin, vaan että nyt tarvitaan miehiä, jotka osaavat päästä samaan ja vielä parempaan tulokseen narraamalla työläisiä, uskottelemalla näille, että työtehon lisääminen on heidän omien etujensa mukaista. Työnjohtajan on oltava samalla kasvattaja ja opettaja, kuten V. A. Niininen niin kauniisti sanoo, so. nykyaikaisen työnjohtajan on "pomon" tehtävien lisäksi suoritettava myös osa porvarillisen koulun opettajien ja pappien tehtävistä, tai täydennettävä ja jatkettava heidän työtään. Kun tuotantolaitos onnistuu sellaisia työnjohtajia löytämään, niin silloin voidaan työtehoa parantaa jopa 40 %:lla, kuten Selanen puolestaan todistaa tyytyväisenä.

Vaikka työläisistä lieneekin miellyttävämpää, jos työnjohtajat ovat kohteliaita, hymyilevät herttaisesti ja puhuvat tasaisesti lempeällä äänellä, niin samalla jokainen työläinen myöntänee, että jos hänen on tuosta lystistä maksettava kuluttamalla 40 % enemmän energiaa, niin maksu on liian kallis, entinen kiroileva pomo tuli sittenkin työläisille paljon halvemmaksi, semminkin kun hänet hätätilassa voi aina joukolla kärrätä porttien ulkopuolelle.

Varsinaiseen henkiseen huoltoon siirtyäksemme todettakoon aluksi, että se on viime vuosina valtavasti laajentunut kirjoituksen alussa esitettyjen syiden johdosta. Laajentuessaan se on samalla monipuolistunut. Toiminnan aineellisen perustan muodostavat kerhohuoneustot ja -talot, joita rakennetaan yhä useampien teollisuuslaitosten toimesta. Monilla paikkakunnilla niistä on jo nyt muodostunut vaarallisia kilpailijoita taloudellisia vaikeuksia vastaan kamppaileville työväentaloille ja järjestötaloille. Kaiken lisäksi ne tekevät vaikeaksi uusien työläisten kokous- ja juhlapaikkojen rakentamisen, joka täytyy suorittaa suurelta osalta talkootyönä ja lahjoitusten turvin, sillä teollisuuslaitosten kerhotalojen olemassaolo vähentää esim. tehdasnuorison kiinnostusta oman talon rakentamiseen.

Kerhotoiminta käsittää melkein kaiken ajateltavissa olevan harrastustoiminnan jääkalastuksesta kuorolauluun ja shakinpeluusta näyttelemiseen saakka. Tehdaslaitokset ovat perustaneet raamattu- ja pin-pong-kerhoja, torvi- ja jazzorkestereita, työläisiä opetetaan maalaamaan posliinia ja ompelemaan.

Kaikille harrastusaloille on tavallisesti hankittu hyvät välineet ja ohjaajat, ja kun niille pyritään lisäksi antamaan varsin puolueeton leima, ei ole ihmeteltävää, jos osa järjestyneestäkin työväestöstä on saatu niihin mukaan. Työläisten oma järjestötoiminta ja siihen liittyvät sivistysharrastukset on siten joskus onnistuttu melkein täydellisesti tukahduttamaan.

Samoin vaikuttaa omalta osaltaan teollisuuslaitosten järjestämä, kerhotyöhön liittyvä opiskelu- ja juhlatoiminta, joka näennäisestä puolueettomuudestaan huolimatta tuhansilla eri tavoilla muokkaa työläisten ideologiaa, pyrkien ennen kaikkea uskottelemaan, että työläisten ja kapitalistien edut ovat yhteiset, joten kaikki taistelu heidän välillään, yhteiskuntaa muuttamaan pyrkivästä luokkataistelusta ja siihen liittyvästä poliittisesta toiminnasta puhumattakaan on pahasta, ellei suorastaan rikollista.

Tehdaslehdet ansaitsisivat aivan oman kirjoituksensa, siksi suuri propagandamerkitys niillä on kapitalistisille tuotantolaitoksille. Niiden lukumäärä on jatkuvasti kasvanut; kaikilla suuremmilla ja monilla keskikokoisillakin yrityksillä on nyt omat lehtensä, joita jaetaan yrityksen kaikille työläisille ilmaiseksi.

Ne ovat enimmäkseen hyvin taitavasti toimitettuja. Niissä kerrotaan tehtaan tai yrityksen omista, kaikkille lukijoille tunnetuista asioista. Muoto on tavallisesti erinomainen, niissä on löydetty oikea sävy, mitään ei suorastaan tyrkytetä, vaan kaikki kerrotaan ja esitetään näennäisen tarkoituksettomasti. Kirjoituksissa kuvataan tehtaan elämää, työtä ja työsaavutuksia, mutta vielä enemmän sosiaalisia oloja, loma- ja vapaa-aikojen viettoa, urheilu- ja harrastustoiminnalle omistetaan kokonaisia sivuja. Melkein kaikissa tehdaslehdissä on tämän tästä kirjoituksia entisistä omistajista, johtajista ja työntekijöistä sekä menneistä ajoista, joita osittain ihannoidaan, kuvaamalla erikoisesti silloin vallinneita patriarkaalisia suhteita, mutta osittain maalataan taustaksi nykyisten saavutusten korostamiseksi.

Eräät tehdaslehdet julkaisevat lisäksi vakinaisesti erikoisia syntymä- ja muita merkkipäiväsivuja valokuvineen ja henkilötietoineen. Kaikki tehdään näennäisen tasapuolisesti, ketään ei unohdeta, ja jos pääosakkaalle tai toimitusjohtalle merkkipäivinään uhrataankin yksinään muutama sivu, niin sen sijaan työläisten merkkipäivien muistamiseen käytetään *yhteensä* monin verroin enemmän tilaa, esim. Kymi yhtymän ja Yhtyneet Paperitehtaat lehdissä joskus toistakymmentäkin sivua. Luonnollisesti työläisiä niissä muistetaan etupäässä työjuhtina, pisimmän maininnan saavat sellaiset työläiset, joista voidaan kirjoittaa, että he ovat vaatimattomia, sopeutuvia, esimiesten suosiota nauttivia. Mutta joka tapauksessa tällainen "huomaavaisuus" imartelee monia työläisiä ja saa heidät unohtamaan pitkäksi aikaa uuvuttavan raadannan, vanhuuden ja puutteen.

Tehdaslehdissä selostetaan säännöllisesti tehtaan taloudellista tilaa. Virallisten vuositilinpäätösten ja -katsausten lisäksi niissä julkaistaan kirjoituksia tehtaan tuotteiden markkinatilanteesta, yrityksen kannattavaisuudesta ja erikoisen havainnollisesti palkoista ja sosiaalimenoista, joiden aina todetaan tekevän hyvin merkittävän ja suurenevan osan tuotantokustannuksista. Jos yrityksen johto aikoo alentaa työläisten palkkoja tai jos se pelkää työläisten esittävän palkankorotusvaatimuksia, ilmaantuu tehdaslehteen jo hyvissä ajoin kirjoituksia, joissa yrityksen taloudellinen asema ja markkinatilanne maalataan mahdollisimman mustaksi, kerrotaan suoraan tai vihjaillen tuotannon supistamisesta lähiaikoina, ellei tilanne parane, tuotantokustannukset alene ja työteho kohoa. Samalla valitellaan sitä, että yrityksen täytynee lähiaikoina vähentää työläisiä jne.

Tehdaslehtien henki ja aatteellinen sisältö kuvastuu jo monien lehtien nimissä: Yhdyslanka, Valmet perhelehti, Seppo Lönnström yhtiöiden perhelehti, Prässi — Sohlbergin kerhon hyväntahdon julkaisu, Tehdas ja me, Työ ja toimi, Schaumanin sauma, Työn ääresta jne. jne. *Perhelehti*, joka esiintyy monen tehdaslehden nimessä, kuvaa ehkä parhaiten niiden henkeä. Sen voi luonnehtia myös sanoilla: "meidän tehtaamme", "meidän yrityksemme". Kaikki nuo lehdet koettavat uskotella työläisille, että tehdas on myös heidän, että kaikki yrityksessä, omistajista ja johtajista juoksupoikiin asti muodostavat yhden perheen, jonka edut ovat yhteiset. Kuta paremmin tehdas kokonaisuudessaan, sen eri osastot ja jokainen yksityinen työläinen työskentelee, sen suuremmat tulot tulee jokaiselle tämän "perheen" jäsenelle, sen turvatummaksi käy kunkin työläisen taloudellinen asema. Sitä varten on välttämätöntä yhteishenki, eripuraisuus hävitettävä yrityksen johdon ja työläisten väliltä, saatava viimeksi mainitut suhtautumaan tehtaaseen omana laitoksenaan, jonka edut asetetaan omien etujen edelle. Tietysti on välistä sellaisia aikoja, jolloin tämän yhteishengen rakentaminen käy vaikeaksi, esim. nykyisin, jolloin työläisten työtehon lisääntymisen ja reaalipalkkojen alenemisen ansiosta monilla teollisuusaloilla voidaan heittää työläisiä kadulle ja lyhentää työviikkoja alentamalla vastaavasti palkkoja. Mutta kaikki se yritetään tehdaslehdissä selittää parhain päin tai hätätilassa ainakin kyyneleisellä äänellä valitellaan vaikeita aikoja, jotka pakottavat työläisiä rakastavan tehtaan johdon ryhtymään tuollaisiin epämiellyttäviin toimenpiteisiin, siitä huolimatta, että ne aiheuttavat suurimman surun juuri johdolle.

Lehtien vaikutusta lisää vielä se, että monasti myös työläisten luottamushenkilöt: luottamusmiehet ja ammattiosastojen virkailijat on saatu narratuksi osallistumaan niiden harjoittamaan "yhtenäisyysjallitukseen": antamaan haastatteluja tai kirjoittamaan aivan samassa hengessä, kiittelemään yrityksen johdon sosiaalisia harrastuksia ja ymmärtämystä työläisten tarpeisiin nähden, kehoittelemaan työläisiä yhteistyöhön johdon kanssa ja tuomitsemaan suoraan tai välillisesti "yhteishenkeä" vaarantavan työläisten toiminnan.

Minkälainen on työläisten suhtautuminen teollisuuslaitosten henkiseen holhoukseen ja minkälainen sen pitäisi olla? Tietojeni mukaan ovat järjestyneet työläiset pohtineet asiaa jo kauan monilla paikkakunnilla, onpa eräissä ammattiosastoissa tehty päätöksiäkin, joissa aivan oikein todetaan mainitun toiminnan vahingollisuus työläisille ennen kaikkea sen tähden, että sen avulla tyrkytetään heille vierasta maailmankatsomusta, vieroitetaan taistelusta taloudellisten ja poliittisten etujen puolesta ja tehdään siten kapitalisteille mahdolliseksi riiston tehostaminen. Kaiken sen perusteella ovat nuo ammattiosastot päättäneet kehoittaa jäseniään ja kaikkia muitakin työläisiä pysyttelemään poissa kapitalististen yritysten järjestämästä kerho-, opiskelu- ja harrastustoiminnasta.

Tällainen kanta on nähdäkseni aivan oikea, varsinkin jos samaan aikaan pyritään tehostamaan ja monipuolistamaan työväenjärjestöjen ja miksei sellaisten työväenopistojen toimintaa, jotka ovat kapitalististen yritysten määräysvallasta riippumattomia, niin että ne pystyvät tyydyttämään työläisten henkisten harrastusten tarpeen. Teollisuuslaitosten kerhotoimintaan nähden pätee mielestäni se, mitä edellä sanottiin suhtautumisesta työpaikkaurheiluun. Siellä, missä esim. tehdasjohdon järjestämään opiskelutoimintaan on saatu narratuksi huomattava osa nuorista työläisistä, järjestyneet tietoiset työläiset tuskin voivat rajoittua ainoastaan selvittämään tuon tapaisen opiskelun vahingollisuutta, vaan eräiden heistä on nähtävästi mentävä mukaan ottaakseen kerhotoiminnan johdon omiin käsiinsä tai ainakin paljastaakseen kerta kerralta siellä harjoitetun hämäystyön.

Suhde tehdaslehtiin on vaikeampi ratkaista, koska niitä jaetaan ilmaiseksi ja niiden sisältö tavallisesti kiinnostaa työläisiä. Ilman muuta on tässäkin ensimmäisenä tehtävänä tehokas selvitystyö. Keskusteluissa on työläisille selostettava, minkä tähden ko. lehtien henki näennäisestä puolueettomuudestaan huolimatta palvelee yksinomaan kapitalisteja ja on tähdätty työläisten todellisia etuja vastaan. Aineistoa tätä selostustyötä varten saa aivan riittävästi oman tehtaansa lehden jokaisesta numerosta, kunhan niitä huolellisesti tutkii nimenomaan tätä tarkoitusta silmälläpitäen.

Eräillä paikkakunnilla ovat järjestyneet työläiset koettaneet tarjota tehdaslehtiin omia kirjoituksiaan työoloista ja niissä esiintyvistä epäkohdista, palkoista, merkkipäiviä viettävistä työtovereista jne., joissa on käsitelty asioita työläisten näkökannalta. Mainitut kirjoitukset on annettu mahdollisimman monen työläisen luettavaksi jo ennen kirjoituksen lähettämistä toimitukselle ja erikoisesti sen jälkeen, kun toimitus on kieltäytynyt sitä julkaisemasta, kuten saamieni

tietojen mukaan on poikkeuksetta tapahtunut. Tällä tavalla on onnistuttu parhaiten osoittamaan, kenen etuja lehti ajaa, todistamaan, ettei se vakuutuksistaan huolimatta ole mikään "perhelehti", vaan yrityksen omistajain väline työläisten hämäämiseksi.

Viime aikoina ovat muutamat ammattiosastot ja työryhmät pohtineet oman työpaikkalehden julkaisemista joko monistettuna tai jos työpaikka on riittävän suuri, painettuna. Sellainen työläisten itsensä toimittama, vaikka muutamia kertoja vuodessa ilmestyvä lehti olisi tietysti kaikkein tehokkain ase kapitalistien "perhelehtien" huijauksen paljastamisessa. Hätätilassa voi tietysti turvautua myös lentolehtisiin, joita eräissä tehtaissa on jo käytettykin.

Oma merkityksensä on myös tässä suhteessa päivälehtien työpaikkasivuilla, joissa kerrotaan totuudenmukaisesti, milloin minkin teollisuuslaitoksen oloista, mm. myös niissä harjoitetusta sosiaalitoiminnasta. Kun sellaisilla sivuilla vielä silloin tällöin otettaisiin arvosteltavaksi ko. tehtaan julkaisema lehti, niin tulos olisi vieläkin tehokkaampi.

Johtopäätöksenä kaikesta edellä esitetystä todettakoon:

Ensiksi kapitalististen teollisuuslaitosten sosiaalitoiminta on työläisille ja työväenliikkeelle vahingollista, koska se sitoo työläiset taloudellisesti määrättyyn kapitalistiseen yritykseen ja synnyttää osassa työläisiä harhaanjohtavan turvallisuudentunteen sekä rappeuttaa työläisiä henkisesti juurruttamalla heihin porvarillisen maailmankatsomuksen, kuvitelman kapitalististen riistäjien ja riistettyjen palkkatyöläisten yhteisistä eduista ja yhteishengen ja tasavertaisen yhteistoiminnan mahdollisuudesta.

Toiseksi järjestynyt työväestö on toistaiseksi kiinnittänyt liian vähän huomiota tähän sille vaaralliseen ilmiöön. Tämä laiminlyönti on korjattava mahdollisimman pian ennen kaikkea tehostamalla valistustyötä, mutta myös ryhtymällä suoranaiseen taisteluun niitä sosiaalitoiminnan muotoja vastaan, jotka muodostavat suurimman vaaran työväenliikkeelle, siis ensi kädessä kapitalistien harjoittamaa henkistä holhousta vastaan.

Voidaan ehkä väittää, ettei tällainen toiminta ole mahdollista, koska voimassaolevissa työehtosopimuksissa on erikoinen kohta, joka velvoittaa työntekijöitä kannattamaan teollisuuslaitosten sosiaalista toimintaa. Sellainen surkea työläisille vahingollinen kohta on otettu v. 1946 SAKn ja Suomen Työnantajain Keskusliiton välillä solmittuun sopimukseen ja samalla se sisältyy kaikkien ammattiliittojen solmimiin työehtosopimuksiin. Työläisten todellisia etuja ajava ammattiyhdistysväki tietysti tulee tekemään kaikkensa tuollaisen kohdan poistamiseksi työehtosopimuksista. Mutta tuon toiminnan vastustaminen on täysin mahdollista jo ennen sen poistamistakin, sillä mainittu kohta kuuluu:

"8. kohta: Työnantajan järjestämä sosiaalinen toiminta — kuten huoltokonttorit, ammattikoulutus, lastenseimet, asuntojen hankinta, kodinhoitokurssit, palstaviljelystoiminta — on kannattavaa, mutta edellytetään, ettei se aseta esteitä työntekijäin vapaalle omatoimisuudelle ja järjestötoiminnalle."

Mutta koska tuo toiminta ei aseta ainoastaan esteitä työläisten vapaalle omatoimisuudelle mm. taloudellisella ja sivistyksellisellä alalla ja järjestötoiminnalle, vaan suorastaan tukahduttaa ne, ei taistelua sitä vastaan voida pitää edes työehtosopimuksen vastaisena.

Propaganda- ja agitatiotyön kysymyksiä

AILI MÄKINEN:

NKP(b)n XIX edustajakokouksen kysymysten käsittelystä

NKP(b)n XIX edustajokokouksen työjärjestyksessä olevista kysymyksistä, joista ehdotus viidenneksi 5-vuotissuunnitelmaksi ja luonnos NKPn uusista säännöistä julkaistiin elokuulla, on keskustelu jo käynnissä sekä puoluejärjestöjen piirissä että sen ulkopuolella. Työtätekevän väestön mielenkiinto on kohdistunut tähän historialliseen kokoukseen ja sen työjärjestykseen sisältyviin kysymyksiin, joilla on mitä suurin kansainvälinen merkitys.

Kun NKP(b)n XIX edustajakokouksen asiakirjat ja päätökset muodostavat meille, kuten kaikkien maiden kommunisteille, ensiluokkaisen tärkeän materiaalin niin puolueen sisäisessä kuin ulospäin suuntautuvassakin työssä, pidämme tarpeellisena antaa myös Kommunistin palstoilla ohjeita mainittujen aineistojen käsittelystä puoluejärjestöissä, puoluekouluissamme ja joukkotyössämme. Tähän käsittelyyn on nyt entistäkin suuremmat mahdollisuudet, kun Kommunisti on julkaissut mainitut asiakirjat ja niitä selvittäviä kirjoituksia tässä numerossa. Kommunisti julkaisee seuraavissa numeroissaan kokouksessa esitettyjä selostuksia ja päätökset ym. asiaan liittyvää aineistoa. Työkansan Sanomat seuraa päivittäin edustajakokouksen kysymyksiä ja julkaisee niitä selostavia kirjoituksia, joten aineistoa on jokaisen saatavissa.

*

Tällä hetkellä jo käytettävissä olevien aineistojen pohjalla — viidennen 5-vuotissuunnitelman ja uusien puoluesääntöjen luonnokset — voidaan ja tulee saada aikaan kysymysten käsittely puolueen piirikomiteoissa, puolueaktiivin kokouksissa, puolueosastoissa ja kaikissa puolueemme piiri- ja aluekouluissa. Tärkeätä on jo tässä käsittelyssä huomioida noiden kysymysten merkitys omalle puolueellemme ja joukkotyöllemme, sillä niin sääntökysymys kuin

uusi viisivuotissuunnitelmakin sisältävät erittäin ajankohtaista ja arvokasta aineistoa päivittäistä agitatio- ja propagandatyötämme varten.

NKPn uusien sääntöjen käsittely antaa jokaiselle kommunistille paljon opetuksia ja entistä syvällisemmän käsityksen kommunistisen puolueen tehtävistä, sen jäsenille asetettavista velvoituksista ja oikeuksista. Niihin perehtyminen on meillä hyvin ajankohtaista nyt, jolloin puolueemme jäsenet ovat juuri saaneet käsiinsä SKPn uudet, IX edustajakokouksessa viime syksynä hyväksytyt säännöt.

NKPn uudet säännöt ovat mainio opiskeluaineisto, joka havainnollisesti valaisee yhteiskunnallisen kehityksen kulkua kapitalismista sosialistiseen ja kommunistiseen yhteiskuntaan, todistaa marxilaisen luokkataisteluteorian paikkansapitävyyden ja osoittaa kommunistisen puolueen johtajaosan ja tehtävät eri vaiheissa. On siis paikallaan, että kysymyksen käsittelylle varataan tarpeellinen aika vaikkapa ylimääräisessä puolueosaston kokouksessa ja että piiri- ja aluekoulut varaavat sille aikaa varsinaisen opiskeluajan lisäksi. Opettajat tietysti käyttävät sääntökysymykseen sisältyvää aineistoa myös aineensa yhteydessä, sillä esim. ohjelmaan Poliittista tietoa I sisältyy nimenomaan kommunistisen puolueen sääntöjä koskevat kohdat.

Mutta ei vain puoluejärjestöissä ja kouluissa ole tarpeen NKPn uusien sääntöjen käsittely ja tunnetuksiteko. Se on yhtä tärkeätä myös joukkojärjestöjen ja yleisen propagandatyömme piirissä. Sillä NKPn säännöt ovat asiakirja, jolla voidaan pätevästi kumota vanhoja ja yhä uudelleen levitettyjä valheita Neuvostoliiton Kommunistisesta Puolueesta ja sen toiminnoista. Vastustajaimme väitteet puoluediktatuurista, arvosteluvapauden ja järjestödemokratian puuttumisesta sekä keppikurista kommunistisessa puolueessa voidaan ja tulee kumota hyväksikäyttäen niitä erinomaisia aineistoja, joita NKPn XIX edustajakokous runsain mitoin käsiimme antaa.

*

Perusteellinen tutustuminen viidenteen 5-vuotissuunnitelmaan antaa jokaiselle kommunistille entistä suuremman varmuuden sosialismin voitosta, jonka hyväksi hän tekee työtä ja taistelee. Tämä asiakirja on nimenomaan suurten voittojen ja valtavien kehitysnäköalojen asiakirja, joka rohkaisee ja näyttää tietä kaikkien maiden kommunisteille ja työtätekeville. Siksi siihen pitää tutustua ja siksi sitä pitää myös tehdä tunnetuksi työpaikoilla, joukkojärjestöjen piirissä ja kaikkialla, missä työtätekeviä on.

Viidennen 5-vuotissuunnitelman käsittelyä varten tulisi niinikään varata aikaa puolueosastojen kokouksissa. Käsittelyssä on tarpeen huomioida tuon suunnitelman merkitys oman maamme kannalta katsoen. Puoluekouluissa tulee järjestää ylimääräinen ilta tämän kysymyksen käsittelylle ja lisäksi käyttää suunnitelman tarjoamaa aineistoa hyväksi varsinaisten opiskeluteemojen käsittelyssä. (Esim. uusissa piirikouluohjelmissa sekä aluekouluohjelmassa Poliittista tietoa II voidaan kysymyksen käsittelyä syventää eri yhteyksissä, esim. rauhantyötä käsiteltäessä, talouspoliittisten kysymysten ja leninismin kysymysten yhteydessä jne.)

Joukkopropaganda- ja agitatiotyölle antaa uusi viisivuotissuunnitelma mitä monipuolisimman ja havainnollisimman aineiston, joka kiinnostaa jokaista kansalaista. Se onkin oleva pääaineistona siinä joukkoselostustyössä, johon valmistaudumme marraskuussa vietettävää Suomen ja Neuvostoliiton kansojen ystävyyskuukautta silmällä pitäen. Aineistoa on vain osattava selostustyössä käyttää oikein ja siten, että kuulija tulee samalla rinnastaneeksi oman maansa taloudellista ja kulttuurikehitystä sekä omaa asemaansa Neuvostoliiton kehitykseen ja sen työtätekevien asemaan. Tällaista agitatio- ja propagandatyötä tulee puoluekoulujen auttaa. Sitä varten on varmasti tarpeen järjestää myös erityisiä agitatiotyöntekijäin neuvotteluja yms.

*

Tärkeätä on, että kysymysten käsittely muodostuu mahdollisimman laajaksi ja syvälliseksi, sillä NKPn XIX edustajakokouksen käsittelemät kysymykset ja hyväksymät päätökset ovat, kuten jo alussa mainitsimme, kansainvälisesti ja historiallisesti tärkeitä asiakirjoja. Ne tulevat olemaan meille kallisarvoisia ja korvaamattomia asiakirjoja pyrkiessämme kehittämään puolueestamme entistä lujempaa ja iskukykyisempää taistelujärjestöä, taistellessamme työtätekevien elinoikeuksien puolesta ja toteuttaessamme oman puolueemme IX edustajakokouksen kauaskantoisia päätöksiä joukkovaikutuksemme laajentamisesta, työväenluokan yhtenäisyyden ja laajan kansalaisrintaman luomisesta maamme rauhan ja riippumattomuuden suojaksi.

MARXILAISTA MAAILMANKATSOMUSTASI lujitat parhaiten opiskelemalla Sirolan Kirjeopiston kirjekurssien ja itseopiskelusuunnitelmien pohjalla.

SIROLAN KIRJEOPISTO
Helsinki Kotkankatu 9

Merkkipäiviä marraskuussa

4. 1895 Lenin perusti Pietarissa Työväenluokan Vapauttamisen Liiton.

4. 1944 Suojeluskunta- ja lottajärjestöt lakkautettiin.

7. 1917 Alkoi Suuri Sosialistinen Vallankumous.

8. 1876 Yrjö Sirola syntyi.

8. 1917 Yleisvenäläinen Neuvostojen kokous muodosti uuden hallituksen Leninin johdolla.

9. 1918 Alkoi vallankumous Saksassa.

14. 1917 Suurlakko Suomessa alkoi.

16. 1950 Avattiin Varsovassa Maailman Rauhanpuolustajain II kongressi.

20. 1910 Leo Tolstoi kuoli.

23. 1896 Klement Gottwald syntyi.

26. 1945 Naisten Kansainvälinen Demokraattinen Liitto perustettiin.

28. 1820 Friedrich Engels syntyi.

30. 1939 Suomen ja Neuvostoliiton välinen sota alkoi.

SISÄLTÖ:

Lokakuun vallankumouksen 35-vuotispäivä 529

I. Pomelov: Neuvostoliiton työväenluokka — johtava voima taistelussa kommunismin puolesta. II. 535

T. Karvonen: Neuvostoliiton uusi viisivuotissuunnitelma 545

NKPn XIX edustajakokouksen ohjeet SNTLn kehittämisen viisivuotissuunnitelmasta vuosiksi 1951—1955. 550

Muutoksia NKPn sääntöihin. Teesit toveri N. S. Khrushtshevin selostukseen 568

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen säännöt. NKP(b)n Keskuskomitean luonnos 576

T. V. M.: Kansojen Rauhankongressi 590

Eino Nevalainen: Palkkatyöläisten taloudellinen ja henkinen holhous teollisuuslaitosten sosiaalitoiminnan avulla. III. 595

Propaganda- ja agitatiotyön kysymyksiä:

Aili Mäkinen: NKP(b)n XIX edustajakokouksen kysymysten käsittelystä 605

Toimitus ja konttori: Helsinki, Kotkankatu 9. Puhelin: toimitussihteeri 493 204, konttori vaihde (Lehtitalo) 70 491, 779 214 (suora johto). Postisiirtotilin n:o 78 444.

Toimituskunta: Matti Janhunen (pää- ja vastaava toimittaja), Sulo Suvanto, Tuure Lehen, Heikki Kuusinen, Aili Mäkinen, Eino Nevalainen.

Tilaushinnat: kotimaassa 1/1 vsk. 600:—, 1/2 vsk. 300:—, 1/4 vsk. 150:—, Ruotsiin, Tanskaan, Norjaan ja Islantiin 1/1 vsk. 720:—, 1/2 vsk. 360:—, 1/4 vsk. 180:—, muualle ulkomaille 1/1 vsk. 900:—, 1/2 vsk. 450:—. Irtonumerot mk 60:—.

Käykää tutustumassa hyvinvarustettuihin tekstiilimyymälöihimme

TURUSSA Käsityöläiskatu 14, puh. 18 496

PORISSA Länsipuisto 20, puh. 33 13

KOTKASSA Korkeavuorenkatu 11, puh. 12 447

JYVÄSKYLÄSSÄ Maalaiskunnan toimitalo, puh. 28 03

Oy Hannove Ab